

Стібок у часі

Автор: [Eakin](#)

Обкладинка: Willdrawforfood1

- T
- Romance
- Comedy
- Slice of Life

Після подій «Жорсткого перезавантаження» життя і психічне здоров'я Твайлайт поступові повертаються до норми. Але її одужання раптово переривається, коли приходить лист, який повідомляє, що начакловане нею закляття петлі часу сильно шкодить самим простору і часу. У безвиході, Твайлайт намагається викликати хоч когось, хто знатиме, як це виправити. Але вона зовсім не очікувала, що це буде саме цей поні... і що він буде зовсім не таким, яким вона його вважала.

Переклад: [AlexMalkavian](#)

Оригінал: <https://www.fimfiction.net/story/82419/a-stitch-in-time>

Час лікує все

Найдовшим днем мого життя був той день десь три місяці тому, коли я опинилася у полоні петлі часу посеред бойовища. Я не знаю, скільки, власне, він тривав, але того дня я на собі пізнала відчуття душіння, простромлювання, з'їдання, контролю над розумом, потрошіння, обезголовлення, смертельного падіння, розрізання на шматки, переїжджання, дезинтеграції, спалювання та відкладання яєць чейнджлінгів у мозок.

Другий за довжиною день мого життя відбувся за кілька тижнів по тому, коли я нарешті про все розповіла своїм друзям. Вони затисли мене у кут в бібліотеці і недвозначними словами повідомили мені, що їм набридло бачити, як мене розриває зсередини все те, що я їм не розповідаю. Вони прийшли слухати мене, а не допитувати або судити, але вони не збиралися йти геть, доки я не розповім їм, що сталося. Я могла робити це як завгодно довго і розповідати так, як захочу, але було одне правило: я нічого не повинна замовчувати.

Це правило було трохи скоректоване через десять хвилин, коли я почала перелік усіх книг, які перегортала у другій та третій петлях. Я не повинна замовчувати нічого важливого.

Спочатку було важко. Десь першу годину мені доводилося слідкувати за тим, що я кажу, і звертати увагу на дрібні деталі, які я викидала просто за звичкою. Щойно я увійшла у ритм оповідання всієї правди, розповідь почала ставати все швидше і швидше. Скоро я перейшла точку неповернення, і вже не могла б зупинитися, навіть якщо б захотіла. Струмок слів з моїх вуст перетворився на бурхливий потік, а потім напір емоцій пересилив мене, і я зірвалася. Я плакала, доки не змогла знову себе опанувати, і цей цикл повторювався знову і знову.

Мої друзі практично нічого не казали, доки я розповідала. Саме це мені й було потрібно від них. Найважливішим було те, що вони були

тут, слухали і підтримували, і втішали мене, коли я вже не могла витримувати спогади. Хоча коли я почала розповідати історію, була середина ранку, я ледве дісталася до половини, коли Пінкі вислизнула до кухні готувати нам усім обід.

Вони час від часу виходили з кімнати впродовж дня, буквально на кілька хвилин, щоб сходити в туалет або принести мені нову коробку серветок. Вони не бажали, щоб я зупинялася на цей час. Можливо, вони не були певні, чи зможу я потім продовжити. Зі мною завжди лишалося принаймні троє з них.

Я проговорила весь обід. Гадаю, Реріті була більше нажахана моїми манерами за столом, ніж розповіддю про те, як мене розірвали двоє дронів чейнджлінгів, але їй вистачило глузду не переривати мене і не казати жувати з закритим ротом. Була вже пізня ніч, після опівночі, і Спайк давно заснув на канапі попри всі свої зусилля, коли я нарешті закінчила свою історію.

Вдруге за цей день я відчувала себе порожньою оболонкою. Але цього разу це було добре. Весь отруйний страх і тривога, які я носила... ну, не можу сказати, що вони просто зникли, але тягар, розділений на шістьох, стає вшестеро легше.

Кілька хвилин ніхто нічого не казав. Нарешті Флаттершай розбила кригу.

— Вау.

Це доволі добре все підсумовувало.

— Твайлайт, ми всі знали, що ти багато через що пройшла, але ми й гадки не мали, що це було... так, — сказала Реріті. — У ту першу ніч після вторгнення ми всі жартували і сміялися з цього. Це, мабуть, було просто жахливо для тебе.

— Нічого, дівчата. Ви не могли знати. Я брехала вам, щоб бути певною, що ви не дізнаєтеся. Вибачте, що зробила це, але я хотіла вас захистити. Я не думала, що це настільки по мені вдарило, — сказала я.

Рейнбоу Деш зацікавлено на мене дивиться, немов не впевнена, що про мене думати після всього, що вона почула.

— Ти дійсно дозволила нам тієї петлі бути вбитими, або з'їденими, або під розумовим контролем, абощо, просто щоб повернутися і трахнути Луну? Доки ми вмирили на тому потязі? Не круто, Твайлайт.

Я скривилася. Це був просто дурний імпульс, якому я тоді піддалася, не думаючи. Врешті, наслідки тоді були справою інших, мене вони не цікавили. Я не очікувала, що колись мені доведеться за це відповісти.

— Рейнбоу, я не думаю, же зараз підхожий для цього час. Ти хіба не видиш, же вона ся вимотала вщент? — спитала Еплджек.

— Але вона має рацію, Еплджек. Я ставилася до вас як до інструментів, коли мала ставитися як до друзів. Я навіть про себе почала так думати. Коли я робила якусь маленьку помилку, я просто різала собі горло, щоб стрибнути до наступної петлі, якщо вважала, що це допоможе мені зекономити годину. Як я могла так з собою вчинити?

— Здається, що весь світ навколо тебе тимчасово збожеволів, але тепер все знову у нормі. Те, що ти була божевільною у божевільному світі, ще не означає, що ти будеш божевільною у нормальному світі. Якщо ти почнеш поводитися божевільно, ми завжди будемо готові поговорити з тобою, а потім ти можеш спитати: «Як ви знаєте, що я вже не божевільна?», а ми скажемо: «Те, що ти була божевільною у божевільному світі, ще не означає, що...»

— Пінкі, що ми з тобою говорили про рекурсивні розмови? — спитала я.

— Я навіть не зрозуміла, як говорити курсивом, а рекурсивом — тим більше.

— Але вона має рацію, Твайлайт, — сказала Флаттершай, вилучаючи зерно здорового глузду з Пінкіної... Пінкуватості. — Ти

більше не там. Ти вдома.

— А що як... — Я не була впевнена, як це сформулювати, бо не була навіть впевнена у тому, що відчувала. — Що як мені знову захочеться вчинити з собою щось саморуйнівне?

— ГЕЙ! — Еплджек схопила мене і смикнула до себе. Я ще ніколи не бачила її такою засмученою. — Не смій навіть думати про таке, Твайлайт Спаркл. Клянуся принцесами, якщо ти собі вчиниш шкоду, я прийду до цієї бібліотеки і відлупцюю тебе до півсмерті власними копитами, зрозуміло? — Її розлючений погляд трохи пом'якшав. — Серйозно, Твайлайт, якщо навіть подумаєш зробити з собою щось таке, приходь поговорити зі мною або з будь-ким з нас. Вранці, вдень, вночі — ми завжди з тобою.

— Ага, — каже Рейнбоу Деш, — але якщо вирішиш прийти у такому стані до мого дому, приходь у будь-який час, просто не забудь накласти на себе закляття ходіння по хмарах. Інакше ситуація закінчиться хронічно, чи як воно там.

Я всміхнулася.

— Ти мала на увазі, іронічно?

— Звичайно, так. Я знаю, що ти мені це пояснювала, але я все одно не зовсім упевнена, що воно таке, — сказала Рейнбоу Деш. Вона пробурмотіла щось про те, що якщо якийсь пегас дозволить дощити у день чийогось весілля, цей поні вилетить з роботи ще до закінчення церемонії.

— І ми не жартуємо, Твай, — сказала Еплджек. — Якщо ти хоч колись, хоч РАЗ подумаєш, же можеш нашкодити собі, обіцяй, же в першу чергу поговориш з однією з нас.

— ЕйДжей, я ніколи...

— ОБІЦЯЙ МЕНІ!

Її наполегливість трохи мене ошелесила. Спочатку я просто хотіла послати її, відверто кажучи. Це були лише думки. Але я зрозуміла, що думала про це насправді. Мимохідь, не серйозно, але це спадало мені на думку, і не раз. Розуміння, що я була у кількох днях від того, щоб жорстоко покінчити з собою, струснуло мене до глибини душі.

— Я не буду. Я обіцяю, що не буду. О Селестія, Еплджек, я думала зробити це. Будь ласка, не треба... не треба ненавидіти мене за це. Я просто хотіла, щоб усе це припинилося. Я...

Вона просто обійняла мене міцніше, і мої слова перейшли у схлипування. Я ненавиділа себе за те, що навіть думала про таке. Я зрозуміла, що вже давно себе ненавиділа.

— Вибач, — це все що я змогла вичавити з себе між схлипами.

— Не вини себе. І не думай, що хтось із нас любитиме тебе менше через це, м'гм? — сказала Реріті.

— Знаю, — сказала я, насправді не вірячи в це. Як вони не стали ненавидіти мене після того, що я зробила? Після того, що приховувала від них?

Я якийсь час не говорила. Всі п'ятеро, мабуть, розуміли, що я відчувала, тому що не пішли додому. Вони просто лежали біля мене, зручно близько, і без слів давали мені знати, що вони поряд.

Так ми і поснули. Я була стиснута, запарена і перекручена тілами навколо мене.

Я ніколи не спала так добре.

Тієї ночі мені нічого не снилося. Я нічого не переживала знову, не уявляла, що могло б бути, не бачила одну з багатьох своїх жахливий

смертей під якимось новим креативним кутом, і дякувала за це принцесам.

Коли я прокинулася в оточені поні, які мене люблять, і вперше за кілька тижнів відчуваючи себе свіжою, мабуть, тоді я вперше насправді зрозуміла, як мені пощастило. Якись двадцять годин тому я б серйозно задумалася над тим, щоб з усім покінчити, аби знайти такий спокій, який щойно мала. Але прокидаючись в оточенні п'яťох сонних тіл, притиснутих до мого, я знала, що забуття було боягузливою і слабкою заміною того, що я мала кожної миті свого життя і не цінувала належним чином.

Тієї миті, коли я прокинулася, я присяглася ніколи більше не сприймати своїх друзів як належне.

Я лежала, скільки могла удавати, що сплю. Я вельми впевнена, що Флаттершай та Еплджек теж невдовзі прокинулися, але не знали, що я вже не сплю, тому не рухалися. Я готова була вічно любити їх вже за це, хоча мені й так не були потрібні інші причини.

Але це не могло тривати вічно, і достатньо скоро Пінкі потягнулася і перегорнулася. Реріті, яка раніше зручно, але нестабільно поклала голову на її плече, різко прокинулася, коли її обличчя зіткнулося з дерев'яною підлогою. Вона, в свою чергу, брикнула від несподіванки і зачепила Рейнбоу Деш по ребрам. Рейнбоу забила крилами, намагаючись вилізти з купи, і розштовхала всіх у різні боки. Після цього вже не було сенсу удавати сон. Ми всі пішли снідати, я пригощала. Це було найменше, що я могла для них зробити. Потім, після ще одного раунду обіймів та подяк, інші п'яťеро розійшлися своїми шляхами. Вчора вони миттєво покинули всі справи, щоб допомогти мені, і їм, мабуть, багато чого треба було зробити.

Я намагалася скласти з цього звіт для принцеси, але просто не змогла відшукати гідні слова. Я так і не відправила його й досі. Я, звичайно, відправляла інші, і Селестія писала у відповідь, як вона рада, що я знову їх шлю. Але саме цей я не відправляю доти, доки він не буде абсолютно ідеальним.

Я очікувала, що життя стане таким, яким було раніше, і що, оскільки мої друзі витягли мене з болота моєї кризи, їм більше нічого не доведеться робити. Та життя, здається, мало інші плани. Наступного дня у мої двері постукали, і коли я відкрила, там стояла Реріті. Її торби ледве не розривалися від тканин, стрічок, мережива, та різних інших зразків та швацьких запасів.

— Вітаю ще раз, люба, — сказала Реріті і зайшла до бібліотеки, навіть не чекаючи, доки я її запрошу. Це викликало перший тривожний дзвіночок у моїй голові. Не в її дусі було так відкрито ігнорувати правила етикету. Придивившись краще, я помітила, що вона трохи не при собі. — Твайлайт, сподіваюся, ти зможеш зробити мені невеличку послугу, якщо у тебе є хвилинка? — спитала вона. Я не могла відмовити після того, що сталося, хоч у мене і виникли підозри.

— Звичайно, Реріті. Що тобі треба?

Реріті розстібнула натягнуту застібку і вивалила вміст торби на стіл посеред бібліотеки.

— Я влаштувала мозковий штурм для нової лінії суконь, і сподівалася отримати трохи допомоги, — сказала вона, піднімаючи два зразки тканин з купи. — Який з цих кольорів тобі більше подобається?

Я залякла. Однією з речей, що викликали у мене проблеми відколи я вийшла з петлі, було прийняття рішень. Навіть маленькі здавалися мені неможливими, немов доля Еквестрії залежала від того, яку з двох книжок я прочитаю першою, або від чогось однаково безглузлого.

— Давай, люба. Неправильної відповіді немає. Просто обери, який тобі більше подобається.

— Я цінує те, що ти намагаєшся зробити, Реріті, але я не думаю, що це...

— НЕСПОДІВАНКА! — Пінкі вискочила з кухні, яка, готова присягнутися, була порожньою ще буквально п'ять хвилин тому.

Раптовий шум викликав у мене свіжий приступ паніки, я почала хапати ротом повітря і мотати головою, намагаючись позбавитися синхронного з моїм пульсом гупання у ній. — Знаєш що, Твайлайт? Мене призначили головною за те, щоб знову при звичаїти тебе до несподіванок! Тому я тепер щодня знаходитиму нові несподіванки для тебе, доки несподіванки не перестануть бути такими несподіваними, а тоді, коли ти знову станеш нормальною, я влаштую несподівану вечірку, і ти скажеш «Ура, мені краще», замість того, щоб шугатися, як зараз. Ну хіба не весело?

— Гадаю, нам варто трохи краще це скоординувати, Пінкі, я саме збиралася почати терапію з прийняття рішень, — сказала Реріті.

— Стійте, ви двоє це спланували?

— Очевидно, не дуже добре. Так, ми поговорили вп'ятьох після того, як учора пішли від тебе. Прошу вибачення від усіх нас, що робили це без твого відома, але ми просто не можемо нічого не робити у важкий для тебе час. Можливо, з часом ти сама повністю одужаєш, але ми збираємося прискорити цей процес, як зможемо. Я збираюся допомогти тобі знову звикнути до прийняття рішень, починаючи з маленьких, і далі по наростаючій. Пінкі...

— НЕСПОДІВАНКИ!

— Саме так. Флаттершай готує гостьову кімнату у своєму котеджі і зробить тобі власний ключ, щоб у тебе було безпечне місце на випадок, якщо речі стануть занадто важкими для тебе. Втім, вона не дозволить тобі цим зловживати, тож не думай, що зможеш ховатися, як ти робила це раніше. Рейнбоу Деш придумує режим фітнес-вправ для тебе, і впевниться в тому, щоб ти його виконувала. Невеличке навантаження зробить дива з твоїм настроєм, і до того ж, якщо вже бути цілком відвертою, від цього похмурого сидіння вдома ти трохи погладшала, — каже Реріті. Вона тицьнула мене рогом у живіт, ігноруючи мій заперечливий зойк. Я, здається, дійсно стала більш хлипкою у талії, ніж раніше. — До того ж, тобі краще бути у хорошій формі для того, що робить Еплджек. Вона...

Пінкі перервала її.

— Ні, негайно зупинись. Як головний несподіванколог Понівіля, боюся, я мушу наполягти, щоб ми поки що не розповідали їй про це. Таку несподіванку можна видавати лише за рецептом. Треба діяти поступово.

— Гадаю, те, що я не хочу, щоб ви все це робили, не грає ролі? — спитала я.

— Вибач, Твайлайт. Любов зла, крихітко!

— Заспокойся, ми робимо це не для того, щоб ти почувалася нещасною. Ми зробимо так, як буде зручніше тобі, але Пінкі має рацію. Це вже відбувається, — сказала Реріті. — Забудь поки що про кольори та стрічки, чому б нам не піти поснідати? Я знаю, що це, мабуть, багато отак за раз.

— Було б непогано. Можливо, ви побачите, що я в порядку, а ви всі просто перебільшуєте. Де будемо їсти? — спитала я.

— Ну, у цьому і хитрість, так? — спитала Реріті з легкою посмішкою. — Ти маєш обрати.

Тижні йшли, і мої подруги дотримували свого слова. Наступного ранку, як і кожного наступного ранку після того, мене на світанку розбудила Рейнбоу Деш, гупаючи у вікно. Вона практично витягла мене з ліжка і сказала, що ми будемо робити пробіжку на одну милю. У якості розминки. До того ранку я не знала, що таке отримувати «напуття» від Рейнбоу Деш. Вона трохи жахаюча, коли вважає, що ти стоїш між нею і тим, чого вона бажає.

«Несподіванкою» Пінкі того дня було те, що вона чекала на мене у моєму душі, коли я повернулася додому. Щойно вона зрозуміла, що я

повернулася, вона вистрибнула і міцно обійняла мене, анітрохи не збентежена тим, що я була спітніла і напівмертва від виснаги.

Наступного дня вона для несподіванки сховалася між полиць у бібліотеці.

У день після того — всередині однієї з книжок.

Як вона взагалі влізла у ту каструлю з рагу? Вона ж кипіла!

Гадаю, поні дійсно до всього можуть звикнути. За тиждень по тому я змирилася з тим, що таке відбувається щодня. За три тижні настав день, коли несподіванка Пінкі була у тому, що несподіванки не було, і я зрозуміла, що й не помітила цього.

Тренування доводили мене до межі і за неї, але не можу заперечити, що вони були ефективними. Я скинула зайву вагу, яку раніше швидко набрала. Спайк допоміг з плануванням харчування, і співвідношення броколі та цвітної капусти до важких макаронних виробів та смаженого сіна у моєму раціоні на якийсь час стало депресивно однобічним.

Я очікувала, що буду використовувати притулок, що влаштувала для мене Флаттершай, значно частіше, ніж мені довелося насправді. Звичайно, були дні, коли я почувалася пригніченою, або не мала сил продовжувати, але мені ніколи не хотілося ізолювати себе від усього, як раніше. Мені навіть було трохи прикро через те, що вона все це зробила заради мене, а я цим не користалася. Рішенням стали епізодичні ночівлі у котеджі Флаттершай. Спочатку були лише ми двоє, але пізніше до нас приєдналася вся банда. Хоча я впевнена, що її маленький кріль не оцінив таке вторгнення.

Мені стало краще значно швидше, ніж я очікувала, і я впевнена, що сама за цей час і половини такого прогресу б не добилася.

Тож саме тому я зараз сиджу тут, за три місяці після втечі з часової петлі, перед новою несподіванкою Пінкі Пай. Вочевидь, у мене зараз тренувальне побачення з Еплджек.

Ми сидимо одна напроти одної у невеличкій кав'ярні у центрі міста, щойно замовивши напої.

— Гаразд, Твай. Ми всі дійсно вражені твоїм прогресом за останні кілька місяців. Тож тепер я хочу теж тобі допомогти. Ми влаштуємо тобі побачення, але спочатку ми троха тя потренуємо, жеби ти була готова, коли це ся стане.

Я киваю. Я трохи завагалася, коли дівчата сказали, що допоможуть мені знайти собі кобилку, але тепер перспектива здавалася дуже цікавою.

— Перш ніж почнемо, можна тебе спитати?

— Ти щойно спитала.

Обличчя Еплджек немов каже «Серйозно?», але вона все одно питає:

— Це, може, трохи особисте, але чи приваблюю тебе я? Ти розумієш, в якому сенсі.

Я думаю над питанням якусь мить.

— Тобі буде ніяково, якщо це так? — питаю я.

— Ну, так, буде, якщо відверто. Тобто, це, звичайно, було б приємно, і я не кажу, же це шось неправильне, але разом із тим я не хочу, жеби наша дружба ся змінювала, або жеби ти хтіла від мене чогось, шо я не можу тобі дати. Якщо ти вважаєш, же маєш до мене такі почуття, тоді ця ідея з тренувальним побаченням спричинить біль одній або обом з нас. Тому я й питаю, — каже Еплджек.

Я розглядаю її з голови до копит, вивчаючи її свіжим оком. Коли я нічого не кажу десь з хвилину, вона починає соватися на сидінні.

— Ну, ґрунтуючись на структурі твого обличчя, загальній фізичній формі та соціальному статусі, я б поставила тебе між вісімдесятьма і вісімдесятьма п'ятьма відсотками за загальною привабливістю, якщо

вважати, що її можна змодельовати як єдину змінну функцію з приблизно нормальним розподілом, — врешті оголошую я висновок.

Настає черга Еплджек дивитися на мене.

— Якщо ти так розмовлятимеш, це займе більше часу, ніж я вважала, — каже вона.

— Це був комплімент! Ти мила, але я не маю таємного захоплення або чогось такого. А тепер моя черга ставити незручне питання. Тебе колись тягнуло до інших кобил? Що робить тебе достатньо кваліфікованою для того, щоб допомагати мені з цим?

Еплджек хитає головою.

— Мене цікавили тільки жереб'ята та жеребці, але якщо б з'явилася підхожа кобила, я могла б ся закохати у неї. Принаймні, я не упереджена.

— Не зрозумій неправильно, але мене завжди цікавило, чи нема чогось між тобою та Рейнбоу Деш, — кажу я.

Еплджек сміється.

— Кумедно чути це від тебе. Коли ти нам сказала, що любиш кобил, я одразу ж подумала, же всі ті рази, коли Рейнбоу Деш приходила до бібліотеки читати з тобою, могли бути прикриттям для чогось іншого. Гадаю, в ній просто є шось, що справляє таке враження.

— Не думаю, що її цікавлять хоч якісь поні без уніформи Вандерболтів, — зауважую я.

— Якщо тебе цікавить вона, тоді це, може, й не завада. Ти ся здивуєш, що можна знайти у «Білизні та холодильниках» троха вбік від Головної вулиці. Ну а те, чому вчитиму тебе я, це з універсальних речей. Але якщо хочеш учителя, що має досвід з кобилами, ми завжди можемо спитати Клауд Кікер, чи її пропозиція досі у силі.

Я здригаюся від цього імені. Мені вдавалося уникати її останні півтори тижні, з тих пір, як вона спіймала мене на ринку, щоб подякувати за нову фразу для знайомства. Що тривожить ще більше, фраза «Я у полоні петлі часу, і можу вирватися з неї тільки якщо ми потрахаємося» мала не нульовий успіх.

— Я так і думала. Отже, для початку я хочу увидіти, з чим я маю працювати. Ти помітила, як наша офіціантка розглядала тебе, коли вела нас до нашого столика? Гадаю, ти їй ся подобаєш, — каже Еплджек. — Коли вона повернеться з нашими напоями, я хочу, жеби ти з нею трохи пофліртувала.

— Чому ти вирішила, що це не звичайна привітність? — питаю я.

— Може, воно й так, але є лише один спосіб взнати напевне. Треба з чогось починати. Просто скажи щось розумне, жеби зав'язати розмову, і поводь ся природно.

— Я ще не придумала нічого розумного! Мені треба більше часу на підготовку, — кажу я.

— От тобі й перший урок. Ти маєш бути здатною робити це на ходу, навіть якщо ся нервуєш. Єдиний спосіб опанувати це — практика. У найгіршому випадку вона просто скаже «ні». Я не дам тобі шансу передумати, Твай. Краще приготуй ся, бо вона вже йде, — каже Еплджек з лихою посмішкою. Вона насолоджується цим більше, ніж мала б.

Звичайно ж, наша офіціантка, лаймово-зелена пегаска з кьютімаркою у вигляді кухля кави, підходить до нас і ставить дві гарячі філіжанки перед нами. Я просто маю сказати щось розумне. Але у моїй голові зовсім порожньо. Я дивлюся на Еплджек, яка смикає головою у напрямку кобили, а потім мій погляд опускається на стіл. Філіжанки з кавою. Я хапаюся за ідею, як потопаюча поні за рятувальну шлюпку. Що я можу сказати про каву?

— Чи будете щось до кави, пані? — питає наша офіціантка.

— Тебе, — кажу я. — Бо ти гаряча. Як ця кава. Тільки від сексуальності, замість окропу та розчинених часток мелених кавових зерен. Не подумай, що я тебе об'єктивую. Тобто, я впевнена, що у тебе багато інших гарних рис, теж якось пов'язаних із кавою, я просто не маю на увазі, що ти буквально маєш таку ж температуру, як кава, хоча, гадаю, саме так я і сказала. Якщо б температура твого тіла була такою ж, як у кави, ти б померла в агонії, ніби тебе варять зсередини, о Селестія, чому я досі говорю? — Я захлопую рота, доки не зробила ще більшої шкоди. Від того, що дві кобили мовчки вп'ялися у мене очима, чомусь стає ще гірше. Можливо, я можу врятувати ситуацію?

— Ні, зажди, кофеїн! Ти як кава, тому що ми б не заснули всю ніч, із натяком на секс! Але далі, із розвитком наших відносин, у мене розвинеться жахливе безсоння, і я почну зраджувати тобі з чаєм, щоб позбавитися цієї звички, а потім доктор скаже, що я маю покинути тебе цілком і одразу, тому що у мене розвивається прискорене серцебиття і дивний тремор м'язів.

— Ти намагаєшся залицятися до мене? — питає відверто приголомшена офіціантка.

Я падаю обличчям у стіл і стогну.

— Пробач.

Вона хіхікає.

— Не переймайся, дорогенька. Ти нова у цьому, так? Принаймні моїй кобилці не буде потреби ревнувати або захищати мене.

— Звичайно ж у тебе вже є кобилка. Ти мила, і гарна, і поні, мабуть, весь час залицяються до тебе, — кажу я, навіть не підводячи погляд.

— О, дякую! Оце тобі варто було сказати з самого початку. Не треба вигадувати якусь божевільну фразу, щоб фліртувати з кимось. Все, що потрібно такій милій кобилі, як ти, це бути дружньою і, може, трохи грайливою, і кобилки перед тобою штабелями падатимуть, —

каже вона. Стоп... це вона зараз зі мною фліртує? — Знаєш, я зустріла свою кобилку у цій самій кав'ярні. Вона була однією з наших завсідниць, і одного дня якесь невгамовне жереб'я врзалося у мене, і я пролила каву на неї.

— О ні, вона ж не постраждала?

— Ні, вона не отримала ніяких опіків, але, звичайно, її сукня була зіпсована. Я вибачалася знову і знову, і врешті сказала їй, що якщо вона прийде у кінці моєї зміни, я пригощу її вечерею. Вона прийшла, і ми побалакали за їжею. Я дізналася, яка вона мила, і озирнутися не встигла, як бац, і у мене вже є кобилка. Нічого складного.

— Що, отак просто? — питаю я. Це гарна історія, вона просто здається недостатньо... драматичною. Немов це не рахується, якщо тільки хтось не рятує когось з палаючого будинку або від нападу чудовиська. Потім відбувається сердечне освідчення у коханні з першого погляду і пристрасний поцілунок на тлі заходу сонця, доки сцена повільно розчиняється у темряві. Можливо, я забагато часу проводила з Реріті.

— Отак просто. Не треба занадто ускладнювати речі, — каже вона. — То вам принести щось іще?

— Дуже дякую, більше нічого, — каже Еплджек.

— І дякую за пораду, — кажу я.

— Нема за що. Скажіть, як щось буде потрібно, — каже наша офіціантка, а потім йде обслуговувати інших відвідувачів.

— Це, власне, вийшло краще, ніж я думала. Ти не зовсім безнадійна, Твайлайт, — каже Еплджек.

— Краще? Та гірше могло б бути тільки якщо б я щось підпалила під час розмови.

— Твай, буду з тобою відвертою. Я люблю тебе, але ти дивна поні. Але ховаючи це, ти не знайдеш собі особливого поні. Холера, та частина твоєї привабливості у дивності. Хоча якщо б ти наступного разу викинула частину про зварення зсередини, це була б непогана ідея, — каже Еплджек. Вона робить ковток кави. — Тепер поки що забудемо про флірт, з якою саме кобилою ти хочеш ся зустрічати? Є якісь певні риси?

— Риси? Гадаю, я ніколи особливо про це не думала, — кажу я. Це правда. Через те, що я так нервувалася через любов до кобил, я завжди уникала цієї теми, навіть у своїй голові.

— Ну то починай. Глянь на нашу маленьку групу. Мене і Деш ми вже пройшли, але якщо б тобі довелося обирати одну з решти?

— Не знаю, Еплджек, це було б якось дивно. Я навіть не знаю, чи комусь з них подобаються кобили.

— Припустимо, же подобають. Це не обов'язково має бути одна з них, я ся просто намагаю зрозуміти, що тебе цікавить. Може, більш жвава поні, яка б урівноважила все те тихе читання у бібліотеці? Наприклад, якщо б Пінкі Пай схопила тебе і поцілувала під час гри у правду чи виклик, або пляшечку, абощо?

— О-о! Я люблю цілуватися! Це немов вечірка у роті, куди запросили язик іншого поні, — каже Пінкі, вистрибуючи з-під столу. Ефективність її дещо нетрадиційної терапії підтверджується тим, що я лише трохи здивована.

— Пінкі? Звідки ти взялася? — питаю я. Хоча я вже й сама мала знати.

— Твайлайт, я дійсно вважаю, що на цю тему тобі варто було поговорити зі своїми батьками або з принцесою, а не зі мною. Мої батьки давним-давно розповіли мені про сталактити та жеоди, — каже Пінкі.

— Я не про це...

— Серйозно, якщо ти цього не знаєш, не думаю, що ти готова до відносин. Вибач, Твайлайт, але я розлучаюся з тобою. Але для мене дуже важливо, що ми можемо лишатися друзями, тож давай удамо, що ми взагалі ніколи не зустрічалися.

— Але ж ми ніколи не зустрічалися, — кажу я.

— Отак і треба! Бажаю успішно знайти собі нову кобилку!

Сказавши це, Пінкі починає стрибати до «Солодкого куточка».

— Може, хтось менш жвавий, ніж Пінкі, — кажу я, знову обертаючись до Еплджек.

— Я розумію, про що ти. Але є ще Реріті або Флаттершай.

— Слухай, Еплджек, я ціную докладені тобою зусилля і обіцяю, що дійсно подумаю, чого я хочу, але припини, будь ласка, намагатися звести мене з нашими подругами.

— Але ви з Флаттершай такі гарні разом!

— Гадаю, ми закінчили, — кажу я, і допиваю решту своєї кави.

— Гаразд, гаразд, постривай-но. Я припиню, хоч ви й були б наймилішою у світі парою. Але давай так: через два тижні, у суботу, ти підеш на побачення всліпу. Я вже маю на оці кількох поні, і ми зробимо так, жеби ти на той час була готова, — каже Еплджек. Я відкриваю рота, щоб заперечити, але Еплджек не збирається слухати.
— Навіть не сперечайся, бо це не змусить мене передумати. Два тижні.

Я змиряюся з тим, що мене кинули у глибокий кінець басейну побачень, щоб подивитися, потону я чи попливу. Хоча мить тому я вже була готова піти, Еплджек ще десять хвилин засипає мене питаннями, досі намагаючись зрозуміти, з якою поні вона влаштовуватиме мені побачення. Я не можу дати їй ясні відповіді, і, гадаю, ми обоє достатньо роздратовані, коли нарешті закінчуємо і я можу повернутися

до бібліотеки. Еплджек обіцяє/погрожує, що влаштує мені побачення через два тижні, незалежно від того, подобається це мені чи ні.

Я повертаюся до бібліотеки. Є достатньо книг, в яких я можу прочитати про належну поведінку та етикет на побаченні. Я не маю дозволити цьому захопити мене зненацька. Втім, не можу сказати, що мені дійсно хочеться це робити. Може, згаю час з моїм новий підручником зі статистики, просто для розваги. Принаймні, якщо я сховаюся у моїй бібліотеці, день вже не зможе стати гіршим.

Я заходжу у бібліотеку, де на мене вже чекає Спайк.

— Тобі прийшов лист, доки тебе не було. Здається, щось важливе, — каже він, вказуючи на лист, що лежить на столі. Лист, що незвичайно, запечатаний символами як Селестії, так і Луни. Гадаю, Спайк не помилявся щодо важливості. Я ламаю печатки і, розгорнувши листа, швидко його продивляюся.

— Спайку, біжи до решти дівчат і приведи їх сюди, — кажу я.

— Чому? Що відбувається? — питає він.

— Світу настає кінець. І винна у цьому я.

Ще одна часова петля

Спайк витрачає десь сорок п'ять хвилин на те, щоб зібрати інших і привести їх до бібліотеки. Я намагаюся розумно використати цей час, витягаючи кожен довідник, що, на мою думку, може хоч якось допомогти. Тексти у Кантерлоті будуть більш корисними, але мені не завадить освіжити знання про шестивимірні обчислення, перш ніж братися за це. Спайк і дівчата прибувають, коли я якомога швидше перечитую довідники.

— Дякую, що прийшли, дівчата. У нас велика проблема. Я щойно отримала від Селестії та Луни листа з жахливими новинами. Те закляття часової петлі, здається, мало якийсь дивний побічний ефект. Постарайтеся не панікувати, коли я вам розкажу. Здається, ефір від'єднується від ґрунтовної квантової решітки всесвіту, — кажу я. У відповідь на мене дивляться шість нерозуміючих облич. — Це погано.

— Давай простіше, Твайлайт. Наскільки погано? — питає Рейнбоу Деш.

— Якщо це від'єднання... якщо ця штука станеться, час у буквальному сенсі зупиниться. Всесвіт залякне і всі ми зависнемо у ньому назавжди. Ми, по суті, припинимо існувати.

— Ти жартуєш? Це вже почалося? Отже, повсюди будуть, типу, дивні місця із швидким часом та повільним часом? — питає вона.

— Суперструни повністю заплуталися, — кажу я.

Флаттершай охає.

— Заплуталися? О ні... мабуть?

— Власне, це добре. Це означає, що доки ця штука не станеться, ми навіть не помітимо цього у повсякденному житті.

Реріті виглядає так, немов от-от розплачеться. Вона глибоко вдихає і намагається набути мужнього вигляду.

— Для мене... було честю знати вас усіх, дівчата. Твайлайт, не треба пом'якшувати удар. Я хочу знати, скільки часу нам лишилося? Чи я... чи я встигну знову побачити свою родину? Попрощатися з ними?

— Важко сказати точно, скільки саме часу. Швидкість розпаду, здається, зростає. Принцеси прорахували деякі прогнози, і, в найгіршому випадку, Еквестрії лишилося всього три-чотири сторіччя, — кажу я.

У кімнаті настає тиша.

— Ти сказала «сторіччя», Твайлайт? Себто по сто років у кожному? — питає Еплджек.

— Це тільки найгірший випадок. Може виявитися і більше, — кажу я.

— Йо-мойо, Твайлайт, ти на мить змусила нас хвилюватися. Коли Спайк розбудив мене, я подумала, що тут щось важливе, — каже Рейнбоу Деш.

— Хіба це не важливе? Це ж *кінець світу*. — Я не можу повірити своїм вухам.

— Ага, але ще дуже-дуже нескоро, — каже Рейнбоу Деш.

— Тобі варто визнати, що цьому не вистачає певної терміновості, — каже Реріті. — О, до речі, якщо я вже тут, розкажи, як там пройшло з Еплджек. Ти вирішила, якою бачиш свою особливу поні?

— Не-а, ми побалакали про це, і у мене виникло кілька ідей, але я хочу глянути, як вона ся впорає на побаченні всліпу. Що думаєш стосовно неї та Лілі? — питає Еплджек.

— Хмм... — Реріті обертається, дивиться на мене, і я відчуваю, що, здається, втрачаю контроль над цією розмовою. — Лілі весела, але вона не дуже любить читати. Не знаю, чи їм дійсно буде про що побалакати. Може, Ліра? Вона трохи ексцентрична, але розумна.

— Я чула, же вони з Бон Бон знову ся зійшли кілька днів тому, — каже Еплджек.

— Що? Ох, Керрот Топ цього не витримає. Вона дійсно вважала, що це може бути її шансом зійтися з Бон Бон. Розкажи ще, мені потрібні подробиці!

— Дівчата! Може, нам варто трохи менше обговорювати моє любовне життя і трохи більше — як відвернути апокаліпсис, що на нас насувається? — Слово честі, деяким поні треба серйозно переглянути свої пріоритети.

— Тобі не здається, що принцеси просто знайдуть спосіб усе це виправити? І що нам робити до тих пір? Чи ми використаємо Елементи, типа «Оговтайся, часе!», а потім зробимо Елементами *пищ-пищ-пищ*, і це якось чарівно все виправить? Тому що так ми зазвичай і робимо, — каже Пінкі Пай.

— Я поки що не впевнена, — визнаю я. — Оскільки це я, власне, і начаклувала це закляття, я, ймовірно, прийматиму участь, можливо, навіть як точка фокусу. Не знаю, чи нам взагалі знадобляться Елементи. Я поїду до Кантерлоту, щоб допомогти їм із цим розібратися, але вам, гадаю, можна лишитися тут, у Понівілі, і ми просто покличемо вас, якщо треба буде використати Елементи.

— Ем... а ти витримаєш магію часу знову? Тобто, після того, що сталося минулого разу, — каже Флаттершай. Я завмираю. Я навіть не думала про це. Попри всі мої зусилля, ця перспектива змушує мене трохи тремтіти.

— Так, все буде добре. Можете за мене не хвилюватися, — кажу я трохи тоншим голосом, ніж завжди.

Мої подруги дивляться одна на одну, а я розвертаюся і продовжую складати книжки до торб.

Реріті відкашлюється.

— Знаєш, у мене закінчуються кілька різних тканин, а замовляти їх буде дуже довго. Я могла б скористатися подорожжю до Кантерлоту і відновити запаси.

— Нам треба доставити туди партію яблук, не завадило б ся впевнити, же вони доїдуть без проблем. До того ж, я могла б спробувати знайти нові ресторани, куди їх продавати, я ся збирала зробити це минулого разу, коли ми були там, але з усім тим божевіллям просто не було можливості, — каже Еплджек.

— У твоїх батьків у стіні живе миша. Я домовилася про поселення між ним і твоєю родиною минулого разу, але було б непогано переконатися, що вони добре ладять. Я теж поїду, — каже Флаттершай.

— Можливо, я зможу дістати квитки на Вандерболтів. Я чула, що вони виступають у Кантерлоті цього місяця, — каже Рейнбоу Деш.

Пінкі з нерозумінням дивиться на них чотирьох.

— Отакої, який скажений збіг, що у вас усіх вже є причини поїхати до Кантерлоту! Я їду лише тому, що Твайлайт суперочевидно боїться знову використовувати магію часу, але занадто горда, щоб визнати, що хоче, щоб ми поїхали з нею для моральної підтримки.

— Пінкі, коли повернемося, нагадай, щоб я пояснила тобі, що таке «підтекст», — каже Реріті крізь натягнуту посмішку.

— Що таке підтекст? Це текст, написаний рекурсивом?

— Дякую, дівчата. Ви маєте рацію, гадаю, мені дійсно трохи страшно, і я б хотіла, щоб ви поїхали зі мною до Кантерлоту, — кажу я. — Просто я відчуваю, що оскільки це моя провина, то мені її й

виправляти. Навіть якщо це станеться ще нескоро, я не можу жити з думкою, що я, можливо, зламала цілий всесвіт, — кажу я.

Отже, вирішили. Ми вшістьох сідаємо на потяг до Кантерлоту, і наша поїздка приємно незапам'ятовна. Я насолоджуюся кожною миттю буденної балаканини, але знаю, що щойно ми дістанемося до архівів Кантерлоту, я, мабуть, зосереджуся на чомусь, що, хоч і потребуватиме кілька годин досліджень, виявиться рішенням цієї проблеми.

Святі кінські яблука, я не маю жодної гадки щодо рішення цієї проблеми.

Я нажахана. Я вивчаю незнайому проблему, що саме по собі не так вже погано або незнайомо, але жахає мене те, що це не працює. Я читала безліч книг про такі речі, та все одно не знаю, як виправити загадку, до якої вони мають відноситися. Майже немов... гаразд, це прозвучить абсурдно, але я, *здається, знайшла проблему, яку не можна розв'язати вивченням або дружбою!*

Так, неприємно визнавати, але це правда. Я вже майже тиждень колупаю край цієї проблеми, але не маю ніякого прогресу. Щоразу як мені здається, що я на межі прориву, що я от-от відкрию абсолютно нову магію, я впадаю у стан зміненої свідомості.

Це такий м'який спосіб сказати, що я просто з'їжджаю з катушок. Це так несправедливо. Я ж саме у цьому маю бути вправною. Та хай йому грець, це практично єдине, у чому я вправна! Якщо я не можу допомогти дівчатам дослідити нову магію, щоб зупинити кінець світу, навіщо я взагалі потрібна?

Дівчата ставляться до мене терпляче, і досі нічого не казали, але я бачу, що вони починають непокоїтися. Після кількох днів у Кантерлоті їхні і без того надумані причини стають ще більш надуманими. Еплджек та Флаттершай їдуть першими, аби дбати, відповідно, про

ферму та тварин. Наступною їде Пінкі Пай, сказавши щось про вихідні від вечірок. Я не можу їх винуватити. Моральна підтримка — важлива частина дружби, але брудна таємниця у тому, що це може бути дуже нудно.

Я приймаю важливе рішення: я не можу сама розв'язати цю проблему. Можливо, у мене якийсь блок, пов'язаний з магією часу. Не уявляю, чому. Тобто останнього разу, коли я її використала... ну, я померла кількаторазів. Але до цього я... о, точно. Провела тиждень, з'їжджаючи з глузду, доки не дізналася, що магія часу насправді не може змінювати минуле. У більшості випадків магія може лише створювати стабільні петлі. Інакше можна отримати, ну, саме те, з чим я мала справу зараз. Не дуже близький кінець світу. Принаймні принцеси поставилися до цього серйозно. Гадаю, коли тобі десятки тисяч років, ти вже не прокрастинуєш через те, що до армагеддону лишилося одне-два сторіччя.

Але кого я можу попросити про допомогу? Обидві принцеси заклопотані, і, до того ж, ясно дали зрозуміти, що розраховують на те, що я це виправлю, і я не хочу їх підвести. У світі, мабуть, зовсім мало єдинорогів, які достатньо знаються на магії та математиці, щоб хоча б зрозуміти суть проблеми.

Я не знаю, хто ці єдинороги. Але знаєте що? Я знаю сім... заждіть... тринадцять... ні... скажімо так, я знаю багато способів дізнатися, хто вони, і привести їх сюди. Закляття виклику. Це буде ідеально. Закляття не лише зможе оцінити поні за наданими мною критеріями, але й, якщо поні буде проти або не захоче мені допомагати, я зможу відправити його назад. Втім, не завадить перестрахуватися.

— Спайку, напиши, будь ласка, листа принцесі. Спайку?

Я видивляюся його і бачу, що він задрімав у кутку, вкрившись книгами замість ковдри. Не хочеться його будити, але мені хотілося б приготувати та застосувати це закличення якомога швидше. Я сама пишу листа, в якому прошу Селестію зустрітися зі мною одразу після того,

як вона опустить сонце. Це має дати мені достатньо часу на підготовку. Я трюшу Спайка, доки він не починає прокидатися.

— Вибач, Спайку. Можеш швиденько відправити це принцесі? Я попросила її не відповідати, якщо вона не має заперечень, тож потім можеш спати далі, обіцяю.

Він без слів бере лист і концентрованим вибухом драконячого полум'я відправляє його, а потім перевертається, накривається розкритим томом енциклопедії і знову засинає. Нічого, у мене ще достатньо справ. Я починаю знову перевіряти посилення і малювати магичне коло, в якому буду чаклувати. Мені потрібен єдиноріг із сильною магією. Такий, що знає все про закляття часу та ефекти незавершених чарів. Можливо, доведеться кілька ночей не спати, тому бажано, щоб це був хтось молодий...

Наступні кілька годин я використовую для того, щоб врахувати якомога більше різних критеріїв. Сонце сідає, і коли я саме додаю останні штрихи, до кімнати заходить принцеса, у неї на спині сидить її фенікс, Філоміна.

— Дуже вчасно, принцесо. Дякую, що прийшли, я просто хотіла впевнитися, що ви тут, щоб нічого не пішло не так.

Селестія посміхається.

— Це найменше, що я можу зробити, Твайлайт. Ти зі своїм звичним старанням взялася за цю проблему, і я рада, що ти навчилася просити про допомогу, коли вона тобі потрібна, — каже вона. Це знову нагадує мені про те, що я так і не відправила їй звіт дружби про ту ніч, коли інші влаштували мені терапію, хоча, звичайно, вона сама знала подробиці тієї ночі. — Що саме ти збираєшся тут робити?

Гадаю, мій лист був недостатньо детальним.

— Ну, принцесо, як ви і сказали, мені потрібен поні, який зможе мені допомогти, але я не знаю, що це за поні. Тому я поєднала *Сканування Сільвер Слейта з Кликанням Кристал Челіс*, щоб знайти і

принести прямо сюди потрібного поні. Якщо він або вона погодяться допомогти, чи можна їм буде зупинитися в одній з гостьових кімнат палацу?

— Це буде цілком нормально. Це геніальне чародійство, Твайлайт. Добре придумано, — каже Селестія, і моє серце пухне від гордості і насолодження її похвалою (і голова, мабуть, теж вже трохи пухне).

— Дякую, принцесо. Не проти, якщо я почну зараз? — питаю я. Селестія киває і відступає від магічного кола. Я стаю одразу за його периметром і починаю наповнювати його своєю магією, дозволяючи моїй волі омивати всі частини, які я зараз запусчу. Щойно я впевнююся, що стабільно його тримаю, починається справжня робота, і я запускаю закляття. Світ навколо мене відступає, і не лишається нічого, окрім мене та кола, в якому, гадаю, скоро з'явиться рішення моєї проблеми. Пошукове закляття починає працювати. Кожен поні в Еквестрії зв'язаний з іншими, так працює світ. Закляття проходить цими зв'язками і сканує кожного з'єданого зі мною поні за заданими мною критеріями, потім кожного поні, з'єданого з ними, а потім з'єданого з тими поні, і так далі.

Перший результат, який я отримую майже миттєво, може бути лише Селестією, скоро з'являється і Луна. Я сприймаю їх не як поні, а скоріше як списки інформації стосовно того, наскільки вони підходять під опис, який я дала закляттю. Звичайно ж, вони обидві чудові кандидатки для допомоги, але я їх відкидаю. Я, врешті, шукаю конкретно когось окрім них. Минає хвилина. Потім п'ять. Потім десять. Я гадки не маю, скільки часу пройшло у реальному світі. Чаклування заклять збиває моє відчуття часу. Закляття видає дюжини кандидатів, які підпадають під деякі, але не всі, надані критерії, із переліком переваг та недоліків кожного з них. Мені, мабуть, варто було додати запит імен, але це не настільки важливо, щоб ризикувати, намагаючись модифікувати закляття на ходу.

Я починаю дратуватися. Має ж напевне бути поні, який є рішенням моєї проблеми. Коли я вже готова здатися і оголосити закляття невдалим, з'являється збіг. Майже по всіх категоріях цей поні

ідеальний, значно краще за всіх інших поні, яких я бачила досі. Я відчуваю, що у мене в грудях виникає надія.

Час для другої, простішої частини закляття. Мені просто треба пройти по зв'язку і, так би мовити, потягнути цього поні до себе. Я зосереджуюся і подумки смикаю.

Нічого не відбувається.

Це дивно. Навіть дуже дивно. Я смикаю ще раз, але з тим самим результатом. Знову нічого. Я досліджую зв'язок, що вивів закляття на цього поні. Я з подивом дізнаюся, що він зв'язаний з тими поні, яких я визначила, як принцес, і дуже сильно. Є зв'язок і зі мною, і не через принцес. Щось незалежне. Закляття мало дістатися до цього поні значно швидше. Хоча є щось трохи неправильне у цьому зв'язку. Мабуть, він занадто довгий? Важко висловити це відчуття.

Селестія щойно похвалила мене за цю ідею. Я не можу зазнати невдачі, особливо коли вона стоїть поряд і дивиться, як я його чаклую. Я просто маю тягнути сильніше. Я вливаю всі свої сили у закляття виклику. Це на диво важко, але я відчуваю, як упертий поні на іншому кінці починає піддаватися. Потім закляття різко спрацьовує. Я втрачаю концентрацію і падаю на підлогу бібліотеки від раптового спуску.

Коли я знову зводжуся на копита, у колі, світло якого згасає, лежить жеребець-єдиноріг. Він фіолетовий, хоч і темнішого відтінку, ніж я. Гадаю, він десь мого віку. Його кьютімарка являє собою коло з трьох зірок, що немов женуться одна за одною по небу.

Лунає різкий вереск, і я озираюся туди, де стоїть Селестія. Щось явно доводить Філоміну до сказу. Я ще не встигаю остаточно встати, а вона вже кидається до поні у колі і починає дзюбати його голову. Він стогне у відповідь.

— Не зараз, Філоміно. Я погодую тебе за хвилину, — каже він. Він підводиться і дивиться на Селестію, яка витріщилася на нього. — Принцесо, що сталося? Останнє, що я пам'ятаю, — це як ми розбирали якісь формули виклику, а потім щось потягнуло...

Селестія, здається, трохи отямлюється.

— Мені завжди було цікаво, коли цей день настане, — каже вона більше собі, ніж будь-кому з присутніх. — Чому б тобі не сказати мені, що, на твою думку, сталося?

Новий поні, здається, приймає виклик. Він дивиться на руни біля кола і зосереджується на кількох із них. — Ну, це схоже на частину закляття виклику, тож це пояснює тягу. Правда, щодо цього фрагменту не впевнений.

— Це закляття пошуку, — кажу я. Поні вперше дивиться на мене.

— Я так розумію, це ти мене викликала? — питає він.

— Ем, так. Я шукала поні, який міг би допомогти мені з магією часу.

— Що ж, ти знайшла правильного поні. Закляття часу — моя спеціальність, — каже він, і знову опускає погляд. — Тепер бачу. Ти не обмежила закляття пошуку лише теперішнім часом, так? — питає він. Гадаю, не обмежила.

— Я просто не думала... — починаю я.

— Воно й помітно, — перериває він мене. — Я у майбутньому, так?

— Здається, це тебе зовсім не тривожить, — кажу я.

Поні знизує плечима.

— Я завжди здогадувався, що це колись станеться, просто думав, що сам зроблю це з собою. Та все ж, ти маєш справу з магією часу і не встановила час у якості параметру свого пошукового закляття? Розуму палата, та ключ загубили, га?

— *Що?!*

— Досить, мій вірний учню, — каже Селестія.

— Вибачте, принцесо, — кажу я в унісон з новим поні. Ми обертаємося одне до одного.

— Вона говорила до...

— Це вона мені...

— Годі! Обоє! — каже Селестія. Ми обоє трохи скулюємося, але припиняємо говорити. — Бачу, вас треба познайомити. Твайлайт Спаркл, це Стар Свірл. Він мій колишній учень.

— Колишній учень... Стоп, Стар Свірл? Тобто Старсвірл Бородатий?

— Я відомий у майбутньому? Оце крутезно, — каже Стар Свірл.

— Ані слова, Твайлайт! — наказує Селестія. — Ти не уявляєш, наскільки небезпечною може бути ця ситуація! Я пам'ятаю день, коли Стар Свірл зник з одного з наших занять. Ти відправиш його назад, і він розкаже мені, що допоміг тобі розв'язати серйозну проблему, а також деякі деталі стосовно того, як це сталося, які я зараз не можу розповісти жодному з вас. Стар Свірле, критично важливо, щоб ти нікому, навіть мені, не розповідав про те, що дізнався тут. Ця петля часу має лишитися стабільною. Саме закляття зробить більшу частину роботи, але якщо ти навмисне відхилишся від того, що мав зробити, напруження часової лінії стане сильнішим. Вона і так у достатньо крихкому стані, і будь-які подальші зміни можуть бути катастрофічними. Якщо ти дізнаєшся, що зробив щось у минулому, ти маєш зробити це саме так, коли повернешся додому.

— Але у нього навіть *бороди* немає! — кажу я.

— Розслабтеся, принцесо, я все це знаю, — каже він. Він простягає копито і дружньо гладить Філоміну по голові, а вона з любов'ю горнеться до нього.

— Ви двоє, здається, близькі, — кажу я.

— Чому б мені не бути близьким з Найкращим Асистентом У Світі? — питає Стар Свірл. Він тягнеться писком до неї, і птаха торкається його кінчиком свого дзьоба.

— Вогонь фенікса можна зачарувати для відправлення листів так само, як і полум'я дракона, — каже Селестія. Її очі трохи розширюються. Я знаю її достатньо довго, щоб зрозуміти, що вона замислила якусь витівку. — Власне, я думаю, демонстрація буде корисною. Філоміно, гадаю, ми маємо сповістити про це ще когось, так?

Філоміна на мить замислюється, але потім між ними немов щось проскакує, і вона підводиться. Вона збуджено воркує. Селестія швидко пише записку на шматку пергаменту, згортає його магією, а потім кладе на підлогу. Філоміна піднімає крило, бере дзьобом одне з ослаблих пер і обережно витягає його. Вона підскакує до листа і торкається пером до краю пергаменту. Перо перетворюється на попіл, і пергамент спалахує, розсипаючи яскраво-червоні іскри магії. Іскри вилітають у двері бібліотеки і летять до отримувача листа.

— А наскільки далеко ми, власне, у майбутньому? — питає Стар Свірл.

— Шістнадцять сторіч, — каже Селестія.

Тепер вже черга Стар Свірла дивуватися.

— Шістнадцять сторіч? — питає він. Тоді обертається до мене. — А тобі сили не займати, га? Витягнути мене крізь 1600 років точно було не легко. То з якою конкретно магією часу у тебе проблеми?

— Ми, власне, зіткнулися з повним від'єднанням ефіру від ґрунтовної квантової решітки всесвіту, — кажу я.

У Стар Свірла відпадає щелепа.

— Що? Що могло таке спричинити? — питає він.

— Ну, я начаклувала закляття, яке...

— Це була ти? Що ж, я не помилився. Ти дійсно дурепа. Не знаю, звідки в тебе така сила, але ти явно не знаєш, що з нею робиш, — глузливо каже він.

— Це було твоє закляття! — випльовую я у відповідь, не встигнувши подумати.

— Твайлайт! Що я *щойно* тобі сказала? — каже Селестія.

— Що? — питає Стар Свірл. — Моє закляття?

Селестія зітхає.

— Гадаю, тобі доведеться дізнатися подробиці, розбираючись із цим. Твайлайт знайшла дещо з твоїх старих нотаток і начаклувала закляття, яке створює фіксовану точку у часі, до якої вона поверталася у разі смерті.

Я дивлюся на обличчя Стар Свірла, і з першого погляду впізнаю натхнення.

— Невже... Невже ти дійсно змогла таке зробити? Тобто тобі б довелося врівноважити, ні, зажди, саме нестабільність має бути невід'ємною частиною для роботи такого закляття. Ох. Оце так ідея. Немов упорядкований хаос.

Я у буквальному сенсі спостерігаю за народженням закляття, яке одного дня змусить мене пережити найгірші події в моєму житті.

— Стар Свірле, ти працюватимеш із Твайлайт над тим, щоб виправити це. Можливо, при цьому ти чомусь навчишся у неї. Врешті... — Вона неприємно близько наближає своє обличчя до його.
— ...вона найкраща з усіх моїх учнів.

Що б там Стар Свірл не збирався відповісти, його перериває голос з коридору біля бібліотеки.

— Серйозно, сестро, я саме збиралася починати нічне засідання. Що тут такого важливого, що ти просиш мене кинути все... і...

Луна заходить до кімнати і зупиняється. Її обличчя трохи блідне, немов вона побачила привида. Гадаю, в якомусь сенсі так і є.

— Стар Свірл?

Стар Свірл широко посміхається.

— Здоров, Лунатику.

Не зрозумійте мене неправильно, я вже бачила, як швидко рухається Луна. Я впевнена, що вона летіла значно швидше за сто вісімдесят миль на годину, коли квапилася рятувати моїх подруг з потягу, на який мав напасти рій чейнджлінгів.

Та я ніколи не бачила, щоб вона рухалася настільки швидко, як коли вона стрибає з дверей просто на Стар Свірла. Спочатку я подумала, що вона атакує його, але... ну, власне, слово «атака» у цьому випадку не так вже й погано це описує, хоч і не в тому сенсі, як я подумала спочатку.

Луна першою відривається від їхнього поцілунку, щоб вдихнути повітря.

— Як? — питає вона.

— Не знаю, я щойно тут з'явився. Вочевидь, це Твайлайт щось зробила.

— Надовго?

— Доки ми не виправимо те, що й привело мене сюди в першу чергу. Якась петля часу?

Луна хижо посміхається.

— О, я знаю, про що саме ти говориш. Це не терміново. Можеш почати завтра вранці. Сестро? Повідом моєму мажордому, що сьогодні нічне засідання скасовано. У мене інші справи.

Селестія заковує очі, але не зупиняє їх, коли вони підводяться і разом йдуть з кімнати.

— Отже, тисяча шістсот років? Чим ти займалася? — питає Стар Свірл.

— Ну, я стала злою і провела значну частину цього часу у вигнанні на місяці. Кумедна історія, власне...

— Не розповідай йому це! — гукає їм услід Селестія. Вона кривиться і потирає скроні. — Мати й Батько, збережіть мене.

Так. Це все зараз відбулося.

— Принцесо? Можете хоч щось із цього пояснити?

Селестія зітхає.

— Вибач, Твайлайт. Стар Свірл дуже могутній чарівник, який зробив великі речі. З його інтелектом могло зрівнятися лише його его, особливо в його молоді роки. Він може бути трохи... уїдливым.

— Це дійсно він? Не можу сказати, що таким його уявляла. Він і Луна дійсно?..

— Так, на обидва питання. Не кажи це Стар Свірлу, але вони з Луною сходилися та розходилися все його життя. Вони могли викликати одне в одному як найкраще, так і найгірше. Це були бурхливі відносини. І звичайно ж, вони обоє приходили до мене скаржитися одне на одного, — каже Селестія, і зітхає. Вона часто це робить цієї ночі.

— Зараз вони, здається, дуже щасливі. Наскільки погано це може бути?

— Скажімо так, ти чула, як він її ласкаво кличе?

— Лунатик? Звучить не дуже ласкаво, — кажу я.

— Шістнадцять сторіч тому ти б так не подумала. І це слово стало загальноновживаним у значенні «божевільний поні» лише після того, як вони почали зустрічатися.

Я думаю над цим якусь мить. Ох. Отакої.

— Тож вони можуть бути проблемними?

— Скоріше неадекватними. До речі, Твайлайт? Я не брехала про те, що ти найкраща з моїх учнів, але тобі знадобиться допомога Стар Свірла. — Вона підходить, розгортає крило і обіймає мене. Я ледве його відчуваю. Я! Найкраща з учнів! ТАКТАКТАКТАКТАКТАК!

Я не думаю, що після цього щось може зіпсувати мій настрій. А тоді наступне речення Селестії доводить, що я помиляюся.

— Відтепер, допоки він не повернеться до власного часу, твоїм завданням буде бути другом Стар Свірла.

У добрі та погані часи

Я проводжу решту вечору, досліджуючи життя Стар Свірла, зосереджуючись на ранніх роках, які він вже прожив. Інформації небагато, за винятком того, що принцеса зробила його своїм протеже, коли він був молодим, хоч і не настільки, як я в аналогічному випадку. Якщо у них колись і була серйозна сварка, ніхто про це не писав, або ж записи не збереглися. Те, що я побачила, не було відносинами між учнем та наставником, якими я завжди насолоджувалася із Селестією.

Я здалася, зрозумівши, що нічого сьогодні не доб'юся. Завтра у мене буде сніданок із Реріті перед її від'їздом до Понівіля. Рейнбоу Деш поїхала вчора, тож тепер у бібліотеці буду лише я. Точніше, мені б хотілося, щоб була лише я, оскільки мені призначили нового товарища-науковця. Я, мабуть, не побачу його принаймні до полудня, він напевне буде втомлений після того, як вони з Луною всю ніч...

...використаємо евфемізм «кататимуться на лижах».

На цьому я закругляюся і, намагаючись не думати про флюгери, засинаю.

Стук у двері моєї кімнати будить мене десь на світанку, за півгодини до будильника. Я з мутними очима шкандибаю до дверей і відчиняю.

Здогадаєтеся, хто там стоїть? Безсумнівно здогадаєтеся.

— Привіт, Стар Свірле. Чого тобі треба? Чому ти взагалі так рано встав?

Він не тільки не спить, але й, здається, повністю відпочив. Я ненавиджу його трохи більше, ніж коли лягала спати.

— Технічно кажучи, я ще не лягав. Поліфазний сон. Це дуже корисно, якщо доводиться робити справи як опівночі, так і опівдні. Я просто думав, що ти захочеш почати дослідити до сніданку. Я дозволив собі продивитися твої нотатки, і я, власне, трохи вражений. Деякі речі там майже наполовину правильні, — каже він.

— Вибач, що не стрибаю, цокаючи копитами, після такого чудового компліменту. У мене вже є плани на сніданок з моєю подругою, — кажу я.

— Реріті, так? Луна запропонувала, щоб я теж із нею зустрівся, — каже він.

От кізяк. Гаплик моєму останньому сніданку у приємній компанії.

— Ну, якщо... принцеса... так вважає... — кажу я.

— Ти чуєш, щось скрегоче? — питає Стар Свірл.

Чую. Це мої зуби.

— Ні, ти, мабуть, просто з'їжджаєш з глузду, — кажу я натомість. Ми вирішуємо зустрітися за годину і разом піти туди, де ми з Реріті домовилися зустрітися і поїсти сінні тістечка та омлет. Удвох. Хоча мої плани останніми днями взагалі не дуже успішні. Я облишую всяку надію повернутися до сну і натомість стрибаю у душ, щоб підготуватися до безсумнівно довгого дня. Та все ж у мене є доручення від принцеси, не просто працювати з ним, але... угх... бути його другом. І тут до мене доходить. Селестія сказала, що вона знає деякі речі про нинішню петлю, які не може нам зараз розповісти. Можливо, якісь мої вчинки або слова мають потрапити у минуле, щоб петля лишилася стабільною? Вона, мабуть, просто намагається впевнитися у тому, щоб все, що станеться, було природним і невимушеним.

Тому покинути його — не варіант. Хоч воно й правда, що не буває другого шансу справити перше враження, але, можливо, я можу встановити деякі базові правила, щоб приглушити його буйне

паскудство. Якщо я встановлю правила, можливо, ми зможемо хоча б збудувати основу для професійної етики. Це краще, ніж нічого.

Я надягаю простий сарафан для походу в місто. Я точно знаю, що Реріті буде хвалитися чимось, що створила сама, і я не хочу почуватися недостатньо одягненою через те, що я, власне, не одягнена. Стар Свірл зустрічає мене у вітальні замку. О принцеси, він дійсно вдягнений у мантию, вкриту зірками та місяцями. Хоч і без дзвіночків, гадаю, вони з'явилися пізніше.

— Гей, Твайлайт, готова йти? — питає він.

— Гарна мантия, — кажу я, щосили намагаючись не проявляти своє захоплення у голосі.

— Дякую, вона просто валялася у Луни, гадаю, вона вирішила, що я добре виглядатиму в ній, — каже він. Мій мозок дуже сильно старається не пов'язувати той факт, що в шафі у Луни «випадково» була історично точна роба Старсвірла Бородатого, із тим, що я дізналася про їхні відносини за останні дні. Йому це не вдається.

— Ходімо, швидше закінчимо з цим, — кажу я і йду до брами палацу. До ресторану йти десь хвилин п'ятнадцять, і я не хочу спізнитися. Кілька хвилин ми йдемо вулицями, не розмовляючи.

— Отже, це Кантерлот майбутнього, га? — каже Стар Свірл, зав'язуючи розмову.

— Саме так. А що, яким був Кантерлот минулого? — питаю я. Мені це дійсно цікаво. Я не повинна розповідати йому про майбутнє, але нема причин не дізнатися про минуле від поні, який дійсно був там. Можливо, у мене більше ніколи не буде такої нагоди.

— Він був... жвавішим. Більш живим, не таким стриманим. Поні приходили сюди, щоб походити вулицями, подивитися на мистецтва і послухати музику, — каже він.

— Він досі такий. Кантерлот досі є крупним культурним центром Еквестрії, — кажу я.

— Дай здогадаюся, у галереях та концертних залах у чітко визначений час? — питає він.

Я трохи здивована, чому він каже це таким немов би обвинувальним тоном.

— Ну звичайно. А де ж їм ще бути?

— Усюди! В мої часи музики грали на кожному розі. Можна було ходити цілий день, і щоразу, повертаючи на нову вулицю, знаходити щось нове та цікаве. Я не кажу, що є правильний чи неправильний спосіб, просто все зовсім інакше. Це дуже... як Селестія, — каже він.

Я відчуваю, що стаю у захист.

— Що це має означати? — питаю я.

— Просто все це занадто залякле, передбачуване та впорядковане, і це Селестія, один в один. Вона була хорошою, ні, найкращою вчителькою, але я не можу сказати, що вона колись була моєю улюбленою принцесою. Вона та Луна протилежні, і не лише як день і ніч, — каже він, а тоді затихає. — Селестія так дивилася на мене минулої ночі... що з нами сталося? Ні, не кажи мені, навіть якщо знаєш. Краще мені буде дізнатися це на власному досвіді. До речі, Твайлайт, про минулу ніч, я, можливо, був занадто критичним. Ти дійсно, здається, розумна кобила, майже така розумна, як я, — каже він.

Вау, це було майже щось схоже на вибачення. Можливо, я теж могла б зробити крок назустріч.

— Ну, я рада, що ти хоча б визнаєш це. Мені дійсно дуже хочеться попрацювати з тобою над цим. Гадаю, що якщо ми погодимося ставитися одне до одного з повагою, на яку заслуговують наші знання та вміння...

— Та стули ти пельку на секунду. Гей! Гей, ти! — кричить Стар Свірл якомусь коричневому земному поні з розтріпаною гривною та кьютімаркою у вигляді пісочного годинника. Гаплик моїй ідеї.

Стар Свірл підходить до іншого поні.

— Думав, я забуду, га? Ти досі мені винен п'ятдесят монет за ту пригоду з вулканом та баклажанами, — каже він. Коричневий жеребець бурмоче щось, що я не можу розібрати, але лізе у свою торбу і дістає мішечок з монетами, який і віддає Стар Свірлу. — От і розраховалися. Побачимося раніше.

— Що це було? — питаю я Стар Свірла, коли він повертається до мене.

— Не хвилюйся. Просто цього поні дуже важко знайти. То ти щось казала?

Мені хочеться просто забути про це, але це було аж занадто дивним.

— Звідки ти можеш його знати? Він теж з минулого? Чи може він нам допомогти з тим, що відбувається? — питаю я.

— Він... звідкись, — дратуюче неясно каже Стар Свірл. — Якщо він вирішить втрутитися, я впевнений, що ми ще на нього натрапимо, але не хвилюйся. У нас є я.

— О-о, мені аж одразу полегшало, — кажу я.

— Як і має бути, — каже він. Серед його буцімто безмежних талантів явно бракує розпізнавання сарказму. Слава гармонії, що ми вже бачимо ресторан. Реріті нас випередила, і вже зайняла столик. Те, що вона сидить за столиком на одному з двох стільців, знову нагадує мені про зайвий тягар, прикутий до мене.

— Привіт, Реріті, сподіваюся, ти не довго чекала. Ти не проти, якщо мій новий... — Крива усмішка виникає у мене в думках. —

...асистент приєднається до нас за сніданком? Він допомагатиме мені з цією проблемою часу, над якою я працюю. Стар Свірле, познайомся з Реріті. Вона одна з моїх найближчих подруг з Понівіля. — Я відступаю і чекаю, підготувавши пастку. Я даю Стар Свірлу три, може, п'ять слів, перш він примудриться сказати щось настільки зухвале, що отримає ляпаса по пиці або, якщо дуже пощастить, дуже приємний рознос від моєї подруги.

Стар Свірл вклоняється і, взявши Реріті за переднє копито, легко цілує його.

— Для мене це честь і задоволення, міледі Реріті. Принцеса казала мені, які ви вродливі, але її слова заледве віддають належне вашому приголомшливому обличчю. І ця сукня! Гадаю, один з ваших власних дизайнів? Вона ідеально доповнює вашу гриву.

Та ви знущуєтеся!

Реріті червоніє від компліментів.

— Ох, це дуже люб'язно з вашого боку, пане. Принцеса, кажете? Так, ви безсумнівно маєте приєднатися до нас із Твайлайт за сніданком, — каже вона. Вона магією підтягає стілець від одного з вільних столиків, значно ближче до свого, ніж до мого стільця. Він сідає поряд із Реріті, а я займаю своє місце напроти них.

— Будь ласка, передай мої вітання іншим, як повернешся додому, гаразд, Реріті? Я не впевнена, коли повернуся, — кажу я. Я помахом кличу офіціанта і ми робимо замовлення.

— Ну звичайно, Твайлайт. Але, гадаю, ти повернешся до свого суботнього побачення, — каже Реріті, намагаючись приховати усмішку за чашкою, з якої п'є чай.

— Не знаю, чи...

— О, кінець світу не допоможе тобі викрутитися. Якщо ми будемо чекати затишшя, щоб виштовхнути тебе на сцену побачень, нам дійсно

доведеться дуже довго чекати. На те, щоб розібратися з цим, у тебе сотні років, але ти будеш насолоджуватися своєю молодістю незалежно від того, хочеш ти цього чи ні. Хіба тільки... — Реріті піднімає брову і прихиляється ближче. — Ти там нічого не закрутила зі Стар Свірлом на стороні? — питає Реріті.

— Ні! НінінінінінініНІНІНІНІНІ! — кажу я. Реріті посміхається. Я впевнена, що саме таку реакцію вона і намагалася викликати. Неможливо лишатися подругою Реріті, не навчившись дозволяти їй час від часу трохи кепкувати з тебе. Не раз бувало і навпаки.

Стар Свірл усміхається.

— Я у серйозних відносинах з принцесою Луною, міледі. Не то щоб Твайлайт не приваблива, але, боюся, моє серце зайняте, — каже він.

Реріті давиться чаєм і кашляє.

— Ви і Луна? Коли... Як... — Вона також кидає мені значущий погляд, коли згадує ім'я Луни.

Стар Свірл регоче вголос.

— Це, гадаю, доволі довга історія. Я з іншого часу її життя. Магія пані Спаркл витягла мене сюди з минулого, щоб допомогти їй розібратися з проблемою часової лінії.

Це змушує Реріті задуматися.

— То це тому ви вдягнені у щось схоже на старий костюм Твайлайт з Кошмарної Ночі? Ви той Стар Свірл?

Тепер моя черга подавитися чаєм так, що він ледве не йде мені носом. Я зовсім забула, що якщо Стар Свірл дізнається, що я вдягалася як він, то він мені ще довго це згадуватиме.

— Що таке Кошмарна Ніч? — питає Стар Свірл.

— НІЧОГО ВАЖЛИВОГО, ТОМУ ДАВАЙТЕ НАТОМІСТЬ ПОБАЛАКАЄМО ПРО ЩОСЬ ІНШЕ! — кажу я. Можливо, трохи більш голосно, ніж збиралася.

Розмова, разом із кількома іншими за сусідніми столиками, різко зупиняється. Я втискаюся у свій стілець.

— Гей, хто хоче почути математичну частину цієї часової проблеми? — кажу я. Половина ресторану стогне і відвертається. Принаймні, вони передбачувані. Хоча я ніколи не зрозумію цю реакцію. Математика це *класно!*

— Твайлайт, слово честі, ти намагалася пояснити це нам вже разів сім чи вісім, і я досі розумію не більше, ніж до того. Не треба дев'ятого раунду, — каже Реріті.

— Перепрошую? Можливо, я міг би спробувати прояснити сутність проблеми? — пропонує Стар Свірл. Знаєте що? Гаразд. Хай собі спробує продертися крізь теорію графів і неясну межу між Кольтоною фізикою та квантовою механікою.

— Гадаю, я можу вислухати це ще один раз, — каже Реріті.

— Ви дизайнер і швачка, пані Реріті, чи можна попросити у вас трохи пряжі? — питає Стар Свірл. Що? До чого це він?

— Пряжі? Гадаю, у моїх торбах знайдеться трохи зайвої.

— Кілька дюймів буде достатньо, мені вона потрібна лише для демонстрації, — каже Стар Свірл.

Реріті дістає десь із фут дешевої на вигляд пряжі, і Стар Свірл бере її.

— Уявіть, що ця пряжа являє собою час, — каже він. — Бачите, як вона сплетена з багатьох пасом, перекручених разом?

— Гадаю, так... — каже Реріті, хмурячи чоло.

— Уявіть, що час такий самий. Це не одна нерозривна лінія, як ви могли подумати, але скоріше багато різних можливих шляхів, перекручених докупи, що крутяться і обвивають один одний. Бувало таке, що ви щось губили, а потім знаходили у місці, де, ви готові присягтися, ніколи це не клали? — питає Стар Свірл.

— А з ким не бувало? — питає Реріті. Маю визнати, що мене ця його невеличка демонстрація теж затягує. Він дійсно має до цього пристрась, і його збудження заразне.

— З усіма. Це універсально. Час зсувається навколо нас весь час. Помилкові спогади, дежа вю — це все час робить маленькі зміни і виправлення, щоб урахувати розбіжності. Більшість поні навіть не усвідомлюють, що це відбувається, — каже він. Він тягне магією за обидва кінця пряжі. — Бачите? Зазвичай такий тиск просто міцніше стягує різні пасма докупи. Поки що зрозуміло? — питає він.

— Гадаю, так, — каже Реріті.

— Отже, закляття петлі часу Твайлайт...

— Яке насправді є *твоїм* закляттям петлі часу, маю нагадати, — кажу я.

— Так чи інакше, це закляття зіпсувало звичайний хід подій, розкидаючи нові лінії часу навсібіч, і якщо це буде тривати безконтрольно... — Він береться за різні пасма і тягне їх у різних напрямках. Пряжа розтріпується і розповзається. Якщо закрити очі на те, що все, щойно сказане ним, абсолютно некоректно з технічної точки зору, це доволі хороше пояснення.

— Отже, ви двоє намагаєтеся... знову спрясти їх докупи? — питає Реріті.

— Боюся, це неможливо, — каже він. Він на мить зупиняється, щоб обдумати це, коли нам приносять їжу. Він відкушує сінне тістечко, а я беруся за свої чорничні вафлі. — Нам доведеться відрізати інші лінії часу від цієї. З тими, в яких Твайлайт загинула, проблем бути не

повинно, але якщо є інші можливі майбутні, де ти вижила, які суттєво відрізняються від цього результату, нам доведеться пройти туди і відрізати їх, доки вони не розтягнули нас.

— Але хіба ми не залишимося на одному пасмі пряжі? У будь-якому випадку? — питає Реріті.

— Якщо ми зробимо це правильно, ем, пасмо... відростить більше пряжі... і я вважаю, що час вже відкласти цю метафору з пряжею, — каже Стар Свірл. — Твайлайт, розкажи мені все про те, як ти вийшла з петлі. Я бачив у твоїх нотатках, що Селестія використала Елементи, чи щось таке?

— Селестія їх не використовувала, це зробили ми з моїми подругами, — кажу я.

— Ха! Смертні використовують Елементи, сміх та й годі. Але серйозно, що сталося? — питає він.

Ми з Реріті дивимося одна на одну, не впевнені, що казати.

— Саме те, що і сказала Твайлайт. Повірте мені, я сама Носійка Щедрості, — каже Реріті.

Він тупо дивиться на нас кілька секунд, доки до нього доходить. Я намагаюся не посміхатися. Він навіть не знав, що це можливо. Тепер він має бути вражений.

— *Ви обидві збожеволіли?* — сичить він. — Ви хоч уявляєте, наскільки це небезпечно? Які можуть бути довгострокові наслідки? Як ви взагалі зрозуміли, що можете їх використовувати?

— Це був не перший раз. Ми з подругами вже використовували їх принаймні двічі, проти Найтмер Мун та Дискорда. Можеш не казати, наскільки вони можуть бути небезпечними. Я разів сто бачила, як вони підривають Кантерлот, — кажу я.

— Селестія все це знає? — питає він.

— Звичайно. Якщо б не вона, ми шестеро ніколи б вчасно не знайшли одна одну, щоб використати їх, — каже Реріті.

— Ага, це на неї схоже. Фігури на її шахівниці, — з гіркістю каже Стар Свірл. — Не сумніваюся, що вона весь час мала на вас плани, і, мабуть, досі, має.

— Гей! Принцеса мене любить, вона б ніколи не стала мене отак просто використовувати. Звичайно, вона час від часу просить мене допомогти їй, але вона завжди впевнюється, щоб я мала все, що потрібно, і я завжди щось від цього отримую, як і всі мої друзі у Понівілі, — кажу я.

— Я не кажу, що вона зла, Твайлайт, або що вона тебе не любить, але це просто її сутність. Вона не може припинити планувати та організувати так само, як ти не можеш припинити дихати. Якщо вона піддає тебе небезпеці, я впевнений, що вона робить це лише тому, що має це зробити. Використати Елементи... Зірки й каміння, Твайлайт, я сподіваюся, що ти знаєш, що робиш. Долі вашого маленького гурту будуть зв'язані на все ваше життя, на краще або на гірше. Вони, бач, так працюють. Вони не можуть нічого створити або знищити. Лише переписати долю своїх носіїв і цілей так, щоб підкорити їх ґрунтовній гармонії Еквестрії, принаймні, наскільки я зміг зрозуміти, — каже він і хитає головою. Половина його тістечок лежать недоїдені. Здається, він втратив апетит.

— Ну а мені, власне, все одно, якщо це частина якоїсь інтриги або плану. Я ніколи не була такою щасливою, як ці останні кілька років. Якщо початково моєю долею не було зустріти Твайлайт та інших моїх подруг, тоді тьху на ту долю! — каже Реріті, викладаючи на стіл достатньо монет за свою долю рахунку, і витирає куток рота серветкою. — На цій ноті, я дійсно маю йти, щоб встигнути на потяг. Твайлайт? Бажаю вдачі з порятунком всесвіту, але не здумай пропустити наш післяобідній візит до перукарні у п'ятницю, зрозуміла?

— Отже, у п'ятницю після обіду. Перекажи іншим, що я їх люблю, гаразд?

— Звичайно, люба, — каже вона, і, підібравши три валізи та скриню, викликає карету і від'їжджає. Я розвертаюся до Стар Свірла, який мляво длубає свої тістечка.

— Що у тебе за проблеми з принцесою Селестією? Луна тоді намагалася налаштувати вас одне проти одного, чи що? — питаю я.

— Звичайно ні, Луна б ніколи такого не зробила. Я вчився у них обох в рівній мірі. Твоя проблема у тому, що ти отримала лише половину навчання. Без Луни я, мабуть, став би якимось навіженим книжковим хробаком, одержимим планами та розкладами кожної хвилини мого життя, який абсолютно не здатен побачити більшу картину і боїться навіть відхилитися від великого плану, що налаштувала для мене Селестія, — каже він.

— То скажи мені, чого ж такого важливого вона навчила тебе, чого не навчилася я? — питаю я.

Стар Свірл відхиляється на спинку свого стільця і посміхається, згадуючи.

— Спонтанності. Цінності того, щоб ризикувати і дозволяти статися речам, у яких ти не впевнений, і хай буде що буде. Креативній деструкції. Та хоча б просто жити пристрасно і приймати найвищі висоти і найнижчі падіння. Селестія вчила мене, що помірність — ключ до всього, але Луна навчила мене, що це особливо стосується самої помірності.

Я блимаю кілька разів.

— Це... не дуже схоже на Луну, яку знаю я. Тобто, у неї є свої заскоки, але вона підтримувала філософію Селестії, відколи повернулася з місяця, — кажу я.

Стар Свірл незручно совається на своєму стільці.

— Вона... не така, якою я її пам'ятаю, тобто, ця сучасна вона, — каже він, і ми занурюємося у мовчазні роздуми. Мої вафлі охололи, і я

тикаю їх ще кілька разів, перш ніж облишити остаточно. — Ти знала, що вона винайшла музику? — питає Стар Свірл.

— Правда? — Я кладу на стіл достатньо монет, щоб сплатити наш чек, плюс щедрі чайові, і ми йдемо назад до палацу.

— Дуже-дуже давно Селестія вперше намагалася організувати акорди у музику, обираючи найбільш приємні звукосполучення. Вона розглядала лише ті акорди, що демонстрували консонанс, повне розв'язання, самі по собі. Селестія вважала, що має бути одна ідеальна пісня, досконала послідовність розв'язаних акордів, але після багатьох років пошуку вона так її і не знайшла. А Луна тим часом взяла покинуті диссонантні акорди, які Селестія визнала не вартими своєї уваги. Вона взяла недосконалі частини, які мала, і організувала їх у різних комбінаціях, але так і не знайшла підхожі ноти для закінчення своєї роботи, вона завжди була занадто відкритою та незавершеною. Нарешті сестри вирішили порівняти свої нотатки з нотами, вибач за каламбур. Коли вони поєднали свої сили, рішення стало очевидним. Вони поєднали консонантні та диссонантні акорди, і поні почули першу пісню, і тисячі голосів підхопили її, — каже Стар Свірл.

— З цієї розповіді не схоже, що Луна винайшла музику. З цієї розповіді, вони обидві були рівно важливі для її створення з різних причин, — кажу я. І ляпаю себе копитом по обличчю, щойно розумію, що зараз сказала. — Ти саме до цього і вів, так?

Стар Свірл просто широко посміхається.

— Дві принцеси. Дві дуже різні особистості і типи магії. Дві половини цілого. Цього довгий час не вистачало королівству. Можливо, Селестія, коли правила сама, намагалася сприяти деяким з речей, які робила Луна, але це не її царина.

— Селестія правила сама впродовж тисячоліття, і, як на мене, ми непогано живемо, — кажу я.

— Та не сумніваюся. Яким був ваш останній Фестиваль Повного Місяця?

— Наш що?

— Отож. А, наприклад, Свято Верховної Надної?

Я лише тупо дивлюся. Я ніколи навіть не чула про жодне з них.

— Я так і думав. Луна ніколи не повернулася з місяця повністю,
— каже він. Він розвертається і рушає до палацу без мене.

— Гей! Хоч поясни, що відбувається! — Я швидко наздоганяю його. — Як у вас взагалі почалися відносини? — питаю я.

— Вона пояснювала вплив місяця на припливи, — із посмішкою каже Стар Свірл. — Я вирішив, що мені набридло чекати, доки вона мене помітить, тож я схопив її посеред одного з наших приватних занять і поцілував.

— І все?

— Хіба я не сказав кілька хвилин тому, що вона також навчила мене спонтанності? Найбільш ефективний урок всього мого життя, — каже він. — Що я можу сказати? Один раз живемо.

Від цієї фрази мені хочеться його вдарити з кількох причин, але я стримуюся. Я просто хочу покінчити з цим дослідженням. Здається, чим довше ми йдемо без розмов, тим більш неспокійним він стає. Нарешті ми доходимо до палацу, і я не витримую.

— Стар Свірле, зажди, — кажу я. — Перш ніж ми увійдемо, чи не могли б ми поговорити про те, що тебе турбує, будь ласка?

— Ти не зрозумієш, Твайлайт. Просто облиш мене і дозволь самому з цим розібратися. Тобі потрібна моя допомога, але я в твоїй не зацікавлений, — каже він, і заходить до палацу попереду мене.

Напруженість не спадає, коли ми доходимо до бібліотеки, але я впевнена, що ми обоє готові кинутися у роботу, аби тільки уникнути інших речей, про які ми могли б говорити. Спайк вже там, і, на мій подив, Філоміна теж, готова знову бути асистенткою. Ми просимо

наших помічників принести нам деякі книги, і вони обоє разом кидаються до однієї. Я подумки стогну, дивлячись, як вони сперечаються стосовно того, хто понесе її до нас. Я впевнена, що до кінця дня зрадію тому, що вони обоє вогнестійкі.

Коли ми беремося до роботи, мені вдається забути, який він неприємний, і ми починаємо обмінюватися думками та ідеями стосовно залять часу. Я не звикла бути поні, якій під час дискусії доводиться постаратися, щоб триматися на одному інтелектуальному рівні зі співбесідником, але я тримаюся, і мені навіть вдається пару разів виправити Стар Свірла. За півгодини по тому це стає майже приємно.

Потім входить Луна, і я розумію, що зараз все покотиться до Тартару.

— Просто хотіла заскочити і привітати двох моїх улюблених геніїв, — каже вона. Доволі прозора брехня, але я не збираюся її розкривати. Вона заходить і підсідає до Стар Свірла, опускаючи голову так, щоб вони були вухо до вуха. — Що читаєш?

Та усамітніться вже.

Стар Свірл у відповідь посміхається і притуляється до її щоки. Вона червоніє.

— Знаєш, тобі дійсно варто зіставити цей абзац про ймовірність розпаду з роботами Уайлд Карда про перехресну таматургічну інтерференцію. Книга, про яку я кажу, на дальніх полицях. Я не можу з ходу пригадати назву, але я знаю, де вона. Може, сходимо за нею разом? — питає Луна.

Цього не може відбуватися. Я не бачу, як це зараз відбувається просто переді мною. Можливо, якщо я продовжу казати це собі, я врешті змушу себе в це повірити.

— Власне, ми можемо просто трохи поговорити, Луні? — питає він. Від полегшення я зітхаю занадто гучно, і вони обоє дивляться на

мене. Я ще глибше поринаю у книгу, яку нібито читаю, і не підводжу погляд, доки вони знову не обертаються одне до одного.

— Про що ти хотів поговорити? — питає Луна.

— Про те, чому ти не поводишся як кобила, в яку я закохався, — каже Стар Свірл. Можна мені повернути мій видих полегшення? Таке можливо?

Луна, здається, приголомшена.

— Ти про що? Я поводжуся як і завжди, хіба ні? Можливо, я була занадто рада побачити тебе, але це було так несподівано, коли ти з'явився...

— Ні, принцесо, лише тоді ти була собою. Я сьогодні ходив із Твайлайт снідати у Кантерлот, і тебе там більше нема. Що сталося з усією вуличною музикою? Ти ж любила її, ми обоє любили, — каже він.

Луна незручно совається від цього питання.

— Вона зникла, доки мене... не було. Кращі її зразки досі живуть, я чула кілька симфоній, в яких досі є слід того впливу. Стар Свірле, зрозумій, зараз інші часи. Безпечні часи, процвітаючі, не такі дикі, як були, — каже вона.

— Вони були дикими тому, що ти зробила їх такими! Ти завжди заохочувала шалене, ірраціональне, несподіване, але тепер ти все це стримуєш. Невже ти думаєш, що Селестія сама додумалася б збудувати місто, що стирчить з гори? Чи вона змогла б придумати щось подібне до проекту «Вічновільний»? — питає він.

— З проектом «Вічновільний» вийшло не зовсім так, як ми очікували, — каже Луна.

— Атож! Ти була святою покровителькою ідей, які виходили непередбаченими! Ти була щасливою серединою між стагнацією та

повним хаосом. Ти колись розповідала мені, що під час шестимісячного запою настільки поринула у мистецтво, що це підштовхнуло весь Біталійський Ренейсанс. Чому ти відмовляєшся від цієї частини себе? — питає він.

— Тому що вона не цілком хороша. Не треба мене так ідеалізувати. Останній раз я дозволила собі так розгулятися тисячу років тому, і я тобі розповідала, чим це обернулося. Багато поні постраждали через мене, навіть... — Луна затинається і хитає головою, немов це допоможе відігнати спогади. — Так краще. Стабільність зараз важливіша.

— Повірити не можу, що чую це від тебе. Селестія не зупинила тебе, вона тебе приборкала. Вона перетворила тебе на те, чим ти маєш бути на її думку, замість того, ким ти є насправді, — каже Стар Свірл.

А тим часом я на іншому кінці столу розриваюся між суперечливими бажаннями. Половина мене не хоче відриватися від спостереження за цим, а інша половина кричить мені негайно покинути зону ураження.

— Як ти смієш так зі мною розмовляти? Ти нічого не знаєш, і дозволяєш собі з'явитися через шістнадцять сторіч після свого часу і диктувати мені, як я маю поводитися? — питає Луна. Злі сльози починають текти по її щоках, але Стар Свірла це, здається, не зворушує.

— Я знаю про тебе достатньо, щоб знати, коли тобі треба нагадати, яка ти дивовижна. Або, принаймні, якою дивовижною була, — каже він.

Якусь мить я впевнена, що Луна вдарить його фізично, але натомість вона просто підводиться і відступає.

— Закінчуй свою роботу і повертайся у свій час, Стар Свірле. Я більше ніколи не хочу тебе бачити, — каже вона і розвертається. Вона швидкою ходою йде до дверей, намагаючись зберегти рештки своєї гідності. Я не впевнена, де Спайк і Філоміна, але я лишаюся наодинці

зі Стар Свірлом, який явно кипить від гніву, але мовчить. Таку незручну тишу не часто зустрінеш.

— Ем... Хочеш зробити перерву? Чи поговорити про те, що зараз сталося? — питаю я.

Стар Свірл гупає копитом по столу.

— На хрін це. Нічого у нас не виходить з цим закляттям часу. Я змухлюю, — каже він і підводиться.

— Змухлюєш? Як? — питаю я.

— Я колись писав книгу пророцтв? — питає він.

Я прикушую губу і міркую, скільки варто сказати. Він дійсно написав, точніше, з його перспективи, напише таку книгу. Вона, власне, трохи випадає з ряду його інших робіт. Більшість з цих пророцтв взагалі ніколи не збулися, а кілька інших були, в найкращому випадку, суперечливими. Втім, я не хочу давати йому занадто багато інформації про його власне майбутнє.

— Так, така книга існує, — кажу я.

— Сходи принеси мені копію, — каже він.

— Ні за що. Я не дозволю тобі читати книгу пророцтв, які ти ще не зробив, — кажу я.

Він заковчує очі.

— Я не збираюся її читати. А тепер принеси мені копію, або я почну заглядати в усі інші книжки, які я ще не написав, і знайду її сам. Думаєш, Селестія хотіла б такого?

— Гаразд, — кажу я. Не можу не помітити, що в його розумі мене, мабуть, понизили до асистентки.

Мені вистачає буквально хвилини, щоб знайти потрібну книгу.

— Не так швидко, — кажу я, коли він тягнеться, щоб взяти її. — Як ти збираєшся використати її, не читаючи?

Стар Свірл сердито дивиться на мене, і я відповідаю йому тим самим якусь мить, а потім він здається.

— Я не можу розповісти нікому з минулого, що я роблю тут або що станеться, але якщо я зроблю це неясно, я зможу відправити собі послання так, щоб ніхто не зрозумів, про що я кажу. Я обов'язково напишу його у цій книзі в своєму майбутньому, — каже він.

— Якщо воно таке неясне, що ніхто його не розуміє, як ми маємо здогадатися, де воно серед цих пророцтв, не читаючи їх? — питаю я.

— Ось так, — каже він, хапає книгу своєю магією і сильно жбурляє її у найближчу стіну. Вона падає на підлогу і розкривається на випадковій сторінці.

— Обережно! Це перше видання! — кричу я йому. Він ігнорує мене і підходить до відкритої книги.

— Запам'ятати сторінку триста вісім, — каже він. Він читає слова на сторінці, і його обличчя блідне. Він підводить на мене погляд і закриває книгу.

— Що там написано? — питаю я. Мені не подобається така реакція.

— Не думаю, що варто тобі це казати. До того ж, воно неясне. Воно може означати багато інших речей, окрім очевидної, тому тобі дійсно не варто через це хвилюватися, — каже він.

Я вже навіть не думаю про те, щоб просити його дозволу прочитати таку інформацію. Мій кредит довіри до нього вичерпано. Я висмикую у нього книгу і, попри його протести, відкриваю ту сторінку. Там написано лише кілька рядків, і мені вистачає якихось секунд, щоб їх прочитати.

Коли кобила багатьох життів

Намагається замкнути останню петлю і відновити гармонію

Вона піде до місця поза нашим часом

І віддасть себе божевіллю та смерті

Найкращі миті мого життя

— Не панікуй, Твайлайт. Якщо почнеш панікувати, жодному з нас користі з цього не буде, — каже Стар Свірл. Легко йому казати. Не він же щойно прочитав, що збожеволіє і помре. Я гадала, що покінчила з цим. Я залишала це позаду, поверталася до ладу. Чому це зі мною відбувається? Чим я це заслужила? — Твайлайт? Скажи щось. Слухай, може, все не так погано, як здається. Пророцтво неясне, і воно, ймовірно, означає не те, що ти думаєш. Трясця, та може воно взагалі не збудеться. Я маю написати це, щоб зберегти петлю, можливо, воно просто надихне нас на пошук правильної відповіді якимось іншим шляхом, — додає він.

— Ти дійсно в це віриш? — питаю я його, бо я не вірю. Він опускає голову, і я розумію, що він теж не вірить. Я дивлюся вгору без конкретного орієнтира. Опівденне сонце сяє крізь вікна високо над нами, створюючи чіткі колони світла у похмурій бібліотеці. Якесь крихточка пилу, що пливе крізь світло, чіпляє мій погляд, і я дивлюся, як вона танцює у легеньких потоках повітря, доки не зникає з видимості, знову розчиняючись у темряві. Я намагаюся зосередитися на іншій, але мій зір трохи розмило. Дурні сльози.

Стар Свірл виглядає так, немов несамовито бажає сказати правильні слова, якими б вони не були у такій ситуації. Я відчуваю, що підтримка йому дається нелегко.

— Забудь поки що частину про божевілля і смерть. Під подорожжю до місця за межами часу, мабуть, маються на увазі альтернативні майбутні або лінії часу. Твоя доля мала бути іншою до того, як ти змінила її Елементами. Ми маємо знайти лінію часу з цією долею і зрізати її під корінь. Гадаю, я зможу перенести нас туди після деяких досліджень. Гей, навіть якщо ти дійсно помреш, може, це ще буде дуже нескоро.

— Селестія казала, що ти розібрався з цим до того, як повернутися у минуле, і я вважаю, що якщо б ти повернувся на кілька десятиріч старшим, ніж був, коли зник, гадаю, хтось написав би про це, — кажу я. Мені більше не хочеться вмирати. Я щойно зрозуміла, як багато у мене причин жити.

— Гей, жоден поні не має стільки досвіду з вмирання і повернення до життя, як ти, так? — питає він.

Я даю йому сильного ляпаса, навіть не встигнувши усвідомити, що роблю. Є свій час і місце для того, щоб полегшити атмосферу гумором, і він не заслужив на право бути безцеремонним у цьому. Відколи він прибув сюди, я отримувала від нього лише погане ставлення, і я більше не збираюся це терпіти. Якусь мить він стоїть ошелешений, потім мовчки обертається до мене і витирає рота. Він, мабуть, прикусив язика або що, бо на його копиті є трохи крові.

— Це не смішно, — кажу я. — Ти, може, і знаєш, що для тебе ця маленька пригода має щасливий кінець, а от для мене — не обов'язково. Ти паскудно поведився зі мною з тієї миті, як потрапив сюди, і мене від цього вже нудить.

— Твайлайт, я...

— Ні. Стули пельку. Що б ти не збирався сказати, вже запізно. Я вже зустрічала паскудних поні, і іноді навіть ладила з ними. Ти гірше за них. Не дивно, що Луна бажає просто щоб ти пішов геть, і в минулому в тебе немає друзів. Ти жахливий. Ти думаєш, що просто через те, що ти розумний, весь світ має перебудуватися навколо тебе і дати тобі все, що ти захочеш, — кажу я. Стар Свірл відкриває рота, щоб відповісти, але я не збираюся зупинятися. — Ти знаєш, як бути хорошим! Я бачила, як ти поведився з Реріті. Це навіть гірше, ніж якщо б ти не розумів, як поводитися. Ти покидьок за власним вибором. Я навіть не в змозі збагнути, який пришиблений хід думок міг привести тебе до рішення бути таким. І знаєш що? Це працює. Чесно, я краще п... про... не виконаю завдання принцеси Селестії, ніж буду твоїм другом. — Я встаю з-за столу і йду геть.

— Гей! Ти куди? У нас досі є робота. Як мені самому з цим розбиратися? — питає він.

— Якщо ти вважаєш себе таким розумним, я впевнена, що ти щось придумаєш, — кажу я, не обертаючись. Я копитом розчиняю двері бібліотеки і виходжу у коридор, де зупиняюся, щоб послухати, як вони гупнуть за мною. Мені просто хочеться залізити у дуже темну діру і ніколи з неї не виповзати. Але спочатку мені, мабуть, варто розповісти принцесі Селестії про те, що сталося. Повірити не можу, що я навіть повний день не витримала зі Стар Свірлом. Цей поні має дар, хоч і гидкий та потворний, діставати мене.

Вже майже обідній час. Мені не хочеться їсти, але я впевнена, що денне засідання скоро піде на перерву. Принцеса любить посеред дня побути трохи наодинці, щоб зібратися з думками та подбати про власні справи, і раніше серед них завжди була я. І дійсно, дворяни та бюрократи виходять з тронної зали, коли я підходжу до неї, і мені доводиться боротися з течією, просто щоб мене не унесло з ними. Коли я врешті проштовхуюся крізь натовп, я опиняюся у майже порожній великій залі, а останні відсталі покидають її. Селестія сидить на своєму троні і читає щось з пергаменту, але за мить підводить погляд.

— О, привіт, Твайлайт. Як ви ладите зі Стар Свірлом? — питає вона

Я кривлюся від питання.

— Не дуже добре, принцесо. Вибачте. Гадаю, я все зіпсувала. Вони з Луною серйозно посварилися, і вона його покинула, а потім те пророцтво, а потім я з ним посварилася, і... Ну, як я і сказала, виходить не дуже добре. Я знаю, що ви хотіли, щоб я була його другом, але я не впевнена, що здатна на це, — кажу я.

Селестія хмуриться.

— Зрозуміло. Я знаю, що зі Стар Свірлом може бути важко поладити, і я розумію, що ти до нього відчуваєш. Ви двоє у деяких

речах дуже схожі, але так відрізняєтеся в інших. Не хвилюйся про його відносини з Луною, вони знаходили причини розійтися раз на кілька місяців, але врешті завжди поверталися одне до одного, — каже вона.

— Він сказав, що вона не така, як була. Це правда? — питаю я.

Селестія згортає пергамент і кладе його збоку від трону, перш ніж відповісти.

— Так. Вона стала більше вагатися, відколи повернулася з місяця. Вона поступово повертається до ладу, але я впевнена, що Стар Свірл помітив різницю. Я також упевнена, що те, що він сказав, було грубим і нетактовним способом висловити його тривоги, але, можливо, Луні це потрібно. Я не в праві контролювати особисте життя моєї сестри, навіть якщо я іноді хвилююся за неї.

Я міркую над цим якусь мить, і мені на думку спливає дещо, що Селестія сказала раніше.

— Ви сказали, що ми схожі. Ви і раніше мені щось таке казали, — кажу я. Коліщатка в моїй голові крутяться, і я бачу, що Селестія посміхається мені, як робить завжди, коли я от-от маю зрозуміти щось важливе. В її стилі завжди було дати мені саме достатньо інформації і дозволити мені самій зібрати все до купи. — Закляття пошуку казало, що я пов'язана з ним незалежно від мого зв'язку з вами або Луною.

— Саме так. Ти пов'язана.

— Ви казали, що Луна і Стар Свірл були разом усе його життя, так? У них колись... — Я спиняюся. Те, що я збираюся спитати, треба сформулювати дуже делікатно. Навіть думка про це здається неправильною. На щастя, принцеса закінчує думку, щоб мені не доводилося цього робити.

— Так. Донька, власне. Її звали Шутінг Стар, якщо не помиляюся, — каже Селестія.

— І вона... тобто, я... я пов'язана з нею? — питаю я.

— Так, пов'язана. Дуже розумний висновок, Твайлайт, — каже Селестія так, ніби у цьому немає нічого особливо важливого. А тим часом мої думки біжать у мільйонах напрямків одночасно. Я нащадок Стар Свірла? І однієї з принцес? Але ж це означає, що коли ми з Луною...

О небо.

Селестія помічає мої страждання і посміхається.

— Розслабся, Твайлайт, це було тисяча щістсот років тому. Ти поколінь на сорок-п'ятдесят віддалена від них обох. Ти, мабуть, у генетичному плані ближча до випадкового єдинорога з вулиць Кантерлоту.

— Але... Я Елемент Магії. Невже я особлива лише тому, що я нащадок алікорна та могутнього архімага? — питаю я, боячись відповіді.

— Ні в якому разі, Твайлайт. Ти дійсно особлива, але не через кров, що тече в твоїх венах. Твої досягнення належать тільки тобі. Ти не єдина поні, пов'язана з Луною, або зі мною, якщо вже так. Подумай про це. Припусти, що Шутінг Стар завела власну родину, як воно і було, і мала двох дітей. Далі припусти, що кожен з цих дітей теж мав двох дітей, і так впродовж сорока поколінь. Скільки всього нащадків у них буде?

— Сигма двох в ступені N, де N від одного до сорока. І це буде... ем... багато, — кажу я. Значно більше трильйона^[1]. Явно більше поні, ніж зараз живе в Еквестрії.

— До того ж, Шутінг Стар була не першою дитиною Луни, і, мабуть, не буде останньою. У неї за весь час було одинадцять дітей, від одинадцятьох різних батьків. Я теж вразлива до плотських насолод, Твайлайт. Смертні жеребці в минулому теж впадали мені в око. Я сама була матір'ю дев'ять разів, і восьмеро з них завели свої родини. Мої діти неминуче смертні, і я ніколи не давала їм ніяких особливих титулів або великих багатств. У нас і без того достатньо дворянських

домів. Як на мене, було б краще, якщо б мої лошата зробили собі ім'я власними досягненнями. Все, що мені було потрібно їм дати, це моя любов, підтримка, і час від часу спритний копняк під круп для мотивації, — каже вона. Вона більше не дивиться на мене, натомість вона загубилася в своїх спогадах.

— Що сталося з дев'ятим? — питаю я. Селестія смикається, виринаючи зі спогадів. Не думаю, що вона очікувала уточнююче питання.

— Вибач?

— Ви сказали, що восьмеро з ваших лошат завели родини. А дев'яте?

Селестія злегка посміхається мені сумною посмішкою і якийсь час мовчить, перш ніж відповісти:

— Монінг Глоу. Мій наймолодший. Він народився трохи більше тисячі років тому. Його батько був великим генералом, пегасом. Глоу хотів наслідувати його приклад, і вступив до королівської гвардії. Я впевнена, що з часом і він став би великим лідером. Але потім настав ранок, коли Найтмер Мун відмовилася дозволити мені підняти сонце. Формально, Монінг Глоу покинув свій пост... щоб захистити свою матір. Він був сильно поранений у бою, і за кілька днів по тому... — Селестія хитає головою. — Вибач, я дійсно не хочу про це говорити. Багато поні загинули в той день, і я оплакувала їх усіх. Всі вони були мені як діти.

— Луна вбила власного племінника? — питаю я, не в змозі цілком у це повірити. На якийсь час я забуваю про власні проблеми. Деталі того дня здебільшого вкрилися туманом історії, Селестія свідомо прийняла це рішення, щоб трохи полегшити повернення Луни для всіх. Всіх, окрім себе.

— Найтмер Мун вбила мого сина. Це важлива різниця, — каже вона. Я не знаю, чи це правда або ж просто раціоналізація з боку

Селестії. Луна мало говорить про сутність відносин між нею та Найтмер Мун.

— Ви розмовляли з нею про це? — питаю я.

— Звичайно ні. Якщо вона досі не знає, не варто мені додавати це до її тягара. У неї і так достатньо причин для каяття, — каже Селестія.

— Принцесо, при всій повазі, я вважаю, що ви помиляєтесь. Я думаю, що на якомусь рівні вона знає, і вам двом треба про це поговорити. Що як через кілька десятиріч вона почне цікавитися тим часом, і дізнається від когось іншого? Вона має дізнатися від вас. Якщо вона дійсно не така, якою була, можливо, це і є часткою причини, — кажу я.

— Я подумаю над цим, — каже Селестія тоном, який виражає остаточність. Втім, не думаю, що я змінила її думку.

Я розвертаюся, щоб піти, і тут у мене виникає ідея.

— Принцесо, я не відправила вам один звіт про дружбу, який мала зробити ще якийсь час тому, але, якщо ви не проти, я б радше надала його усно, ніж письмово. Можна? — питаю я.

Селестія з підозрою дивиться на мене, але врешті киває.

— Гарзд.

— Люба принцесо Селестіє, — починаю я, — сьогодні я дізналася, що розділити свій тягар з іншими — це кращій спосіб пережити його. Навіть якщо це щось темне, або страшне, або важке для розмови, вам не варто ховати це від поні, які люблять вас. Цим ви не робите їх щасливішими, не оберігаєте їх і навіть не проявляєте до них доброту. Ви просто робите так, що їм стає важче зрозуміти, чому вам боляче. Хоч це і не легко, найкраще, що ви можете зробити, — це розкрити їм, що вас турбує. Можливо, їм це не сподобається, вони навіть можуть розсердитися на вас за те, що ви зробили або відчували, але єдиний спосіб для всіх залишити це позаду — поговорити про це.

Врешті решт, вони зазвичай зрозуміють. Це ознака справжнього друга... або члена родини. Ваша вірна учениця, Твайлайт Спаркл.

Це не кращій мій звіт. Деякі формулювання були трохи кострубаті, і якщо б я писала, я б зробила кілька чернеток, щоб все вийшло правильно, особливо для такого важливого звіту. Але, врешті, те, щоб Селестія почула це зараз, важливіше за ідеальні слова.

— Це добрий урок. На п'ять з плюсом, як завжди. Я це запам'ятаю, — каже вона. Я гадки не маю, що вона вирішила робити, але я тут зробила все, що могла.

— Я на якийсь час повернуся до Понівіля, принцесо. Гадаю, я досягну більшого прогресу, якщо ми зі Стар Свірлом працюватимемо незалежно. Я відправлю вам листа, якщо щось знайду, — кажу я. Я розвертаюся, щоб піти, цього разу серйозно. Треба багато чого зробити, перш ніж повертатися до Понівіля, тому я в першу чергу знаходжу Спайка і даю йому список книг, які треба взяти з королівської бібліотеки. Я б зробила це сама, якщо б не уникала Стар Свірла. Потім я йду до своєї кімнати, щоб зібрати речі. Мені від самого початку варто було послухати моїх подруг. Це зовсім не термінова проблема. У мене скоро має бути побачення. Може, мені краще у найближчі кілька днів зосередитися на цьому замість того, щоб хвилюватися про порятунок світу? Про це може подбати хтось інший. Трясця, та може, мета цього пророцтва у тому, щоб відігнати мене, аби Стар Свірл міг самотужки розв'язати цю проблему. Ну і прапор йому в зуби, якщо так. Чим швидше він у цьому розбереться, тим швидше ми знову зможемо розійтися на шістнадцять сторіч. Повірити не можу, що вважала його взірцем!

— Твайлайт? Ти знову бурмочеш собі під ніс, — каже Спайк. Він встиг повернутися до моєї кімнати з тими книжками, що я просила, а я й не помітила. Я дивлюся на те, що роблю, і розумію, що щойно запакувала одну з моїх валіз всередину іншої, більшої. Всі речі, що я привезла з Понівіля, розкидані навмання по підлозі без жодного сенсу.

— Я відволіклася на мить, вибач, — кажу я. Я беру книги магією і починаю складати їх у свої торби. Спайк не питає, чому ми їдемо до

Понівіля так скоро, а я не пояснюю. Пакувати багато, але з усіма цими подорожами між Понівілем та Кантерлотом останнім часом, я навчилася пакуватися доволі ефективно. Ми збираємося достатньо швидко, щоб встигнути на вечірній потяг. Я буду дома, у своїй бібліотеці, вчасно для пізньої вечері.

Останні кілька днів просто пролітають.

З Кантерлоту нічого не чути, і я вважаю, що відсутність новин — це погані новини. Я якомога сильніше намагаюся не думати про це, але просто не можу. Саме тому я сиджу у своїй спальні, вдягнена у вечірню сукню та мої улюблені аметистові сережки, і читаю копію «Подорожі у часі та їхня взаємодія з квантовою механікою для лошат», дуже намагаючись не зіпсувати свою зачіску. Знадобилося більше трьох годин у спа, щоб зробити її правильно, і я підозрюю, що могло б бути на дві години менше, якщо б Реріті не наполягла на тому, щоб піти зі мною, і не вносила свій доволі значний внесок. Хоча не буду заперечувати, що результат виглядає достотлиха гарно.

Нервуюсь? Хто тут нервується? Чого б мені нервуватися? Це лише побачення. Побачення всліпу з пегаскою, яку я ніколи не зустрічала. Еплджек сказала мені лише що вони зустрілися на ринку, де вона продавала квіти, і що її звати Азалія. Ми просто повечеряємо разом. Тож чому ніхто не скаже моєму серцю, що немає ніякої потреби так калатати весь вечір?

Я, власне, за останні кілька днів досягла певного прогресу у вивченні проблеми часу. Я впевнена, що зможу думати про проблему і водночас відбивати подачі Азалії під час побачення. Так, бейсбольні аналогії. Я дійсно його вивчала, відколи дівчата подарували мені Хоум Ран на вечірці. Якщо б мені хтось сказав, що бейсбол на дев'яносто відсотків складається зі статистики, я б зацікавилася ним раніше. Щоразу, як я упираюся в стіну у проблемі часу, я просто згадую Стар Свірла та його зухвалу посмішку і знаходжу сили йти далі, хоча б просто щоб довести, що він помиляється. Віддати себе божевіллю і

смерті? Дуже дякую, але я так не думаю. Це не було навіть справжнє пророцтво. Він мухлював. Цікаво, скільки з його багатьох так званих досягнень були фальшивими?

З першого поверху долинає стук у двері.

— Твайлайт! Здається, вона прийшла! — гукає до мене Спайк.

— Зараз спущуся, Спайку! Впусти її! — гукаю я у відповідь. Мені потрібно лише дві хвилини, щоб дочитати цю главу. І, можливо, я трошки нервуюся. Мені важко було протягом останніх кількох днів викинути з голови всі ці думки про смерть та божевілля, і я рада від них відволіктися. Я змушую себе відкласти книгу. Я вже тричі її читала, і там нема нічого, що я б не знала. Час іти вниз.

Я спускаюся на перший поверх, де бачу світло-зелену пегаску з кьютімаркою у вигляді квітки. Мабуть, азалії, хоча вона частково прикрита червоною сукнею, яка на ній вдягнена, а я намагаюся не розглядати її, тому не можу сказати напевне. Її грива заплетена у дві довгі коси з помаранчевими стрічками на кінцях. Вона дуже мила. Треба не забути завтра подякувати Еплджек. Вона відволікається від розмови зі Спайком, коли я спускаюся.

— Привіт, рада зустрітися. Я Азалія. Ти дуже гарно виглядаєш у цій сукні, — каже вона.

— Дякую, я теж рада тебе зустріти, — кажу я і піднімаю копито, щоб торкнутися її копита на знак вітання. — Бачу, ти вже зустріла Спайка.

— Гей, Твайлайт? Світі Бель влаштовує ночівлю у бутіку Реріті, і вона питала, чи хочу я піти. Можна?

Мабуть, ідея Реріті. Вона на диво оптимістична.

— Звичайно, Спайку, розважайся.

— Дякую, Твайлайт! Ти найкраща, — каже він, і біжить зібрати кілька речей, які візьме з собою.

На щастя, Азалія це не коментує. Натомість вона дивиться на мене.

— Ходімо? Я досі не можу повірити, що піду на побачення з самою Твайлайт Спаркл, — каже вона.

— Та хіба ж я особлива? — питаю я. Я більш ніж трохи нервуюся від словосполучення «сама Твайлайт Спаркл». Я подругу шукаю, а не фанатку.

— Так, трохи особлива. Чи не варто було цього говорити? Я гадала, що ми встигнемо хоча б закуски замовити, перш ніж я бовкну щось недоречне, — каже вона.

— Це не в мене питати. Доречність ніколи не була моєю сильною рисою, — кажу я. Я казала це як жарт, але жодна з нас не сміється. Вау, ситуація швидко стала ніяковою. На щастя, Спайк порушує застійну мить, повертаючись з повною торбочкою речей для ночівлі. Ми втрюх виходимо у ніч. Сонце зайшло десь півгодини тому, і останні його проміні згасають лише зараз. Ми розходимося зі Спайком одразу за дверима, він йде до Реріті, а для нас з Азалією зарезервований столик у гарному Біталійському ресторанчику під назвою «Пшениця і висівки», що запропонувала Флаттершай.

Ми йдемо до ресторану у тиші кілька хвилин, перш ніж Азалія її порушує.

— Гарні сьогодні зірки. Погода має бути ясною наступні кілька днів, — каже вона.

— Так, гарні. Власне, я працювала над ідеєю, як вирішити проблему з закляттям, яке я начаклувала кілька місяців тому, шляхом зміщення зірок, аби змінити потоки лей-ліній так, щоб утворився резонансний каскад, якщо мені пощастить і принцеса Луна погодиться,

— кажу я. Азалія дивиться на мене з посмішкою, яка не приховує її нерозуміння.

— Закляття? Те, що спричинило петлі часу кілька місяців тому? Я читала про це в газеті. Воно ще триває? — питає вона.

— В якомусь сенсі, лишилися деякі дивні побічні ефекти, але це вже технічні дрібниці, — кажу я. Нема сенсу починати пояснювати, що саме відбувається. Нікого це, здається, не цікавить. Хоча, мабуть, варто було б, бо Азалія, здається, трохи розчарована моєю відповіддю. Вона ж не вирішить, що я вважаю її дурною через те, що я щойно сказала? Арргх! Як це дратує. Як я примудрюся вже псувати справу?

— Гей, нам сюди, так? — питає вона.

— Гадаю, так, я раніше тут не була. Моя подруга Флаттершай згадувала, що дизайнери та фотографи завжди водили її сюди їсти, коли вона була моделлю, — кажу я. — Вона казала, що тут готують дуже добру пасту та пшеничні фрикадельки. Хоча якщо ти хочеш піти кудись ще...

— Ні-ні, це чудово, — каже Азалія. Я витрачаю мить на те, щоб роздивитися це місце, і радію, що дозволила Реріті витратити на мене так багато часу. Це місце виглядає дуже вишукано. Всі офіціанти та метрдотель вдягнені у смокінги. Не думаю, що раніше бачила, щоб хтось у Понівілі носив смокінг. Сподіваюся, я зможу дозволити собі це місце. Ми з Азалією входимо до зали, освітленої приглушено, але достатньо яскраво, щоб виглядати гостинно. Тут лише сім чи вісім столиків, і всі, окрім одного, зайняті. Вони розставлені досить далеко, щоб слабке світло давало достатньо приватності. Але я розумію, що все-таки недостатньо, коли дивлюся на обличчя Азалії і бачу, що вона червоніє, мов буряк.

— Щось не так? — питаю я.

— Бачиш жовту земну поні за столиком у дальньому кутку? Вона моя колишня, — каже Азалія.

— Це буде проблемою? — питаю я, доки нас ведуть до нашого столика. Інша кобила підводить погляд, і я розумію, що вона теж впізнає Азалію, але вона просто киває нам і повертається до своєї пари.

— Не думаю. Вона не погана поні, просто ми не були хорошою парою. Вибач, мабуть, не варто було починати говорити про колишніх на першому побаченні. Даю слово, у мене не дуже багато жахливих історій.

— Я розумію. Остання кобила, яка мене цікавила у романтичному плані, виявилася моїм далеким предком, — кажу я. Як дослідниця, я не люблю фразу «забагато інформації», але раптом розумію, що іноді вона доречна.

— Це... вау. Це перевершує все, що я могла б пригадати. Знову подорожі у часі? — питає вона.

— Довга історія, — кажу я, і перш ніж Азалія встигає попросити мене розповісти її, з'являється офіціант, щоб прийняти наші замовлення щодо напоїв. Я замовляю пляшку ширазького вина, сподіваюся, доброго року. З таким ходом подій я впевнена, що воно мені знадобиться. Наступні кілька хвилин ми розмовляємо за меню, гадаючи, що зі страв звучить смачніше. Врешті, я зупиняюся на пшеничних фрикадельках з соусом маринара, які радила Флаттершай.

Ми починаємо зондувати теми для розмов. Азалія згадує, що бачила виступ Октавії Філармоніки у Балтімері. Я завжди хотіла побачити її виступ, але наші графіки ніколи не збігалися. До того ж, величезну кількість часу, що я проводила у Кантерлоті, він або був атакований, або частково горів. Втім, розмови про концерт нам вистачає, щоб дочекатися, коли принесуть основні страви. Азалії приносять якісь паніровані баклажани, а мені старі добрі спагеті з фрикадельками, хоч і з кількома додатковими прикрасами та нарізаними трюфелями, щоб виправдати космічну ціну.

Азалія починає розповідати мені історію про щось, що вони недавно робили з сусідкою по кімнаті, і я присягаюся, що намагаюся

бути уважною, чесно! Але потім я дивлюся на свою тарілку і на те, як виделка, яку я тримаю магією, накручує на себе окремі макаронини. Я, мабуть, зможу вловити суть історії, якщо буду хоч наполовину її слухати, бо друга половина моєї уваги повертається до того, як Стар Свірл на прикладі пряжі розповідав про проблему часу. Прикро, що ми не можемо просто знову зв'язати пасма до купи.

Але... хіба є якась причина, з якої ми не могли б зв'язати пасма до купи навколо спільної точки фокусу? Навколо того, що у них спільне, наприклад...

— Я виделка! — вигукую я посеред історії Азалії.

— Ем... що?

— Я виделка! Я точка спільності! Ми можемо згорнути більшість розбіжних ліній часу, якщо просто... Гей, можна взяти твою серветку? І перо?

Азалія виглядає трохи здивовано, і це не дивно. Я щойно перервала її історію про сусідку по кімнаті з університету чи щось таке. Але це не може чекати.

— Просто дай мені серветку, — кажу я, хапаючи перо зі стійки реєстрації ресторану і тягнучи його до себе.

— Твайлайт? Ти про що? Щось не так з твоєю виделкою? — питає вона.

— Ні, це... не хвилюйся. Просто дай мені дві хвилини, — кажу я, починаючи писати нотатки та рівняння на серветці, яку щойно дала мені Азалія. — Вибач, просто не говори до мене кілька секунд, доки я це запишу. Якщо я забуду перенести трійку, є значна вірогідність, що це закляття підірве Еквестрію. Ну, принаймні, п'ять шостих від неї. Мені просто треба записати ще... кілька... речей... і... готово!

Кажу я до порожнього стільця напроти мене. Азалії раптово знадобилося до туалету чи що? Я роздивляюся по ресторану, перш ніж

помічаю її. Це дивно, вона йде до входу, а не у дальню частину зали. Немов...

Я дивлюся на те, що пишу. На серветці. Під час того, що має бути побаченням.

Та що зі мною *не так*?

Я не думаю навіть подумати про те, що збираюся зробити. Я просто телепортуюся на вулицю перед передніми дверима ресторану, щоб Азалія одразу побачила мене, щойно вийде.

— Азаліє, пробач. Я не хотіла, щоб ти...

— Припини, Твайлайт. Тобі не треба вибачатися. Я розумію. Ти видатна особистість. Неймовірно видатна. Тартар забирай, та Луна переставить для тебе зірки на небі, немов це дрібниця. Ти маніпулюєш часом та простором, і я просто не можу з цим змагатися. Я розумію, що, мабуть, доволі нецікава у порівнянні. Мені не варто було навіть очікувати, що все, що я зробила, може порівнятися з тим, що зробила ти. Я нудна і, мабуть, дуже розчаровуюча. Ти заслуговуєш на кращу поні, ніж я, — каже вона. Вона розвертається, щоб піти з мого життя назавжди.

Як вона може... це... Що я можу...

Я дивлюся на зростаючий місяць і згадую дещо, що сказав Стар Свірл. Не навмисне, гарантую. Хоча з іншого боку, можливо, спонтанність та несподіваність будуть зараз не такі вже й недоречні.

— Ти виглядаєш просто шикарно у цій сукні! — кричу я, навіть нічого не продумавши. Азалія зупиняється, і я сприймаю це, як заохочуючий знак. — От що я мала сказати тоді у бібліотеці, коли вперше тебе побачила, і ти зробила мені комплімент. Тому що це правда, ти дійсно гарно виглядаєш, і мені дуже прикро. Коли ти зауважила, які гарні зірки, я мала сказати, що вони чудово відбиваються в твоїх очах. Я не вважаю тебе нудною. Не вважала б, навіть якщо... слухай, я розумію, чому ти зараз йдеш від мене. Я не

проявила до тебе належної поваги. Не ти розчаровуюча, а я. Я не заслуговую на твоє пробачення. Взагалі. Цілком справедливо буде, якщо ти просто підеш. Але будь ласка, дай мені ще один шанс. Я на нього не заслужила, знаю, але я хочу заслужити. Я хочу виправдатися перед тобою Мені дуже прикро.

Азалія, на краще чи на гірше, не ворухнулася.

— Чому я маю тебе слухати? — нарешті питає вона. — Чому я маю слухати те, що ти кажеш? Я тобі не подобаюся, ти навіть не знаєш мене. Ти цілком ясно показала, що...

— Ні! Я хочу тебе знати, правда. Я поки що не знаю, але я знаю, що ти подобаєшся моїм подругам, і нам обом подобається Октавія Філармоніка, і що я погано з тобою поводитися цього вечора, але це просто тому, що... — я зупиняюся і опускаю голову. Немає виправдань для того, як я з нею поводитися. — Неважливо. Мені прикро, що я витратила твій час. Така кобила, як ти, може, мабуть, знайти когось значно кращого за мене, — кажу я. Кажу абсолютно серйозно. Я найгірша в світі пара. Ніхто не заслуговує бути з такою жакливою поні, як я. Азалія може знайти когось кращого за...

Чому вона раптом мене обіймає?

— Тобі дійсно прикро, так? — питає Азалія, міцно стискаючи мене передніми копитами. Я тону в її обіймах, і нічого не можу зробити, це занадто приємно.

— Так, — кажу я.

— Але це єдиний раз, гаразд? Якщо знову вирішиш почати писати математичні рівняння на серветці посеред вечері, я більше не буду такою вибачливою, — каже вона. Ну, якщо тільки воно дуже важливе...

— Не буду, обіцяю, — кажу я.

— Хочеш повернутися всередину? Почати спочатку? — питає вона.

— У мене є краща думка, — кажу я. Потрібне лише невеличке зусилля, щоб телепортувати нашу вечерю разом зі скатертиною, на якій вона стоїть, до нас. — Як тобі ідея про пізній пікнік?

— Але...

— Азаліє, можна ми просто підемо деінде? Де тихіше? Це не моє. Я жаклива у формальній романтиці, серйозно. Будь ласка? — прошу я. «Благаю», мабуть, було б точніше.

Вона дивиться на мене кілька секунд. Потім ще кілька секунд, і мій сполоханий розум має більш ніж достатньо суб'єктивного часу, щоб подумати про те, як сильно я все зіпсувала. А тоді...

— Звичайно. Гаразд, — каже Азалія, і я відчуваю, що моє серце ледь не зупиняється від радості. Я беру нашу їжу і несу її поряд із нами, доки ми за неоголошеною згодою йдемо до парку. Тепер вся моя увага нарешті зосереджена на Азалії. Як я могла не бути захоплена нею з першого погляду? Невже я дійсно ледве не дозволила цій кобилі зникнути? Вона розумна, і гарна, і...

Вона сміється з моєї розповіді про щось, що колись зробила Рейнбоу Деш. Я могла б закохатися у цей сміх. Я хочу закохатися у цей сміх. Ми доходимо до трав'янистого пагорба, і я розстилаю скатертину. Ми сідаємо на неї, поки що забувши про нашу вечерю. Моє переднє копито знаходить копито Азалії, і жодна з нас не припиняє контакт.

Розмова якимсь чином перетікає до політичної філософії, і скоро вона просторікує про труди Тротського. Я обертаюся на мить, щоб подивитися на неї посеред її викривальної промови про те, як сильно він у чомусь там помилявся, потім я нависаю над нею і цілую її.

Ця «спонтанність» дійсно працює. Треба спланувати частіше бути спонтанною.

— Вибач. Я завжди вважала Тротського трохи переоціненим, — кажу я.

— Ти забагато вибачаєшся, — каже вона.

— Виб... — Азалія перериває мене поцілунком у відповідь, ще сильнішим, ніж мій. Втім, за мить вона відривається. — Це ж не занадто швидко для тебе?

— Я поцілувала тебе першою. Якщо я не повинна була цього...

— Гей, я ж поцілувала тебе у відповідь, хіба ні? Якщо цілком відверто, я була трохи закохана у тебе протягом останніх кількох місяців. Саме тому я вхопилася за нагоду, коли Еплджек спитала, чи я хочу, щоб вона влаштувала нам побачення. Я рада, що зробила це.

— Я теж рада, що ти це зробила, — кажу я. Ми лежимо обіч ще кілька хвилин. — Ти, здається, дуже начитана поні. Дивно, що я раніше не бачила тебе у бібліотеці.

— Я була кілька разів, але не дуже часто. У мене навіть бібліотечної картки немає, — каже вона.

— Зойк! Немає бібліотечної картки? Тоді наші відносини неможливі!

Вона хіхікає.

— Ти ж в курсі, що слово «зойк» це не зойк, так? До того ж, коли я була там, я не книги шукала.

— А що ще можна шукати у бібліотеці? — питаю я.

Азалія зачухує очі.

— Бібліотекаря, звичайно.

— А. А! Тобто мене?

— Ну звичайно тебе, дурненька! Повірити не можу, що ти ніколи не помічала, — каже вона.

Ми знову дивимося на зорі. Я підсуваюся до своєї пасти, але вона вже охолола, тому натомість я просто знову лягаю поряд з Азалією. На відкритому боці пагорба трохи прохолодно. Мені не треба ще якихось виправдань, щоб пригорнутися до Азалії.

— Ти мала рацію, сьогодні дійсно гарні зірки.

— Гадаю, я знайшла щось гарніше, — каже Азалія. Я повертаю голову вбік, і вона дивиться прямо на мене.

— Ти просто безсоромно фліртуєш, га? — питаю я, хоч мені це й приємно.

— Сором переоцінений, — каже вона. — До того ж, ти мені подобаєшся. Принаймні, така ти.

— Ти теж мені подобаєшся, — кажу я, і це правда. Я рада, що ми не намагаємося ніяково розмовляти ні про що у вишуканому ресторані. Це значно краще, і, що важливіше, значно зручніше. Я не кажу, що у мене миттєво виник любовний зв'язок з цією кобилою, але я не знаю, чому я очікувала, що він виникне після одного побачення. Вона мені подобається. Гадаю, що я була б щаслива бути з нею частіше. Що, власне, ще треба поні? Але, до речі, про ресторани...

— Знаєш, нам, мабуть, варто повернути ці тарілки до ресторану. І заплатити за їжу, яку ми, ем, поцупили, — кажу я.

— Гадаю, дійсно поцупили, га? Не думала, що я на побаченні з таким небезпечним злочинним генієм. Дуже хвилююче, — каже вона. Але вона не намагається підвестися. Ще п'ять хвилин не нашкодять.

— Такі от ми, звичайні Бонні та Клайдсдейл.

Жодна мить, особливо ідеальна, не може тривати вічно. Достатньо скоро холод стає неприємним, і нам доводиться встати. Азалія, здається, не звертає уваги на температуру, типова пегаска, але я тремчу. Принаймні доки вона не обіймає мене крилом, і ми обіч ідемо туди, звідки прийшли. Ми повертаємося до ресторану, і я знову і знову

прошу вибачення у метрдотеля за те, що так повечеряли і втекли. Вони змогли віддати столик іншій парі, і щойно я сплатила чек та щедрі чайові, вони запевнили мене, що не сталося нічого страшного. Я збираюся йти, коли Азалія зупиняє мене.

— Не забудь серветку, на якій ти писала. Ти ж ледве не зруйнувала наше побачення заради цього, — каже вона.

— Ти не будеш проти? — питаю я.

— Нєа, я ні слова з того не розумію, але це, очевидно, щось важливе для тебе.

— Власне, коли ми були на пагорбі, я зовсім про це забула, — кажу я.

Азалія посміхається.

— Це, мабуть, найприємніше, що ти казала мені за весь вечір, Твайлайт. Рада чути, що я так ефективно відволікаю. — Вона прихиляється до мене і цмокає у щоку. Чомусь це змушує мене почервоніти сильніше, ніж повноцінний поцілунок раніше.

— Ти щось сказала? Я відволіклася, — кажу я.

— Смішно, — каже вона з кривою посмішкою. Ми виходимо з ресторану і прямуємо назад, до бібліотеки, яка по дорозі до її дому.

— Отже... ми прийшли, — кажу я, коли ми доходимо до дверей. — Це було не зовсім таке побачення, як я планувала, але, гадаю, воно було непоганим. Мені точно було добре.

— Ну, воно почалося дуже-дуже погано, але потім стало дуже-дуже добре. Тому зійдемося на «середньо». Гадаю, краще, ніж якщо б було навпаки, — з усмішкою каже вона.

— Ще не дуже пізно. Ти могла б зайти, і ми могли б, ем, екстраполювати графік? — пробую я.

Азалія закидає голову і сміється, і одна з її кіс розплітається.

— Знаєш, Еплджек попереджала мене, що ти трохи ботанік, але я б ніколи не повірила, якщо б сама не побачила.

— Вибач, — кажу я.

— О, я не кажу, що це погано. Розумні кобили дуже, дуже сексуальні. До того ж, я сказала тобі припинити вибачатися, — каже вона.

— Ти також поцілувала мене, коли я це зробила. Я отримую суперечливі дані стосовно вибачень, — кажу я.

— Що ж, тоді мені варто прояснити це для тебе. Це не за вибачення, — каже вона, і прихиляється, щоб знову мене поцілувати. Цього разу не настільки міцно, але довго і з перспективою того, що це не останній поцілунок. — Мене дуже спокушає сказати «так» та увійти всередину... — Зроби це! Скажи «так»! СКАЖИ «ТАК»! — ...але я цього не зроблю.

Я не можу стримати розчароване зітхання, і Азалія це помічає.

— Може, наступного разу, — швидко додає вона.

— Отже, ти хочеш, щоб був наступний раз? — питаю я.

— Звичайно хочу! Тобто якщо ти хочеш, щоб був...

— Так! — Годі тобі, Твайлайт, спробуй не здаватися такою розпачливою.

— Добре, я теж. Отже, на добраніч?

— Ага.

Вона стоїть ще мить, і у мене виникає коротенький сплеск надії на те, що вона передумає, але потім вона відступає на крок, і магія зникає.

— На добраніч, Твайлайт, — каже вона, і йде геть.

Я дивлюся, як вона йде, без надії сподіваючись спіймати її погляд, але вона не обертається. Отже, треба зробити ще одну річ, перш ніж заходити в дім.

— Ви ж в курсі, що я чую ваше шепотіння у кущах, так? — питаю я у куща неподалік.

Якусь мить панує тиша, перш ніж кущ починає шурхотіти, і з нього долинає знайомий голос.

— Ні, ти не чуууууууєш. Це просто віііііііітер. Уууууууу.

— Гадаю, нас розкрито, рідненька. До того ж, чому ти видаєш звуки привидів, якщо удаєш із себе вітер?

Здається, це на мить спантеличує кущ.

— Можливо, я привид вітру. Немов вітер побачив щось настільки страшно, що помер від жаху і перетворився на привида. А тепер він ходить і лякає інші вітри, щоб вони помирили від жаху, і перетворює їх на... Гей! Це ж та штука, що повторює себе схожим шляхом. Є таке слово? Однозначно має бути.

Я у занадто доброму настрої, щоб дратуватися через них, тому я просто йду всередину. Мені, мабуть, варто зробити якісь нотатки стосовно мого побачення, або починати мозковий штурм наступного. Знаєте, щось спокійне та раціональне.

— У мене є кобилка. У мене є кобилка! I-I-I-I-I-I-I-I, не-можу-повірити-що-в-мене-тепер-справді-є-кобилка, I-I-I-I-I-I-I!

Або так. Це теж непогано.

— Совелію, у мене є кобилка! Уявляєш? — питаю я свого помічника.

— Гу?

— Азалія! І я знаю, що це ти просто такий звук видаєш, а не питаєш «хто», але мені все одно бо в мене тепер є кобилка і її звати Азалія і я вже казала що вона моя кобилка? Тому що у мене тепер є кобилка. У мене! Кобилка!

Я танцюю до самої спальні, щоб зняти сукню і розпустити гриву. Я не чаклувала на себе закляття ходіння по хмарах, але все одно почуваюся так, немов ходжу по небу. За кілька хвилин по тому я вже вимилася і надягла піжаму, хоча радість досі мене не відпускає. У двері стукають. Пінкі та Еплджек, мабуть, вилізли з того куща, щоб привітати мене з тим, що у мене тепер є кобилка.

У мене скоро почнеться семантичне насичення від слова «кобилка», але мені все одно. Тому що кобилка!

Ніщо не зможе зіпсувати для мене цю ніч. Я йду до дверей і відчиняю.

Невже мультивсесвіт отримує якесь хворе задоволення, доводячи, що я помиляюся?

— Що ти тут робиш, Стар Свірле? — питаю я. Я добре роздивляюся його сердитим поглядом. Він виглядає так, немов не спав кілька днів. Мій сердити погляд трохи пом'якшується, але знову твердішає, коли я згадую, як він повадився зі мною раніше цього тижня.

— Я хотів попросити вибачення за те, як повадився раніше, і, відверто кажучи, мені потрібна твоя допомога з цією проблемою. Я сподівався, що ми могли б...

— Вибачення не приймається. Йди геть, — кажу я, і знову зачиняю двері перед його обличчям.

— Твайлайт! Годі тобі! — долинає з-за дверей його приглушений голос.

— Ні! Тобі годі! Тобі що, персонально роз'яснити? Ти мені не подобаєшся. Ти нікому не подобаєшся, і я й без тебе непогано пораюся.

— Слухай, я розумію. Я погано з тобою поводився раніше, але я намагаюся...

— Не цікавить.

— Та ти можеш хоч на секунду стулити свою кляту пельку, щоб я міг почати поводитися з тобою більш ввічливо? — кричить Стар Свірл крізь двері. Настає мить тиші. — Був, мабуть, кращій спосіб це сформулювати.

— Ти думаєш?

— Слухай, Твайлайт, будь ласка. Я знаю, що заслужив на твою зневагу. Я, мабуть, не заслуговую на ще один шанс, але я все одно прошу дати його мені. Будь ласка? Невже ти ніколи не була у ситуації, коли ти бажала всього лише один шанс довести, що ти не така погана, якою вважають тебе інші?

Я міцно заплющую очі. Трясця. Я відчуваю, що починаю пробачати його. Будь-якої іншої ночі ця фраза б не спрацювала.

— Базові правила! — кричу я у двері.

— Що?

— Я сказала, базові правила! Якщо скажеш хоч одну погану або зневажливу річ про мене, або скажеш мені, наскільки ти розумніший за мене, або будеш поводитися з кимось так, як мені не подобається, я викину тебе з цієї бібліотеки так швидко, що ти подумаєш, що тебе викликала ґрунтова дорога, в яку ти влетиш пикою, коли опинишся назовні. Зрозуміло?

— Так, зрозуміло, — каже він.

Я відчиняю двері.

— Заходь, доки хтось не поскаржився на шум.

Він блимає кілька разів, потім переходить поріг. Я не впевнена, що він очікував, що я впусти його.

— Вибач, — каже він, — за все. І не в останню чергу за те, як я з тобою тоді поводився.

Я нічого не кажу. Я б збрехала, якщо б сказала, що це мені анітрохи не тішить.

— Змусити двох кобил плакати протягом десяти хвилин вельми погано, навіть для мене. Даю слово, що я не намагався зробити тобі боляче. Я теж не знаю, що означає те пророцтво, але я не дозволю, щоб тебе вбили, якщо є хоч якийсь спосіб запобігти цьому. Присягаюся своєю честю і своєю магією, — каже він.

Я досі нічого не кажу.

— Принцеса Селестія багато на мене кричала, якщо тобі від цього легше. І, скажу тобі, вона не втратила хист до королівського кантерлотського голосу за шістнадцять століть, — каже він. Ми сидимо у тиші кілька секунд, перш ніж він знову починає говорити. — Трясця, може, скажеш хоч щось? Я починаю думати, що мені більше подобалося, коли ти кричала на мене.

Я магією беру серветку, на якій писала у ресторані, і передаю йому.

— Думки? — питаю я.

Він дивиться на серветку, і його вираз змінюється з нерозуміння на подив, тоді на розуміння, і знову на подив.

— Це дійсно може спрацювати, — каже він.

— Не треба казати це так здивовано, Стар Свірле, — кажу я.

— Я просто не думав, що... — Він припиняє говорити, коли підводить погляд і помічає, що мій риг світиться, а ліва брова піднята, кидаючи йому виклик продовжувати. — Знаєш що? Давай просто зосередимося на тій частині, де ти маєш рацію.

— Добрий вибір, — кажу я.

— Я теж попрацював протягом останніх днів. Це заклання, яке ти придумала, обробить більшість альтернативних ліній часу, але не найбільш радикальні відхилення. Я трохи по ним розвідав і дізнався, що є одна велика альтернативна історія, якою доведеться зайнятися локально. Нам дійсно доведеться піти туди, — каже він.

— Альтернативна часова лінія? Там я перемогла чи чейнджлінги?
— питаю я.

— Ну, обоє. В певному сенсі.

— І що це має означати? — питаю я.

— Твайлайт, у тій лінії часу чейнджлінги захопили Кантерлот. А їхня королева, ем... ти.

[\[1\]](#) 2 199 023 255 550 (два трильйони сто дев'яносто дев'ять мільярдів двадцять три мільйони двісті п'ятдесят п'ять тисяч п'ятсот п'ятдесят).

Найтемніша лінія часу

Прим. автора: Якщо з назви незрозуміло, ця глава знову зануриться у темнішу за темряву лінію часу з альтернативного фіналу, з усіма супутніми гидкими і потенційно обурливими деталями. Переходьте до середини наступної глави (перше «-----»), якщо це вас непокоїть.

— Я? Королева чейнджлінгів? Ти маєш пояснити. Негайно, — кажу я.

— Я знаю, що це звучить трохи божевільно, але твоєю початковою долею, до того, як ти змінила її Елементами, було стати новою королевою чейнджлінгів і скинути з престолу Еквестрії стару. Її, здається, звали Кризаліс?

— Гадаю, ти напартачив. Ти напевне напартачив. Поні не може стати королевою чейнджлінгів. Це майбутнє науково неможливе, — кажу я.

— Я двічі перевірів, — каже Стар Свірл. Як він може нести таку маячню з таким серйозним виглядом?

— Тож навіть якщо це правда, що ми маємо з цим робити? Битися з нею? Домовлятися?

— Уникати її, на мій погляд, було б кращім варіантом. Не знаю, що тобі довелося з собою зробити, щоб стати такою, або в якому відчаї треба було бути, щоб таке зробити. Ритуал має зайняти лише кілька годин, і по закінченні має відрізати ту часову лінію від нашої та повернути нас у цю. Деталі розповім пізніше, якщо ти захочеш перевірити розрахунки, — каже Ста Свірл.

— Отже, ми можемо просто прибути абикуди і начаклувати його звідти? — питаю я. Мені б не хотілося без зайвої потреби зустрічати версію себе, яка пала настільки низько.

— Я думав про це. Закляття, що перенесе нас до іншої часової лінії, має розташувати нас в точці з найнижчою темпоральною цілісністю, яка майже напевне буде зоною, яку ти розірвала, начаклувавши закляття петлі часу, — каже він.

— Іншими словами, прямо посеред Кантерлоту. Просто фантастика, — зі стогоном кажу я. — Як думаєш, ми зможемо вийти з міста, не привертаючи увагу?

— Не впевнений, що ми можемо на це розраховувати. Розвідка бібліотеки перед відбуттям теж не обов'язково спрацює. Ми маємо прибути приблизно через такий час після чаклування закляття, який минув тут, нічого точнішого обіцяти не можу. Ми можемо потрапити туди на кілька годин раніше або пізніше, ніж очікували, — каже він.

— Тоді нам взагалі не варто йти. Знайдемо якусь іншу альтернативу. Цей план звучить занадто суїцидально, як на мене, — кажу я.

— Можливо, все не так погано. З того, що я зміг дізнатися, це досі ти, тільки більша і страшніша на вигляд. Ти ж знаєш прислів'я про книгу та обкладинку. До того ж, я бачив навколо тебе кількох інших поні, схожих на твоїх подруг, якщо це, звичайно, не були замасковані чейнджлінги, — каже він. Гадаю, ця інша я знайшла якийсь спосіб не дати Елементом вибухнути, якщо Кантерлот досі стоїть. Можливо, вона нас вислухає. Я знаю, що якщо зустрінуся з альтернативною версією себе з іншої часової лінії, це буде принаймні цікаво.

Я зітхаю. Вже пізно, і весь гарний настрій від мого побачення встиг розвіятися.

— Що ж, не думаю, що ми будемо розбиратися з цим зараз, а ти виглядаєш так само втомлено, як я почуваюся, — кажу я.

Він посміхається.

— Ага, гадаю, так і є. Ми з Луною досі не розмовляємо, а зазвичай з такою розмовою я пішов би саме до неї. Це були для мене довгі

кілька днів, — каже він. Я дивлюся на нього знову і гадаю, невже і я була такою до того, як Селестія відправила мене у Понівіль. Завжди одинока і занадто сліпа, щоб хоча б зрозуміти це.

— Вона дійсно важлива для тебе, так? — питаю я.

— Словами не змалювати наскільки. Але я ненавиджу, як ми завжди сваримося і робимо одне одному боляче. Коли між нами все добре, це чудово. Коли ні...

Я нічого на це не кажу, остерігаючись натякнути про те, що Селестія казала стосовно його майбутнього. Навіть трохи заспокоює те, що є принаймні один поні, хто у відносинах гірший за мене.

— Селестія згадувала, що тут за кілька вулиць є невеличкий готель. Я поки що залишу тебе, а вранці ми зустрінемося, щоб ще про це поговорити. Закладаюся, разом ми придумаємо кращий план, ніж той, що ми маємо зараз. У найгіршому випадку ми будемо готові до того, що знайдемо, коли потрапимо туди, — каже він, встаючи з-за столу.

— Може, хочеш тут поспати? У мене є гостьова кімната, — кажу я. Стар Свірл, здається, здивований цією пропозицією.

— Чому? Тобто так, це було б чудово, але я вважав, що ти не хочеш бути поряд зі мною довше, ніж треба, — каже він.

— Це не проблема. Бо для чого потрібні друзі? — питаю я.

— Не можу сказати, що знаю, — каже він. — Після всього, що ти сказала тоді, коли вдарила мене, і, до речі, у тебе непоганий хук як для кобили, що цілі дні проводить за книгами, я вважав, що ми ніколи не будемо друзями.

— Ще не пізно спробувати знову. Просто відтепер спробуй бути трохи менше схожим на себе. І вибач, що я тебе вдарила. Ходімо, дам тобі ковдру, — кажу я, йдучи до шафи з білизною. Стар Свірл вивчає

мене, доки я проходжу повз нього, немов він зможе розгадати мене, якщо дивитиметься достатньо пильно. Хай щастить.

Я зараз витягаю ще свіжі простирадла та рушники. Я зазвичай прокидаюся пізно, тому я вказую, де кухня і ванна, і згадую, що Спайк може повернутися зі своєї ночівлі раніше, ніж я встану. Стар Свірл киває і йде до маленької гостьової спальні.

— Сподіваюся, тут не сильно тісно. Знаю, що це не той клас, що у палаці.

— Це чудово. Дякую, Твайлайт, — каже він.

Я саме збираюся побажати доброї ночі, коли потужне позіхання раптово охоплює мене. Я доволі швидко видихаюся, тому просто махаю Стар Свірлу копитом і йду до свого ліжка. Я залізаю під ковдру, і останнє, що я пам'ятаю, — це думка, що сьогодні був хороший вечір.

Наступного ранку мене будить аромат смужок сінного бекону, що лоскоче мої ніздрі. Я прокидаюся зголоднілою, що не дивно, зважаючи на те, що я не дуже багато їла за вечерею минулого вечора. Запах манить мене на кухню, де я з подивом бачу, що це Стар Свірл, а не Спайк, готує нам сніданок.

— Доброго ранку, Твайлайт. У тебе закінчився апельсиновий сік, — каже він, відпиваючи його зі склянки, що стоїть поряд з плитою.

Я просто закрию на це очі.

— Добре спав? — питаю я його, не відриваючи погляд від пательні. Смужки саме починають ставати особливо хрусткими. Я люблю їх особливо хрусткими.

— Достатньо добре. Просто в голові забагато ідей. Я маю деякі нотатки стосовно тієї часової лінії та ритуалів, які ми маємо виконати, коли потрапимо туди. Я б хотів, щоб ти їх продивилася і сказала свої думки, якщо ти не проти. Я також бачив на твоїх полицях кілька книжок з ілюзій та інших заклять, які можуть стати нам у пригоді,

якщо ми намагатимемося непомітно вийти з міста. Гадаю, нам варто придумати кілька варіантів на випадок, якщо доведеться прориватися з небезпечної ситуації, і, можливо, ще кілька на випадок...

— Стар Свірле. Не все одразу. Спочатку бекон, потім подумаємо про спасіння мультивсесвіту, — кажу я, відсипаючи собі половину вмісту пательні. Мені все одно краще думатиметься на повний шлунок. Ми удвох беремося за справу, і це зовсім не так, як коли ми намагалися робити це раніше. Стар Свірл дійсно намагається бути люб'язнішим до мене, я бачу це. І хоча час від часу він все одно відпускає неприємне або уїдливе зауваження, він швидко вибачається за кожне, побачивши мій сердитий погляд.

Протягом наступних кількох днів ми починаємо збирати докупі потенційно корисні закляття, які хотіли б мати наготові для нашої невеличкої екскурсії. Я дуже добре опанувала бойову магію протягом усіх тих петель, і якщо та інша я ворожа, я не здамся їй без бою. Стар Свірл, здається, орієнтує свою колекцію більше на непомітність та підтримку. Він обіцяє трохи мене навчити основам лікувальної магії на випадок, якщо це знадобиться. У нього непоганий хист до таких заклять, хоча в жодній літературі, що я читала, про це не згадувалося.

Хоча у мене був час не тільки для досліджень. Мої подруги не дадуть мені спокою, доки я не надам їм повний звіт про те, як пройшло побачення, і першою в бібліотеці з'явилася та, відсутність терпіння якої поступається лише її ж зневазі до тактовної поведінки. Я ще відчуваю смак ранкового бекону, коли чую стук у вікно і бачу Рейнбоу Деш, яка чекає, щоб її впустили. Бачу, вона досі не досягнула концепцію дверей, але це вже краще, ніж коли вона влітала крізь вікно без запрошення. Я відчиняю вікно, щоб вона могла влетіти всередину.

— Гей, Твайлайт! То як воно пройшло вчора? — питає вона. Одразу до суті, як завжди. З кухні долинає грюкання пательні, яку мис Стар Свірл, і Рейнбоу одразу нашорошує вуха. — Зажди, вона досі тут? Тут і ночувала? Ніштяк, Твайлайт! Дай копито! — каже вона і простягає копито, щоб я його цокнула.

— Ні, це не вона. Стар Свірл з'явився після побачення і заночував тут, але саме побачення пройшло добре. Мені дуже подобається Азалія, — кажу я.

— Ти маєш скоріше нас познайомити, щоб я могла впевнитися, що вона достатньо крута для моєї найкращої подруги. Коли ви знову зустрічаєтесь? — питає вона.

— Ми ще не вирішили, але ми обидві сказали, що бажаємо знову зустрітися, тому, гадаю, достатньо скоро, — кажу я. Я подумки нагадую собі не дозволяти своїм дослідженням засмоктувати мене, щоб не забути невдовзі побачитися з нею.

— Так! Отак тобі, Реріті! — каже Рейнбоу Деш.

— До чого тут Реріті? — питаю я.

Рейнбоу Деш прикриває рота копитом.

— О, ні до чого, — каже вона. — Тобто, тобі нема чого хвилюватися.

— Деш...

Вона зітхає.

— Гаразд. Добре. До того, як Еплджек вибрала тобі кобилу, я заклалася з Реріті на десять монет, що першою тобі сподобається пегаска, а вона сказала, що це буде єдиноріжка, з якою ти зможеш займатися магією, і все таке, — каже вона.

— Ви не можете закладатися, з ким я зустрічатимусь! До того ж, з чого ти вирішила, що пегаси мені подобаються більше, ніж єдинороги або земні поні? — питаю я. Я однаково сердита на них обох, але Рейнбоу Деш зараз тут, тому вона й отримає на горіхи.

— Ем, альо. Тому що ми круті. Як кажуть у нас у Клаудсдейлі, «То не мила, що безкрила». Ти знаєш, про що я, — каже Рейнбоу, і при цьому підморгує і підштовхує мене ліктем.

— Я вважаю, що всі три типи поні можуть бути по-своєму гарними, щоб ти знала. Хіба що ти кажеш, що тебе ніколи не приваблювали єдинороги чи земні поні, — обурено кажу я.

Рейнбоу Деш раптом червоніє, але видавлює з себе заперечення:

— Я ніколи такого не казала! Я ж не расистка якась, це був просто дружній заклад. До того ж, я не помилилася, чи не так?

Стар Свірл заходить з кухні, зацікавлений гамором. Деш одразу обертається до нього.

— Ти Стар Свірл, так? От розсуди нас. Які кобили миліші, єдиноріжки чи пегаски?

Стар Свірл переводить погляд між мною та Деш. Судячи з його обличчя, гадаю, він радше б дозволив сотні мантикор розірвати себе, ніж відповідав на це питання.

— Особисто мені більше подобаються алікорни, вибач, — каже він.

— Ха! Тоді я перемогла! І алікорни, і пегаси мають крила, а єдинороги ні, — тріумфуюче вирішує Деш, — шах і мат!

— Ти навіть грати у шахи не вмієш, Деш, — кажу я. Я могла б вказати на кілька зяючих дірок в її логіці, але не думаю, що це її зворушить.

— Я знаю, як ходити конем. А ми говоримо про те, яких коней обирати, щоб дівкою не ходити. Тож це в тему.

Я просто хитаю головою. Я впевнена, що в думках Рейнбоу Деш у цьому дійсно є сенс.

— Стар Свірле, це Рейнбоу Деш. Рейнбоу Деш, Стар Свірл, — кажу я.

— Ти та, що швидко літає, так? — питає Стар Свірл. — Твайлайт згадувала про тебе.

— О так, дуже швидко. Я найшвидша поні у світі. Звичайно ж Твайлайт згадувала про мене, — каже Рейнбоу Деш, роздувшись від гордощів.

— Ну, принаймні, найшвидший пегас, — каже Стар Свірл. — Отже, всі тарілки на сушарці, тож тепер, гадаю, нам з Твайлайт варто...

— Воу-воу-воу. Тобто як це «найшвидший пегас»? Я сказала «найшвидша поні». Без виключень. Хіба що ти вважаєш, що можеш спростувати це, — каже Рейнбоу Деш. Я прикушую губу. Здається, зараз все полетить шкереберть, і дуже швидко.

— Народ, це не важливо. Давайте повернемося до роботи над...

— Слухай, Рейнбоу Деш. Я єдиноріг. Я вмію телепортуватися. Ти не можеш летіти швидше за телепортацію. Нема нічого поганого у тому, щоб бути другою, — каже Стар Свірл.

— Я не друга! Телепортація — це шахрайство, — каже Деш, приземляючись на підлогу і тикаючи його копитом у груди. Стар Свірл трохи відхиляється назад, але швидко випрямляється і відштовхує її копитом.

— Ти говориш як поні, яка просто не здатна змагатися. Пересуватися через весь проміжний простір між точками А та Б — це для бовдурів.

— Ти кого бовдуром назвав? Я зараз пересуну *твій* простір, бовдуре!

От трясця. Я вважала, що Стар Свірл намагається бути гарним, але, з іншого боку, це ж Деш. Мені дійсно було варто цього чекати. Я не маю жодної гадки, як змусити жодного з них відступити.

— Стар Свірле, попереджаю тебе... — роблю я спробу.

— Твайлайт! Вона *цілком некоректна*! Чого ти від мене очікуєш?
— безнадійно нажахано питає він.

— Хіба може твоя химерна телепортація зробити таке? — питає Деш, і, зірвавшись з підлоги, робить швидке коло по бібліотеці, залишаючи по собі райдужний слід.

— Так любиш веселки? Ось, — каже він. Він кидає погляд на книгу ілюзійної магії, а потім знову на слід. Його ріг світиться, а напівпрозорий райдужний слід починає йти хвилями і рухатися. Від нього відривається шматок і летить просто в обличчя Рейнбоу Деш, до якого і прилипає.

— Що ти зробив? Чому світ раптом посинів? Чому повітря на смак як пряні апельсини? — питає Рейнбоу. Вона тикає копитом у шар кольорів, що вкривають її обличчя, немов призматична плівка.

— Стар Свірл! Негайно зніми це з неї! — кричу я на нього.

Деш досі не зовсім розуміє, що сталося.

— Ти що, зараз ляпнув мене моєю ж веселкою? І змусив її прилипнути до мого обличчя?

Стар Свірл, здається, розуміє, що перегнув.

— Ох, Рейнбоу Деш, мені дуже шкода. Я просто трохи зірвався, але дай мені секунду...

— Це *ТАК КРУТО*! — каже Деш. — Можеш зробити це ще раз? Або щоб вона прилипала до інших речей? Можеш навчити мене, як це робити?

Стар Свірл думає над питанням.

— Можливо; тобі доведеться носити спеціальний амулет або зачаровані підкови, щоб її штовхати, але це цілком можливо.

— Забудь, що я казала до цього. Я і ти, малий, ми далеко підемо. Цілий новий світ розіграшів щойно відкрився для нас, якщо ми працюватимемо разом, — каже Деш, кладучи копито на плече Стар Свірлу.

— Я впевнений, що, власне, старший за тебе, — каже Стар Свірл.

— Неважливо. Ти ще не зустрічав Пінкі Пай? Тобі варто, — каже Деш.

— Ні, не варто! — кричу я їм, але жоден з них, здається, мене не слухає. Моє почуття неминучого лиха різко посилюється від перспективи того, що вони працюватимуть разом, а воно в мене доволі добре відточене. Чому вони не можуть повернутися до сварки?

Стар Свірл озирається на мене.

— Здається, це може бути весело, але нам з Твайлайт дійсно треба працювати. Може, пізніше? — питає він.

— Це про ту штуку? — питає Рейнбоу Деш. Стар Свірл дивиться на неї з нерозумінням, але Деш питає це у мене, і я киваю. — Ну, це, здається, важливо для вас, яйцеголових. Гадаю, пізніше теж покотить, — каже вона. На цьому вона прощається і вилітає крізь те саме вікно, в яке влетіла.

— Ще одна з Носійок, як я розумію? — питає Стар Свірл.

— Так, вона Вірність. А що?

— О, нічого. Коли я думаю, яким поні можна довірити артефакт, здатний знищити світ, я безсумнівно думаю про таких, як вона, — каже він.

— Не тобі, знаєш, скаржитися на поні з поганою поведінкою та надлишком сили. Їй я готова довірити прикривати мою спину, як нікому, — кажу я. — А тепер покажи мені, на що ти там дивишся у тій книзі ілюзій.

Після кількох днів підготовки ми зі Стар Свірлом цілком готові до справи. Ми з самого початку не помилялися, що цю лінію часу неможливо відрізати, не потрапивши туди, але ми зібрали закляття, які мають впоратися практично з будь-чим, що може нас спіткати. Не знаю, чи буде цього достатньо, якщо та версія мене, королева чейнджлінгів, виявиться ворожою і спіймає нас. Я не знаю, чи взагалі чогось буде достатньо. Єдина причина, з якої я взагалі погодилася піти, це зауваження Стар Свірла про те, що, оскільки це стабільна петля часу, він впевнений, що ми повернемося. Якщо так, це не може бути повним провалом.

Ми плануємо вирушити завтра на світанку, тому коли наближається вечір, я йду до ринку, де торговці починають закриватися на ніч. Я йду до ділянки, де знаходяться всі ятки з квітами, сподіваючись застати одну конкретну кобилу, перш ніж вона піде. І дійсно, мені щастить і я помічаю Азалію, що пакує квіти, які не продала сьогодні.

— Привіт, Азаліє, — кажу я, підходячи до неї. Роузлак поряд, але вона помічає мене на підході і раптово знаходить причину зникнути, за що я їй дуже вдячна.

— Твайлайт! Як справи? Вибач, я зараз не в найкращому стані, довгий день, — каже вона. Я, відверто кажучи, й не помічала, доки вона не сказала. Навіть без стрічок або вечірньої сукні, її вигляд змушує моє серце битися трохи швидше.

— Я просто хотіла побалакати з тобою кілька хвилин. Вибач, що не було можливості зайти за останні три дні, я була зайнята, — кажу я.

— Ну, тоді я рада, що у тебе нарешті закінчилися серветки для записів. Я й не очікувала побачити тебе значно раніше. Правило трьох днів, і все таке, — каже вона. Замітка для себе: дізнатися, що це за «правило трьох днів».

— Але я все одно хочу знову зустрітися, — кажу я.

— Ну, хотілося б, щоб ти сказала мені про це трохи раніше. Тобто мені дійсно треба поставити ці квіти дома у воду і привести себе до ладу перед цим, — каже вона.

— Що? О ні, я не мала на увазі просто зараз. Мені сьогодні теж не підходить. Насправді я не знаю, який у мене розклад на наступні кілька днів. Мені треба подбати про ту проблему з часом і, в залежності від того, як воно піде, мене може не бути деякий час. Хоча також можливо, що я можу повернутися сьогодні вночі ще до того, як ми відбудемо вранці. Власне, якщо побачиш мене сьогодні пізніше, можливо, буде краще не говорити зі мною. Ти ж знаєш, які парадокси трапляються, — кажу я. Також можливо, що я взагалі ніколи не повернуся, але, гадаю, я не буду це згадувати.

— О так, ці парадокси. Ми з ними постійно стикаємося у торгівлі квітами, — каже вона з легкою посмішкою.

Невже азалії мають якийсь невивчений ефект викривлення часу, про який я не знаю?

— Правда? — питаю я.

Азалія прихиляється і цмокає мене у щоку.

— Добре, що ти така достолиха мила, коли не тямиш. Ні, неправда. З тобою ніколи не буде нудно, га?

— Я сумую за нудністю, — кажу я, більше до себе. — Мені просто шкода, що ми з тобою так гарно провели час, а тепер я збираюся зникнути.

— Не картай себе через це. Я розумію, — каже вона.

— Можливо, мені доведеться картати себе в процесі. Але, мабуть, не в тому сенсі, що ти маєш на увазі, — кажу я.

— Ну що ж, обійми мене на прощання, — каже вона, сідаючи, і розводить передні копита. Я підступаю в її обійми і обіймаю її у відповідь своїми копитами. Вона пахне квітами. Нічого дивного, але це приємно. — Ну а тепер, що ж ти так сильно намагаєшся мені не сказати? — питає вона.

Це пастка! Покинути обійми! Я трохи відхиляюся, але не відриваюся повністю. Я відкриваю рота, щоб спробувати спростувати це, але навіщо?

— Мені страшно, Азаліє. Ця часова проблема і так мені все в голові перекрутила, а там, куди я піду, на мене чекає щось страшне, — кажу я, і мій голос трохи зривається. Чому я не можу бути сильною для неї?

— Тсс, боятися це нормально, Твайлайт. Хоча з того, що я про тебе дізналася, я готова закластися, що ти не дозволиш цьому завадити тобі зробити те, що треба, чи не так? — питає вона.

— Так. Я маю це зробити, і зроблю. За всяку ціну, — кажу я.

— І саме це робить тебе однією з найхоробріших поні, яких я знаю, — каже вона. Я знову поринаю в її обійми, дихаючи трохи важче, але з гордістю можу сказати, що не плачу у неї на плечі. Можливо, я сильніша, ніж вважала. Я сиджу і обіймаю її, здається, кілька годин, доки опановую себе, але коли я кидаю погляд на годинник над ратушею, я бачу, що пройшло лише хвилин десять.

Я починаю підозрювати, що азалії дійсно мають якийсь невивчений ефект викривлення часу. Чи може, одна з них просто незамінно особлива.

— Азаліє, я нікому це раніше не казала, але ти заземлення серед електромагнітних хвиль, що звуться моїм життям, — кажу я.

— Я була б здивована, якщо б ти казала, — каже вона.

— Ні, я маю на увазі...

Вона дуже добре опановує навичку переривати мене поцілунком.

— Не знаю, що саме означають деякі з цих слів, але суть я вловила. Я теж тебе кохаю.

Я хочу заперечити, що мала на увазі саме ці три слова, коли казала це. Або наполягти, що я не в тому емоційному стані, щоб вирішувати, чи відчуваю я це зараз. Або сказати їй, як неймовірно зухвало казати це комусь після одного побачення. Та натомість я просто цілую її у відповідь. Я розберуся з усім цим на нашому наступному побаченні, коли повернуся звідти, куди відправляюся.

Не якщо повернуся. Коли повернуся.

— Дякую, Азаліє. Ще побачимося, — кажу я з посмішкою.

— Так, побачимося. Хай тобі там щастить, — каже вона мені, перш ніж я піду.

Я занадто нервуюся, щоб спати цієї ночі. Натомість я розпаковую і знову запаковую все, що беру з собою, принаймні тричі, роблю список покупок для Спайка і перераховую монети, які лишаю йому, щоб упевнитися, що йому вистачить на наступний тиждень, якщо я не повернуся раніше. Якщо мене не буде довше, я впевнена, що мої подруги зможуть допомогти йому, доки я не повернуся.

Я зазираю до гостьової кімнати о третій ранку і бачу, як Стар Свірл спокійно собі хропе. Дивно думати, що я довіряю своє життя поні, якого з тиждень тому в якусь мить подумувала забити атласом до смерті. Але останні кілька днів він повадився добре. Чудово, окрім тієї короткої сварки з Рейнбоу Деш. Гадаю, я бачу в ньому потенціал стати тим поні, про якого я читала.

Я кручуся в ліжку ще кілька годин, не очікуючи, що засну, зважаючи на те, що нас чекає, доки перші промені світанку Селестії не

починають визирати з-за обрію.

Коли Стар Свірл виходить з гостьової кімнати, у мене все зібрано, і його речі я також перевірила. Світанок, пора йти. Він сам ще раз все перевіряє, і після легкого сніданку ми готові починати. Зважаючи на те, якою нудотною та дезорієнтуючою може бути телепортація навіть у межах однієї часової лінії, повний сніданок здається дурною ідеєю.

Стар Свірл починає ритуал, який перенесе нас до іншого всесвіту, але в останню мить я зупиняю його через раптову думку. Пірнувши до своєї спальні, я витягаю з-під ліжка дещо особливе. Я виходжу з передніх дверей туди, де на мене чекає Стар Свірл, несучи те, що, сподіваюся, знадобиться мені лише як талісман на вдачу.

— Бейсбольна бита? Серйозно? — питає Стар Свірл.

— Її звати Хоум Ран, щоб ти знав. Як на мене, вона поки що показала себе проти чейнджлінгів краще, ніж ти, — кажу я.

— Якщо ти це нестимеш, то можеш взяти хоч свою щасливу свинцеву брилу. Але серйозно, ти готова? — питає Стар Свірл. Я киваю, і він знову починає заклання. Відчуваючи, як заклання починає діяти, витягаючи нас із цього всесвіту, я без надії сподіваюся, що все піде за планом, і наш візит до іншої лінії часу обійдеться без пригод.

Висячи поряд з непритомним Стар Свірлом, доки півдюжини чейнджлінгів несуть нас Селестія-зна-куди, я не можу не думати про те, наскільки не «за планом» поки що йшла ця подорож.

Маю зауважити, що все було б у порядку, якщо б бібліотеку, куди ми щойно прибули, не патрулювали десятки два чейнджінгів. Ми вдвох встигли завалити дев'ятьох чи десятьох з них, коли завалили нас. З якоїсь причини вони вирішили нас не вбивати, а натомість полонили нас.

Навіть підвішена догори ногами між двома жердинами і з рогом, замазаним якоюсь дивною гидотою, яка не дає мені чаклувати, я розумію, куди нас несуть. Ми прямуємо до тронної зали.

За кілька хвилин ми дістаємося туди, та навіть після всього, що розповів мені Стар Свірл, я виявляюся не готовою побачити те, що чекає там на мене. Там, на троні Селестії, сидить нова королева чейнджлінгів. Я не дуже відрізняю одного чейнджлінга від іншого, і могла б прийняти цього за Кризаліс, але пластини, що вкривають її тіло, мають фіолетовий відтінок, а в її рваній гриві є чітка лілова смужка. Збіг між нами настільки ж вражаючий, наскільки і тривожний.

— Так-так-так, ну хіба не цікавий поворот? — каже вона. — Ти не чейнджлінг, але, якщо б я не знала, то могла б подумати, що ти це я.

— Я не ти, — з викликом кажу я. Чейнджлінги кидають мене перед троном, і я стираю достатньо гидоти, щоб почати знову використовувати свою магію. Не знаючи, що ще робити, я витягаю биту з-за спини і вимахую нею, немов мечем.

Королева чейнджлінгів охає.

— Не може бути! Це Хоум Ран? Я це пам'ятаю! Не проти, якщо я гляну ближче?

Не знаю, чого я очікувала від версії мене, яка до того ж королева чейнджлінгів, але точно не жереб'ячу радість при вигляді бейсбольної бити. Вона не чекає моєї відповіді, а просто без зусиль перехоплює биту своєю магією. Стар Свірл стогне і, здається, починає приходити до тями.

— Це Хоум Ран! Ти навіть ім'я на ній написала. Вау, такі спогади, — каже інша я. — Ти дійсно я. Це так захоплююче! Коли я навчилася стрибати між різними петлями часу?

Вона вважає, що я з майбутньої петлі. Може, з цим і працювати?

— Ем.... Скільки у тебе вже було петель? — питаю я, тягнучи час.

— Скільки було тоді, коли ти сиділа там, де я? О! Розумію. Майбутня ти спитала це, тому доводиться і тобі. Я втратила рахунок кілька сотень тому, — каже вона.

Я була у петлі десь сто-двісті ітерацій. Якщо вона так недбало каже «кілька сотень»...

— Я не з іншої петлі часу, — кажу я. Відвертість, мабуть, не найкраща політика у цьому конкретному випадку, але я все одно використовую її. — Я з-за петлі.

— Отже, я врешті вийду? Чому? Тут у мене є все, що я могла б захотіти. Я роблю всіх своїми друзями, я закохана, і нічого поганого більше ніколи не відбудеться. Я тепер сильна. Ніщо не може мені нашкодити.

Я вагаюся, чи варто повідомити їй новини про те, що ми з паралельних, а не з послідовних часових ліній.

— Принцеса Селестія тут? Можна мені з нею поговорити? — питаю я.

Королева презирливо пирхає з мого питання.

— Селестії нема. Вона стримувала нас, Твайлайт. Елементи, буття її ученицею, все це було брехнею та маніпуляцією для того, щоб контролювати наш потенціал для її власних цілей. Колись ти це побачиш. Повір мені, нам краще без неї. А хто твій друг?

Стар Свірл хитко підводиться на копита, і, здається, не здатний відповісти сам.

— Це, ем, Шутінг Стар! — кажу я, хапаючись за перший псевдонім на зіркову тему, який спадає мені на думку. — Він не важливий, не хвилюйся за нього. Якщо Селестії нема, що з принцесою Луною? Можна мені з нею поговорити?

— Тримайся від неї подалі! Вона моя, і ти її не отримаєш! — каже королева, встаючи зі свого трону. Кілька чейнджлінгів навколо нас починають сичати і виглядають так, немов зараз кинуться на нас. Але її лють згасає так само швидко, як і з'явилася. — Коли ти вийшла з петлі? І як?

— Елементи. Хіба ти ніколи не намагалася використати їх правильно? — питаю я.

— Звичайно ж намагалася. Одразу після петлі, де вперше переспала з Луною, — відповідає вона. Очі Стар Свірла розширюються. Кінські яблука, я не хотіла, щоб він дізнався про це в такий спосіб. — Але вони не спрацювали. Вони, власне, не вбили мене. Я знаю це відчуття. Я завжди просто знову прокидалася у петлі. — Отже, саме в цій точці наші долі розійшлися. Єдина різниця між мною і цим. — Але це було неважливо. Я знайшла інший спосіб усе виправити. Елементи більше нікому не зможуть нашкодити, ніколи.

Хтось відкриває двері до тронної зали, і всередину заглядає знайоме рожеве обличчя.

— Королево Спаркл? Вибачте, що турбую, але у мене чухається ніс і тремтить... О-небо-вас-тут-двоє! І вона не чейнджлінг, так? — питає Пінкі. — Дівчата! Тут у тронній залі дві Твайлайт!

— Ох, двоє? Це незвичайно, — каже голос Флаттершай звідкись з-за неї.

— Дівчата? Це дійсно ви? Чи ви просто чейнджлінги, що виглядають як ви? — питаю я.

— Так! Тобто ні! Тобто і те, і інше! — каже Пінкі, стрибаючи до кімнати, а за нею йдуть ще четверо знайомих поні. — Ми поні-чейнджлінги. Або чейнджлінги-поні. Ми це ми, але тепер ми ще й чейнджлінги! Королева Спаркл взяла старих поні-нас і перетворила на нових чейнджлінгів-нас, щоб ми могли бути частиною її рою, хіба не чудово? Тож ми тепер поні-чейнджлінги, тобто і поні, і чейнджлінги, і

поні-чейнджлінги, все в одному. Я знаю, що це визначення кругове і трохи рекурсивне, але суперточне.

— Пінкі, я ж казала тобі, це слово не означає... — Я затинаюся, раптово зрозумівши, що це може бути коректним прикладом рекурсивності. Що каже про мене той факт, що те, що вона правильно використала це слово, здається мені найбільш сюрреалістичним з усього цього?

— Але ви всі досі виглядаєте як ви, — кажу я, намагаючись зрозуміти.

— Що я можу сказати, любя? Досконалість не вдосконалиш, — каже Реріті. Чейнджлінг-Реріті. Неважливо.

— Я не виглядаю так само! Королева Спаркл показала мені, як зробити мої крила на п'ять відсотків більше для збільшення польотної сили, — каже Рейнбоу Деш.

— О, так, і вона показувала мені різні цікаві речі, які ми можемо зробити за допомогою трансформації, — каже Флаттершай. — Наприклад, я зараз можу зробити таке. — Вона заплющує очі, зосереджується на мить, потім спалахує зелена магія, а коли вона розвіюється, на місці Флаттершай стоїть цуценя бордер-колі. — Я, звичайно, завжди любила тварин, але тепер я можу ще й бути ними!

Я витріщаюся на неї. Я ніколи раніше не чула, що чейнджлінги можуть перетворюватися на тварин.

— Хіба це не захоплююче? — питає з трону королева чейнджлінгів. — Спайк допомагав мені дослідити різні способи змішання магії чейнджлінгів та єдинорогів, і результати просто неймовірні. Хочеш глянути мої записи?

— Ми прийшли сюди просто щоб швиденько начаклувати закляття, яке виправить дещо в нашій лінії часу, ми не надовго, — каже Стар Свірл.

— О, ну тоді гаразд, — каже королева-я. — Мені скоро піднімати місяць, тому я не зможу допомогти, але я скажу рою, щоб вони вас облишили.

— Хіба не Луна зазвичай цим займається? — питаю я.

Королева совається на троні, немов їй раптом стало незручно.

— Вона зараз відсутня. Але вона вчила мене, як це робити. Мені це починає добре вдаватися.

— Можна нам скористатися бібліотекою? — питаю я.

— Звичайно. Можете ходити по палацу де завгодно, окрім підземелля, — каже вона.

Ми зі Стар Свірлом виходимо з тронної зали. Я зупиняюся, щоб озирнутися на королеву чейнджлінгів, яка посміхається і дружньо махає нам. Дивно, що тронна зала виглядає так, як завжди. Я гадала, що щойно вона перетворилася на вулик для чейнджлінгів, її мали прикрасити коконами та слизом.

Двері за нами зачиняються.

— Отже, тобі це щасливе возз'єднання теж здалося неправильним, так? — питає Стар Свірл. — І чому вона зірвалася, коли ми спитали про Луну?

— Я ніколи раніше не зустрічала такого чейнджлінга. Можливо, те, що я перетворилася на їхню королеву, зробило їх хорошими? — висловлюю я думку. — Що ти думаєш стосовно того, що вона наказала не ходити до підземелля?

— Здебільшого це змушує мене думати, що ми маємо піти і дізнатися, що саме вона не бажає нам показувати, — каже Стар Свірл.

— Ти ж знаєш, що розумним було б начаклувати це закляття, покинути цю лінію часу і ніколи не повертатися, так?

Він нічого не каже.

Я зітхаю, коли моя допитливість перемагає.

— Підземелля там.

Ми підходимо до дверей, що ведуть до підземної в'язниці, яка не використовується, принаймні в нашій реальності. Двері замкнені не лише на звичайний замок, і потрібна моя магія докупі з магією Стар Свірла, щоб відчинити їх. Вони відкриваються на довгі й темні сходи, значно довші, ніж я пам'ятаю. Ми йдемо по сходах, а навколо все світиться слабким зеленим світлом, яке йде нізвідки і звідусюди. Сходи здаються нескінченними, доки ми спускаємося, мабуть, у вогке серце гори, на якій збудовано Кантерлот. Нарешті прохід вирівнюється, і ми виходимо у саме підземелля. Тут лише дві камери, по одній з кожного боку коридору. У кінці коридору розташовані двері, вишукано прикрашені різьбленим місяцем та зірками. Вони здаються недоречними серед голого каменю, в який вони врізані.

Я підходжу до однієї з камер і заглядаю всередину, а потім, побачивши, шоковано дивлюся уважніше.

— Дівчата? — питаю я.

Мої п'ятеро кращих подруг піднімають на мене порожні погляди, але я не впевнена, що вони розуміють, що я тут. Принаймні, їм, здається, все одно. Вони просто тупо дивляться на мене кілька секунд, перш ніж знову обернути погляди до стін або підлоги.

— Як ви тут опинилися? Я ж щойно бачила вас у тронній залі, — кажу я.

— Дурепа, — каже новий голос позаду мене. Він знайомий, але водночас чужий, як коли слухаєш власний голос у запису, він завжди звучить не так. Я обертаюся до нього, і в іншій камері, напроти моїх подруг, бачу, ну, себе.

Тепер у цій часовій лінії офіційно забагато версій мене.

— Тільки не кажи мені, що ти дійсно думала, що ті поні були твоїми подругами, — каже інша я з вищиром, який я впізнаю де завгодно. Якої б подоби вона не набула, цей вищир завжди однаковий.

— Кризаліс?

— Атож. Це цікава несподіванка. У мене тут, внизу, небагато відвідувачів, окрім, ну, тебе. Ти явно не чейнджлінг. Якщо б королева знала, що якийсь дрон вештається тут, надягнувши це обличчя, вона б, мабуть, сама зірвала його з тебе, — каже вона. — Інша часова петля?

— Ти знаєш про це? — питає Стар Свірл.

— На жаль. Королева кілька місяців тримала мене прикутою до свого трону, і не говорила ні про що інше. Між нами, чудовиськами, я можу оцінити добре виконаний переворот, хоч мені й не подобається бути тим, на кого він націлений. Спочатку ти дійсно старалася бути хорошою королевою, навіть великою. Я намагалася проникнути до Філлідельфії роками, а ти знищила її за два тижні. Ти вбила значно більше поні, ніж особисто я стала б вбивати, але п'ятірка тобі за старанність, — каже вона.

— Припини казати, що там, нагорі, я. Це не я. Я б такого ніколи не зробила, — кажу я.

— О, ніколи не кажи ніколи, Твайлайт. У тебе, врешті, вроджений талант до лідерства, — каже Кризаліс.

— То чому ти набула мого вигляду? — питаю я.

— Гадаєш, я б зробила це за власним вибором? Не знаю, що за трюк з витягуванням сили ти використала для свого піднесення, але через нього я втратила здатність до перетворення. Це ти вирішила, що я маю так виглядати, коли ти зв'язала і катувала мене. Цікаве одкровення, ти не думаєш? Ми одного разу спіймали поні, особливим талантом якого була психотерапія. Він назвав це «проекцією». Безпосередньо перед тим, як ти його з'їла. Це був останній раз, коли хтось намагався кинути виклик омані, яку ти створила для себе. Тобі

легше мати кілька дронів, що імітуватимуть твоїх подруг, ніж прийняти той факт, що ти є тим, ким є, — каже вона.

Я нажахано дивлюся на неї, а вона продовжує:

— І яка це видатна омана! Ти навіть впевнила себе, що знайшла справжнє кохання. Ти доволі романтична, хіба ні? Королева і принцеса. Яку чудову казочку ти створила в своїй голові. Але це неправда, Твайлайт. Чейнджлінги беруть те, що бажають, це наша природа. Здається, той трюк з витягуванням працює на алікорнах так само добре, як і на мені. І судячи з того, що я чула з сусідньої кімнати, це не єдине, що ти береш без її згоди.

Стар Свірл виглядає так, немов його зараз знудить, і я почуваюся так само.

— Ні... — Це все, що я можу сказати.

— Так. О, і доволі легко змусити її говорити правильні слова. Твоя отрута дуже багатобічна в цьому плані, але я впевнена, що ти цінуєш те, що це не те ж саме. Але не хвилюйся! Ти використала її практично до останку. Хочеш послухати, що ти плануєш з нею зробити потім?

Перш ніж я встигаю відповісти, Пінкі починає говорити з іншої камери:

— Королева Спаркл і Луна будуть мамами! І я влаштую їм велике свято перед народженням, і все знову буде гаразд. Все знову буде гаразд. Все знову буде гаразд, — каже вона у куток. Її голос стає все тихішим, вона дивиться у кут і хитається вперед-назад.

— Саме так. Генетика чейнджлінгів доволі гнучка, вона має бути такою, щоб ми могли добре адаптуватися. Я створила десятки нових видів чейнджлінгів, але ти? Ти значно кращий науковець, ніж я могла б колись стати. Здається, ти придумала дещо значно потужніше, ніж я могла собі уявити. Але воно таке потужне, що — от халепа! — нічого з того, що ти досі використовувала, не виживає достатньо довго, щоб

виносити повний строк. Але з безсмертним алікорном, що ж, це може спрацювати. Є лише один спосіб дізнатися напевне.

Я відвертаюся від Кризаліс, яка радісно щириться, і обертаюся до дверей, які лякають мене значно більше тепер, коли я знаю, що чекає мене за ними. Я вивчаю їх ближче, і бачу, що серед мистецького різьблення дещо виділяється своїм грубим виглядом. Півмісяць і моя власна кьютімарка у серці з написом «наЗавжди». Після секундного вагання я розчиняю двері.

Кімната за ними гарно мебльована, і я впізнаю у ній спальню Луни. Я не можу сказати напевне, чи це копія, або ж королева якимсь чином фізично пересунула цю кімнату сюди. Але вона точно не виглядає як камера. Принаймні доки я не придивляюся ретельніше, і бачу коло, намальоване навколо ліжка всередині. Це якесь прив'язне коло, дуже сильне і дуже конкретне стосовно того, що саме воно не повинно пропускати. Під ковдрою якась нерухома грудка, і з-під неї вибиваються кілька блакитних пасом гриви Луни. Це не епічний зоряний краєвид, до якого я звикла, а скоріше той відтінок, який я бачила у неї після того, як ми вдарили її Елементами. Може, навіть більш блякий.

Я роблю крок до кімнати, але Стар Свірл проштовхується повз мене. Як би погано це не було для мене, для нього це точно ще гірше. Він підходить просто до ліжка і піднімає ковдру, щоб зазирнути під неї. Я не бачу те, що бачить він, але вираз відчаю на його обличчі каже мені більш ніж достатньо.

— Ми не можемо так її покинути, Твайлайт. Особливо якщо Кризаліс має рацію щодо того, що має статися, — каже Стар Свірл.

— Ми можемо забрати її з собою? — питаю я, хоч знаю, що це звучить не дуже вірогідно.

Стар Свірл хитає головою.

— Не думаю, що це піде на користь нашій часовій лінії, особливо у довгостроковій перспективі. І навіть якщо ми це зробимо, я не

впевнений, що вона одужає.

— Ну а що тоді ми можемо зробити? — питаю я.

Стар Свірл залізає на ліжку і обіймає грудку. Вона тихо схлипує, але не опирається.

— Можеш залишити мене наодинці з нею на кілька хвилин, Твайлайт? Не думаю, що їй варто бачити тебе.

Я тихо зачиняю двері, так, щоб клацання замка не було дуже гучним.

— Я не дам цьому статися. Я зупиню мене. Тобто я зупиню її. Ми з моїми подругами використаємо проти неї Елементи. Я просто маю нагадати їм, наскільки ми важливі одна для одної, і вони звільняться від закляття, яке наклала на них королева, а потім знайдемо Спайка. Коли ми разом, нас не зупинити, — кажу я, вказуючи на камеру.

— Ти вже знищила Елементи, Твайлайт. Це було перше, що ти зробила. Щось пов'язане з їхнім вибухом, — каже Кризаліс.

— Ха! Я знала, що ти брешеш. Елементи неможливо знищити, — кажу я.

— Я теж так думала. Що я можу сказати? Ти прийняла цей виклик. Я не впевнена, як ти це вияснила, але для кожного Елемента є один поні, що має із ним достатньо сильний зв'язок, щоб назавжди його пошкодити. Це їхні носії. Ти сама змусила своїх подруг зламати свої Елементи, я була присутня. Ти навіть не брала для цього під контроль їхні розуми. Коли ти над ними достатньо попрацювала, вони зробили це з власної волі. Звичайно, за це довелося заплатити. Ти бачиш, які вони з тих пір.

— Тоді ми зі Спайком...

— Хочеш послухати, як ти взагалі стала чейнджлінгом? — питає Кризаліс. Я б краще не слухала, але вона все одно продовжує

говорити. — Існує одне зілля. Його ключовий інгредієнт — серце дракона. Серце, яке ти сама вирізала з його грудей.

У мене немає слів. Я просто валюся на підлогу. Мені хочеться думати, що вона бреше, але вона настільки радіє, розповідаючи мені це, що це може бути лише правдою.

— З іншими його частинами ти теж обійшлася дуже економно. Я й гадки не мала, що так багато драконячих органів мають алхімічні властивості. В хазяйстві все згодиться, мабуть, — каже Кризаліс, недбало повертаючи фігурального ножа. Чи повертала я ніж, яким... ні, не думай про це. Ніколи не думай про це.

Кризаліс посміхається, спостерігаючи за ефектом, що її слова справляють на мене. Навіть для такої, як вона, яка настільки ненавидить мене, її жорстокість здається надмірною. Врешті я відчуваю копито на своїй спині і, підвівши погляд, бачу, що Стар Свірл вийшов з кімнати Луни, а я і не помітила.

— Твайлайт, ходімо. Давай заберемося звідси. Знайдемо місце, де ми зможемо закінчити закляття, перш ніж королева дізнається, що ми спустилися сюди, — каже він. На його обличчі такий суворий вираз, який я ніколи ні у кого не бачила.

— Хіба ми не зробимо щось із Луною? — питаю я.

— Я вже зробив, — відповідає він.

— Що?

— Єдину милосердну річ, яку можливо було зробити, — каже він, відвертаючись від мене.

Кризаліс розуміє, про що він говорить, раніше за мене. Вона закидає голову і починає істерично реготати.

— О, це значно краще, ніж я могла мріяти. Це *неперевершено!*

До мене нарешті доходить, про що вони говорять.

— Невже ти...

— Вона більше не буде страждати. Це головне. Вона б цього хотіла, — каже він.

— Не тобі було це вирішувати! Ти міг принаймні спитати мене, дати мені шанс відговорити тебе від цього.

Він різко розвертається до мене.

— Ну а ти могла б мені сказати, що спала з нею протягом часової петлі.

— Вау. Гаразд, по-перше, це не твоя справа. По-друге, яке це має відношення до того, що ти приймаєш рішення про необхідність когось *вбити*? — питаю я. Коли я кажу це слово, він не може дивитися мені в очі.

— Ніяке! Всяке! Я не знаю! Якщо б ти мені сказала, я б, може, очікував цього, знаючи, що ти будеш із нею, навіть як чейнджлінг, — каже він.

— Припини казати, що вона це я. Вона не я, — кажу я.

— Чому, тому що Елементи змінили твою долю, доки ти не зайшла занадто далеко? Тому що те, що було у тій кімнаті, було твоєю долею, доки вони це не зробили. Весь потенціал був у тобі.

— То ти збираєшся винуватити мене у тому, чого я не зробила? А ти не думав про те, що станеться, коли королева дізнається, що ти щойно зробив?

— Хоч як мені б хотілося спостерігати за цим годинами, ти маєш рацію, — каже Кризаліс. — Вона, власне, має спуститися сюди з хвилини на хвилину щоб поцілувати на ніч свою кохану поні, — каже Кризаліс. Самої цієї думки їй достатньо для того, щоб знову розреготатися. — Мені не терпиться побачити вираз її обличчя. Цікаво, чи вб'є вона тебе одразу. Скоріш за все, ні.

Ми зі Стар Свірлом дивимося одне на одного і відкладаємо решту суперечки. Ми галопом біжимо до сходів до палацу, геть з цього жахливого місця. Мої легені палають від напруження, але ми вискакуємо з дверей, що раніше були міцно замкнені.

А зараз вони не замкнені через те, що королева Спаркл відкривала їх, і ми вискочили просто перед нею. Вона, здається, настільки ж здивована тим, що бачить нас, як і ми — її.

— Ви мене дуже розчарували, — каже вона. Вона досі посміхається, але посмішка більше не виглядає такою дружньою. Скоріше маніакальною. — Невже ти не пам'ятаєш звіт, який ми написали про необхідність поважати приватність друзів? Я ж просила вас не спускатися туди.

— Ем... — кажу я. Неминуча смерть зв'язала мені язика.

— Я просто хотіла глянути, чи Луна ще не прокинулася. — Вона прихиляється ближче до мене, немов збирається розповісти мені таємницю, і мені потрібна вся сила волі, щоб не відсахнутися від неї. — Іноді вона грайлива, коли прокидається. Ми могли б поділитися нею, якщо ти зацікавлена.

— Дякую, не треба, — все, що я можу сказати.

— Повірити не можу, що я зовсім забула про Хоум Ран. То була весела петля, правда? — питає вона. Вона витягає биту з-за моєї спини, де я її носила, і знову її роздивляється. Вона свистить, і чейнджлінг-дрон, що стоїть далі по коридору, обертає голову і з дзижчанням летить до неї. Швидше, ніж я встигаю блимнути, королева стрибає до нього і з силою опускає биту на його спину. Чейнджлінг ледве не переламується навпіл, його труп падає на підлогу. Королева Спаркл фальшиво муркоче немелодійну пісеньку, недбало гамселячи його знову і знову, а ми зі Стар Свірлом нажахано спостерігаємо.

— Що ти робиш? — вигукую я.

— Вибач, ти хотіла зробити це першою? — питає вона. — Не хвилюйся, у мене ще багато дронів.

— Ні! Чому ти це зробила? — питаю я.

— З тієї ж причини, з якої ми робили це у часовій петлі. Це весело, — каже вона.

— Це було інше!

— Яким чином?

— Це... просто інше, — кажу я. Я ніколи не задавалася питанням стосовно моїх маленьких витівок з бейсбольною битою та бензопилкою. Я була хорошою поні, вони були поганою, страшною армією загарбників, і це було достатнім виправданням для мене. Тепер я не настільки впевнена, що мені подобалося те, як я цим насолоджувалася.

— Ти дуже ускладнюєш мою справу бути гостинною хазяйкою, Твайлайт. Ти ще скажи, що не хочеш лишитися на вечерю, — каже вона. Я хитаю головою і помічаю, що вона не уточнила, чи будемо ми вечеряти або ж вечерею. — Гаразд. Але ми пограємо у гру. Відмову я не приймаю. Нічого складного, звичайні хованки. Я навіть не буду використовувати своїх чейнджлінгів, аби нам усім було цікавіше. Ви двоє будете ховатися, і якщо я не зможу вас знайти за час, потрібний для завершення того закляття, тоді ви перемогли, і я пробачу вас за те, що ви спустилися до підземелля, хоч я і просила вас цього не робити.

— А якщо переможеш ти? — питаю я. Що б вона не відповіла, я впевнена, що мені це не сподобається.

— Якщо ми переможемо, ти зробиш мені послугу. Елементи були занадто небезпечними, щоб тримати їх поблизу, але лише Носійки можуть назавжди позбутися їх. Та з якоїсь причини Елемент Магії більше не вважає мене однією з них.

— Щось мені не хочеться приймати ці умови, — кажу я, згадуючи п'ять пар мертвих очей, що дивилися на мене з клітки з моїми подругами.

— Ти не зрозуміла. Ти гратимеш. Для того, щоб сховатися, я дам вам стільки часу, скільки мені знадобиться, щоб спуститися і розбудити Луну, потім я піднімуся і піду тебе шукати. Якщо ти не сховаєшся, що ж, гра буде не дуже довгою, — каже вона. Вона посміхається, і я добре бачу її ікла, які вже нетерпляче сочаться отрутою. — Хочеш пораду? Починай тікати зараз.

Часи кохання, часи ненависті

Ми зі Стар Свірлом майже дістаємося до передніх дверей, коли по всьому палацу розноситься крик. Щось мені підказує, що правила цієї маленької «гри» щойно змінилися.

— Як швидко ми зможемо запустити це закляття? — питаю я Стар Свірла.

— Воно має зайняти близько двох годин, може, якщо десь зріжу кути, вдасться скоротити до години, — каже він.

Ми галопом вибігаємо з передніх дверей палацу, коли десь за нами лунає гучний гуркіт. Я обертаюся, щоб закрити двері і запечатати їх своєї магією. Зараз кожна секунда важлива.

— Зрізуй. Перетвори його на гіперсферу, якщо треба. У нас немає години, — кажу я.

— Ну, щоб начаклувати його ще швидше, мені потрібно значно більше сили. На порядок більше, ніж у нас двох разом, — каже він.

Навіть крізь запечатані двері я чую стукіт по підлозі копит чогось дуже великого і дуже злого, що йде за нами.

— Щось придумаємо. Зараз, гадаю, нам знадобиться одне з тих заклять ілюзій, якщо ми хочемо прожити ще хоч п'ять хвилин, — кажу я.

Стар Свірл киває, засвічує свій ріг, і нас огортає вуаль, що робить нас невидимими. Ми рухаємося настільки швидко, наскільки вистачає сміливості, врівноважуючи необхідність збільшити відстань між нами та королевою і необхідність рухатися тихо. Вулиці Кантерлота виглядають незвичайно пустими і покинутими. Розбиті шибки і розламані двері будівель виглядають так, ніби їх не торкалися кілька тижнів. Поза межами самого замку місто перетворилося на привид.

Лунає гучний удар, коли щось вривається у двері за нами з іншого боку. Я гадаю, що королеві Твайлайт Спаркл знадобиться десять, може, п'ятнадцять секунд, щоб розв'язати моє охоронне заклиття, і я готова закластися, що їй зараз не вистачить розуму просто телепортуватися за них.

Але вона не робить ані те, ані інше. Якусь мить з дверима нічого не відбувається, а тоді розлючена королева чейнджлінгів пробивається крізь мармурову стіну у копито завтовшки поряд із ними, немов та зроблена з мокрого паперу.

— **ВИ! ЗЛАМАЛИ! МОЮ! ЛУНУ!** — кричить вона королівським кантерлотським голосом. Гадаю, це вона теж успадкувала, коли витягнула сили принцеси. Вона озирається навколо, але її погляд проходить повз нас, не помічаючи.

— Тільки не це. Цього більше не повинно було статися. Вічність була б стерпною, якщо б я могла провести її з нею, — каже королева Спаркл, вже тихіше. Не думаю, що це призначалося для наших вух. — **ТВАЙЛАЙТ СПАРКЛ, ТИ ЖАХЛИВЕ, ЗЛЕ ЧУДОВИСЬКО! Я ТЕБЕ ЗНИЩУ! Я ЛАМАТИМУ ТЕБЕ НА ШМАТОЧКИ ЗНОВУ І ЗНОВУ, ДОКИ ТИ НЕ РОЗПЛАТИШСЯ ЗА ВСЕ! СКАЖИ МЕНІ, ЧОМУ?! ЧОМУ? ЩО Я ТОБІ ЗРОБИЛА, ЩО ТИ ТАК БОЯГУЗЛИВО ПРОЛІЗЛА СЮДИ І ВБИЛА ПОНІ, ЯКУ Я КОХАЛА? ЧОМУ ТИ НЕ МОГЛА ПРОСТО НАПАСТИ НА МЕНЕ?** — знову кричить вона над нашими головами королівським кантерлотським голосом.

Не може ж вона насправді очікувати, що ми їй відповімо? Можливо, я зможу використати це до нашої переваги. Протягом одного магічного спарингу з Луною, який вийшов з-під контролю, я засвоїла один трюк. Я чаклую на себе заклиття черевомовлення і перенаправляю свій голос так, щоб він ішов від годинникової крамниці неподалік.

— Це було не кохання. Це було щось хворе і неправильне. Ти робила їй боляче. Що вона думала про тебе, коли ти не гвалтувала її мозок тією своєю отрутою?

Королева Спаркл проноситься повз нас до крамниці і зупиняється перед нею. Її риг спалахує, коли вона огортає всю будівлю магічним полем і зосереджується. Вікна і стіни розсипаються, коли каркас будівлі гнеться і провалюється всередину. Не задоволена кулею з уламків, що лишилася від будівлі, королева Спаркл тримає закляття, продовжуючи стискати ще міцніше, доки не перетирає її на пил та пісок.

Копать мене у вухо.

— Не слухай її, Твайлайт, — каже королева Твайлайт Спаркл. — Кожне подружжя іноді свариться. Луна любила, коли ти її кусала. Вона так казала. Вона сама винна у тому, що мені взагалі довелося її вкусити. Якщо б вона просто припинила кричати настільки, щоб я могла пояснити, я б показала їй, наскільки це краще. Ніхто не може казати тобі, що ти помилялася. Це був правильний вчинок, — каже вона ледве чутним шепотом.

— Ні, не був, — каже мій голос з остову кав'ярні неподалік. — Я знаю, через що ти пройшла. Я теж була у часовій петлі, пам'ятаєш?

— **ТИ НЕ Я!** — кричить королева Спаркл. Вона перебігає вулицю і влітає до кав'ярні крізь панорамне вікно. Столи та стільці вилітають на вулицю, доки вона обшукує будівлю, шукаючи нас. Стар Свірл кладе копито мені на плече. Я не бачу його крізь закляття невидимості, але чую його шепіт:

— Нам треба йти, — каже він. Я киваю йому, а тоді розумію, що він мене теж не бачить.

— Далі по вулиці до рога, — кажу я. Можливо, мені вдасться відманисти її геть, а тоді... не знаю. Я поки що так далеко не думала.

— **ТИ НЕ Я, ТВАЙЛАЙТ СПАРКЛ! Я ЗРОБИЛА ВСЕ, ЩО ЗРОБИЛА ТИ! ОДИН В ОДИН! ПАМ'ЯТАЄШ ТЕ ІДЕАЛЬНЕ ПРОХОДЖЕННЯ, КОЛИ МИ ВИКОРИСТАЛИ ЕЛЕМЕНТИ ПРОТИ КРИЗАЛІС? ДЛЯ ТЕБЕ ВСЕ ТАМ І ЗАКІНЧИЛОСЯ, АЛЕ НЕ ДЛЯ МЕНЕ! ТИ ВВАЖАЄШ, ЩО ЗАСЛУЖИЛА ПРАВО**

ВТЕКТИ І ПОКИНУТИ МЕНЕ? А ТОДІ ЩЕ НАСМІЛЮЄШСЯ СУДИТИ МЕНЕ? — питає голос королеви позаду нас.

Коли вона не отримує відповіді, шум з кав'ярні припиняється. Намит' все затихає, і я дозволяю собі подумати, що вона, можливо, пішла в інший бік.

— Мені не треба бачити вас, щоб знайти, — чую я її голос десь над нами. Я дивлюся вгору, щоб знайти, звідки він іде, але не бачу її у світлі пізнього вечора. Звуки кроків Стар Свірла припинилися, і я гадки не маю, де ми знаходимося відносно одне одного. — Я чую стукіт ваших сердець. Я відчуваю ваш запах. Це лише питання часу. Кожна хвилина, на яку ти відтягуєш неминуче, обернеться місяцем, протягом якого я ламатиму тебе.

Я бачу тінь, що проноситься на землі переді мною, але вона зникає занадто швидко, щоб я встигла помітити, звідки вона взялася. Я відчуваю себе абсолютно розкритою, попри захист мого закляття. Я тихо прокрадаюся через поріг найближчого будинку всередину. Запилене фото, що стоїть на столі поряд, підказує мені, що тут мешкала родина єдинорогів. Їхні усміхнені обличчя кажуть про кращі часи і надію на майбутнє, яке цій лінії часу не пощастило побачити.

Мостина нагорі скрипить. Це сама будівля, чи я тут не одна? Я довго стою, завмерши, але інших звуків немає. Надворі темнішає, і скоро моя невидимість стане зайвою. Я маю рухатися, і якнайшвидше. Я повільно слизну до задніх дверей будинку. Нічого не відбувається. Я напружую вуха, намагаюсь почути будь-що, але навіть цвіркання цвіркунів не чутно. Це місце абсолютно мертве. Я відкриваю двері.

Скриииииииип.

Мені варто було здогадатися, що петлі будуть іржавими.

Стеля наді мною вибухає. Якусь мить я молюся, щоб каміння просто розчавило мене і позбавило мене страждань до того, як вони почалися, але натомість щось важке падає на мене і притискає до підлоги. Пил ще осідає, а я відчуваю, як два щербатих копита

перевертають мене на спину. Я бачу, як моя грива при цьому ляпає мене по обличчю; удар, мабуть, вимкнув мою невидимість. Немов я без того не була достатньо безпомічною.

— Що ж, це не спрацювало, — із вищиром каже королева чейнджлінгів, височіючи наді мною. — Пам'ятаєш цю фразу? Пам'ятаєш, як переможено і безнадійно ти почувалася щоразу, коли чула її? Звикай до цього відчуття, тому що ти тепер моя. Я присвячу кожну секунду, яку б провела в обіймах Луни, наповнюючи твоє буття стражданням. Ти благодятимеш про смерть, і спочатку я тобі відмовлятиму. Але тільки спочатку. Я ще не знаю, як саме, але я витрачу стільки часу, скільки знадобиться, щоб помінятися місцями з тобою у часовій петлі. Тоді я вб'ю тебе. А потім ти знову прокинешся. А потім знову помреш. А потім знову прокинешся. Можливо, через кілька десятиріч ти зрозумієш, чому я вирішила зробити те, що зробила. А ми з твоїм другом тим часом повернемося до твоєї часової лінії. До часової лінії, на яку я заслужила. Ти забрала моє майбутнє, коли вбила Луну. Тепер я заберу твоє, — каже вона. Я безмовно тремчу під нею, але дивлюся їй прямо в очі. Не дочекається вона, щоб я благала.

Королева Спаркл нашорошує вуха і оглядає кімнату.

— А де, власне, Шутінг Стар? — питає вона. Не почувши відповіді, вона зітхає. — Що ж, гадаю, буде неважко виманити його. Покричи для мене, Твайлайт. Якогого голосніше.

Я глибоко вдихаю, дивлюся вгору, і плюю їй в обличчя. Вона навіть не смикається.

— Зухвала до кінця, на менше я й не очікувала. Сподіваюся, цей вибір був для тебе приємним, оскільки надалі... — Вона відкриває рота, демонструючи жахливі ікла. — ...твій розум належатиме мені.

Вона опускає голову і глибоко кусає моє плече. Я нарешті кричу від почуття вогню в крові, до якого звикла у петлях, де Кризаліс, отримавши мене живою, забирала на свій бік, доки благословенне очищувальне полум'я не перезавантажувало все. Але тепер Елементів

немає. Перші ознаки запаморочення і сум'яття починають просочуватися в мій розум.

— Злізь з неї, ти, переросла комарина сука.

Удар магії нізвідки б'є королеву Спаркл у бік. Навіть у кількох футах від неї залишкова потужність закляття настільки велика, що воно опікає моє хутро. Ікла королеви лишають вели розрізи, і королева Спаркл відлітає геть. Вона пробиває дірку в стіні на тому місці, де було кухонне вікно.

Я намагаюся підвести голову і бачу неподалік від мене безтілесне ссйво магії. Невидимість Стар Свірла зникає, доки він підбігає до мене.

— Дай глянути, — каже він.

Його погляд бігає по моєму пораненому плечу, і він хмуриться.

— Порізи не надто погані. Я можу підлатати їх, хоча шрам залишиться. Мене більше хвилює отрута. Як ти почуваєшся? — питає він.

Не знаю, чому він так переймається. Моє плече зовсім не болить. Власне, всі невеличкі болі в моєму тілі просто зникли. Я така втомлена, але крізь мій мозок крадеться це дивовижне відчуття. Я скоро опинюся у безпечному та щасливому місці.

— М-м-м... Так приємно, — просто кажу я йому, щоб він знав, що йому не треба хвилюватися.

— Трясця. Твайлайт, зосередься. Я приготував закляття протиотрути перед тим, як ми відправилися, але воно не зцілить тебе, лише відстрочить дію отрути. Я не зможу повністю виправити це не в лікарні. Закляття дасть тобі шанс, але тобі доведеться щосили постаратися, щоб боротися з отрутою. — Його ріг знову світиться, і я стогну, коли всі болі повертаються. Але біль загострює мій розум, і я відчуваю, що знову можу зосередитися на власних думках. Щасливий

туман, в якому я тонула, слабшає, але я досі відчуваю, як він м'яко тисне на мене. — Швидше, ми маємо рухатися.

Він не чекає, доки я підведуся, а одразу щось чаклує, а в кущах зовні щось шурхотить. Я помічаю королеву Спаркл, яка готує якийсь смертельний вибух магії, а тоді світ зникає.

Коли він знову з'являється, ми знаходимося зовсім в іншій кімнаті. Я чую на відстані роздратований крик і бачу посмішку на обличчі Стар Свірла.

— Давай, вставай. Вона скоро зможе відслідити цей телепорт, — каже він.

— Хмм? — кажу я. Зосередься, Твайлайт! — Вибач, голова болить. Так, треба рухатися, — кажу я. Він виходить з мого поля зору, і моя голова повільно обертається за ним. Я не зможу працювати з повною ефективністю. Скоро я не зможу навіть розуміти, наскільки я не при собі. — Стар Свірле, зачекай.

Він зупиняється.

— У нас нема часу на те, щоб чекати, — каже він.

— Тоді просто слухай. Я вже була під впливом цієї речовини, і навіть з твоїм закляттям я все одно її відчуваю. Воно у мене в голові, і я недостатньо сильна, щоб з ним боротися, — кажу я. Стар Свірл дивиться на мене, а я продовжую: — За кілька хвилин, максимум за півгодини, я почну ставати дуже податливою до зовнішнього впливу. Якщо королева Спаркл отримає мене, я можу перетворитися з допомоги на проблему за одне речення. Ми не можемо так ризикувати. Нам варто розділитися, — кажу я.

— А потім вона схопить тебе і накаже розповісти, куди я пішов, щоб вона могла підловити мене зненацька, доки я чаклуватиму закляття? Дякую, але не треба, — каже він.

— Ні, ти не казатимеш мені, де знайти тебе, — кажу я.

— Тоді як ми зустрінемося пізніше? — питає він.

— Ніяк.

Він нарешті повністю розуміє, що саме я пропоную.

— Ні в якому разі, — каже він. — Це стабільна часова петля, тому я повинен мати змогу повернутися за будь-яких...

— Тому що вона повернеться з тобою! Вона використає тебе, щоб випустити себе на нашу часову лінію. Вона зробить з нашою Луною те, що зробила з тутешньою, ти цього бажаєш? Накажи мені увести її якомога далі, а тоді оглуши мене. Кілька фунтів телекінетичного тиску на барабанні перетинки має вистачити. Я виграю достатньо часу, щоб ти зміг знайти якесь непомітне місце і назавжди відрізати цю часову лінію від нашої, — кажу я. Цей план виник у мене тривожно швидко. Можливо, в певному сенсі я почала придумувати його кілька днів тому, щойно почула, що я стала королевою чейнджлінгів.

— Та пішла ти, Твайлайт. Я цього не робитиму, — каже він.

— Чому? Чому моє життя варте того, щоб ризикувати всією Еквестрією? — роздратовано кричу я на нього. Немов мені було так просто це запропонувати. Я не хочу цього. Просто це найкращий шанс для нашої часової лінії. І причини не скористатися цим планом — лише егоїстичні.

— Тому що, дурепо, ти мій друг! Можливо, у тебе їх достатньо, щоб отак їх розтринькувати, але у мене інших немає, — відповідає він. Він, здається, соромиться свого вибуху і відсажується від мене. Раніше були дюжини випадків, коли йому варто було б соромитися своєї поведінки, але він цього не робив. Що ж тепер такого іншого? — Або ми повернемося вдвох, або не повернеться жоден з нас, — тихо каже він.

— Ти вже знаєш, що повернешся, — зауважую я.

— Тоді й ти теж, — каже він. Він поводитьсь абсолютно безвідповідально та ірраціонально, і трясця йому в печінку, чому мені так важко на нього сердитися?

— Ти упертий, абсолютно нерозумний мудило, ти в курсі? — кажу я.

Він просто посміхається.

Я зводжуся на копита і трушу головою, безуспішно намагаючись очистити розум від павутиння.

— У мене є ідея, — кажу я, хоча якщо бути відвертою, це лише половина ідеї. — Нам треба дістатися до сховища. Я знаю, як відкрити його, якщо, звичайно, королева не додумалася змінити замок. Захисні чари там можуть затримати її на кілька хвилин.

— А потім? — питає він.

— Нема часу пояснювати, та й тобі це не сподобається. Повір мені або залиш мене, вибір за тобою.

Ми тиснемо один на одного поглядами кілька секунд, яких насправді не можемо витратити, але Стар Свірл здається першим.

— Гаразд, добре, звичайно ж я слідуватиму плану поні, розум якої контролюють, і яка веде мене до місця, звідки неможливо втекти, в той час як за ними женеться королева чейнджлінгів з Тартару, а та поні нічого не каже мені про свій план окрім того, що він мені не сподобається. Звичайно, це може закінчитися лише добре, — просторікує він, і здіймає копито у повітря.

— Менше іржання, більше тікання, — кажу я. Зосереджувати думки крізь пелену отрути стає важче, але ми знову зникаємо у спалаху магії і з'являємося на балконі замку. Я обертаюся, щоб глянути на місто, і бачу королеву Спаркл, що ширяє над житловим районом. Коли енергія навколо нас розвіюється, я бачу, як її голова різко

обертається у нашому напрямку, і буквально на мить наші очі зустрічаються.

Я показую їй язика. Тому що до лиха зараз дорослу поведінку. Вона якимсь чином стає ще злішою, а ми зі Стар Свірлом галопом забігаємо до палацу.

— Ти це чуєш? — питаю я. Я готова закластися, що чую голоси буквально на межі мого слуху, які намагаються щось шепотіти. Я раптом відчуваю сильну потребу зрозуміти, що вони мені кажуть. Це питання життя і смерті.

— Це отрута говорить. Не зупиняйся, — каже Стар Свірл. Ми продовжуємо бігти звивистими коридорами замку. Ми пробігаємо повз кількох чейнджлінгів, але вони не намагаються нас зупинити. Для королеви Спаркл це особисте.

Раптом я відчуваю сплеск шуму і болю. Я скрикую і падаю навколішки. Я намагаюся затулити вуха копитами, але ані шум, ані біль від цього не зменшуються.

Твайлайт... Чому ти біжиш, Твайлайт? Невже ти сподіваєшся втекти?

— Що тепер? — питає Стар Свірл.

— Вона в моїй голові! — Я цього не очікувала. Кризаліс такого ніколи не могла робити.

Просто приляж, Твайлайт, і я зроблю так, що біль зникне. Хіба не цього ми обидві бажаємо? Щоб біль припинився?

Я відчуваю, що ковзну по підлозі, і підводжу погляд. Стар Свірл схопив мій хвіст магією, і тепер тягне мене по підлозі, йдучи вперед. Сама принизливість всього цього надихає мене зробити те, про що, впевнена, я потім пошкодую.

— Гей, королево Спаркл, на скільки хочеш закластися, що цей твій зв'язок працює в обидва боки? — вголос питаю я. Я зосереджую свою магію, але замість того, щоб проектувати її назовні, я штовхаю її вниз, у власний мозок. Біль неймовірний, але відчуваю його не лише я. Зв'язок переривається.

— Твайлайт, ти поранена, — каже Стар Свірл. Я витираю писок, і бачу кров на копиті.

— Фсе н'рмально, — бурмочу я. — П'шли.

Ми йдемо далі, і, слава небесам, сховище вже недалеко. Я відчуваю токсичне поколювання у голові, коли королева Спаркл намагається відновити зв'язок. Я шкандибаю до дверей і намагаюся зосередитися на серії команд, необхідних для відкриття. Вони вислизують від мене. Я віддалено чую, що королева йде за нами. Страх допомагає мені пробитися крізь власну дезорієнтованість, і остання руна послідовності стає на місце. Механізм всередині дверей рухається, і вони відкриваються. Мені доводиться спертися на Стар Свірла, щоб увійти всередину. Двері за нами зачиняються і знову замикаються.

Я одразу ж відчуваю друге дихання. Зв'язок, який королева використовувала для того, щоб ослабити мене, мабуть, блокується одним з багатьох охоронних заклять, вбудованих у систему безпеки. Звідси у нас з'являється значно більше варіантів. Я зосереджую свою волю на дверях і змінюю код, що відмикає їх.

І саме вчасно. За кілька секунд по тому щось врізається у них. Я намагаюся ігнорувати це і обертаюся, щоб подивитися на внутрішню частину сховища. Купа скарбів незаймана, а також абсолютно нецікава для мене. Мене цікавить лише п'єдестал посередині приміщення. На ньому шість заглибин, лише одна з яких зайнята. В ній знаходиться корона, увінчана чорним шестикінецьним самоцвітом. Я зупиняюся на мить і тягнуся, щоб взяти його, щоб нагадати йому про його справжню Носійку.

Розряд енергії сильно б'є мене об стіну кімнати і тримає мене там якусь мить, вгризаючись у мене, відкидаючи кожную мою клітинку, перш ніж дозволити мені впасти на підлогу.

Це не спрацювало. Це мало спрацювати.

— Я н' в'на, — викашлюю я.

— Твайлайт? Ти в порядку? Що ти зараз сказала?

Сльози печуть мені очі. Елемент Магії був моєю останньою надією. Він краще за всіх мав би розуміти різницю між мною та королевою. Але він відторгнув мене.

— Скільки мені ще повторювати? — скиглю я. — Я не вона. Не вона.

До його честі, Стар Свірл не намагається запропонувати мені якісь порожні слова підбадьорення або удаваного заспокоєння. Він просто відходить у дальній кут кімнати, доки я опановую себе. На це уходить занадто багато часу. Я почуваюся так, немов мені в голову вати понапхали. Я ненавиджу це відчуття, коли мене отак повільно спаскуджують, позбавляючи волі та здібностей.

— Зроби це ти, — кажу я.

— Що зробити? — питає він.

— Візьми мій Елемент. Використай його, щоб начаклувати закляття. Я не можу, він не хоче мене. Можливо, ти зможеш.

— Та ти жартуєш. Елементи з абиким не працюватимуть. Він розірве мене на шматки. Я щойно бачив, як він жбурнув тебе об стіну, а ти ж його Носійка.

— Ти сказав, що тобі потрібно на порядок більше сили, ніж у нас двох разом, так? Ну, саме так ти її і отримаєш. Королева *знайде* спосіб потрапити сюди за... *нннгх!*

Свіжий укол болю рве мій розум.

— Вона зробить нас обох такими щасливими. Чому ми взагалі з нею б'ємося? Мені треба просто відкрити двері прямо...

Стар Свірл дає мені ляпаса.

— ...Ау, — кажу я, але розум від цього трохи повернувся до мене.
— Дякую.

— Хіба я допомагав? Я просто хотів вдарити тебе за те, що ти замкнула нас тут з такою ідіотською пародією на план, — каже він, але дивиться на п'єдестал з Елементом Магії на ньому.

— Стар Свірле. Я, можливо, не довго ще буду при розумі, тож послухай, будь ласка. Ніяких більше підколок. Ніяких більше кепкувань. Якщо хтось і здатен носити мій Елемент, це ти. Щоб носити Елемент Магії, потрібна дружба, і я знаю, що ти вважаєш, що не зможеш це зробити, але ти зможеш. Я теж першого разу думала, що не зможу. Ти мій друг, і я в тебе вірю. Головне не забувай
АХХХХХХХХХГХХХХХ!

Що б там не стримувало королеву, вона знайшла спосіб це обійти.

Відкрий двері, Твайлайт.

— ...ні, — стогну я.

ВІДКРИЙ ЇХ!

Я вирубаюся. За кілька секунд по тому я знову притомна, але я вже не там, де була. Я була посередині сховища, але коли свідомість повертається до мене, я знаходжуся значно ближче до входу, і мій ріг свербить, готуючись відімкнути замки.

Я обертаюся до Стар Свірла. Сила королеви позбавила мене навіть здатності говорити. Я лише можу зустрітися з ним поглядами і благодати очима.

Це працює. Спочатку нерішуче, він торкається єдиного Елемента Гармонії, що лишився. Коли той не знищує його на місці, він піднімає його і кладе собі на голову.

Реакція миттєва, і хвиля сила, випромінюваної ними, відштовхує мене. Я відчуваюся трохи більше собою, але хворий і жалюгідний вплив королеви досі шкрябає мій розум.

— Що це було? Що відбувається? — питає королева Спаркл. Двері сховища знову тремтять.

— Стар Свірл чаклує закляття, — кажу я.

— Стар Свірл? Ти казала, що його звати Шутінг Стар.

Я посміхаюся, хоч і знаю, що вона мене не може бачити. Я забула збрехати.

— Це не так. Він Стар Свірл. Так, той самий Стар Свірл.

— Зрадниця! Це його закляття закинуло нас сюди! Як ти можеш працювати з ним після того, як він так з нами вчинив? — Тиск волі королеви посилюється. — Вбий його. Вбий його за те, що він зробив з нами.

На мій жах, мої ноги починають рухатися самі собою, і я роблю хиткий крок у тому напрямку, де Стар Свірл сплітає пасма магії докупи, намагаючись виправити часове закляття. Мій ріг світиться, і я спромагаюся лише упертися обличчям у підлогу, щоб я не змогла йому завадити. Стар Свірл підводить погляд і бачить, що відбувається.

— Зупинись, Твайлайт.

Я хапаюся за можливість підкоритися новому наказу, і сяйво мого рога згасає. Частина мого мозку, контрольована отрутою, за мить переходить від кровожерливості до умиротворіння.

— Я сказала, вбий його! — Нова команда скасовує попередню, і я роблю ще один крок.

— Стій! — наказує Стар Свірл, і я знову зупиняюся. З таким варіантом ми довго не протягнемо. Закляття стає все складнішим і складнішим, і скоро йому доведеться зосереджуватися так, що він не зможе мене зупинити. Не кажучи вже про те, що мою здатність зосереджуватися сильно псує те, що мою душу кидають туди-сюди, немов м'ячик для пінг-понгу. Має бути щось, що я можу сказати, що я можу запропонувати їй. Якщо хтось і може зрозуміти хід її думок, так це я.

Врешті решт, вона це я. І якщо б я пройшла через те, що й вона, я знаю, чого б я бажала.

— Королево Спаркл, зачекай! Закляття, яке він чаклує, зупинить часову петлю. Воно від'єднує це майбутнє від усіх інших, тому ти не зможеш знову повернутися до початку, — гукаю я. Стар Свірл спантеличено дивиться на мене, але тиск на мій розум трохи слабшає.

— ...зупинить? — питає королева. Я не можу бачити крізь двері, лише чути. Позбавлений образу велетенського жахливого комахоподібного чудовиська, це просто голос маленької кобилки, якій дуже болісно і страшно.

— Так, зупинить. Щойно ми його начаклуємо, повернення більше не буде. Ніякого більше «Що ж, це не спрацювало». Я мала сказати тобі раніше, — кажу я. Вона вклала стільки зусиль у брехні, якими оманювала себе так довго, будь ласка, хай вона повірить ще один раз.

— Отже, коли я помру наступного разу, це зупиниться? Замість наступних петель буде просто ніщо? — питає вона. Її голос звучить майже обнадієно.

— Ти скоро зможеш відпочити, Твайлайт, — кажу я.

— Ти обіцяєш? — питає вона.

— Обіцяю, — брешу я, хоча слово і здається мені попелом у роті. Я намагаюся сказати собі, що це необхідно, що королева Спаркл не

невинна. Але єдина причина, з якої це спрацює, це те, що в якомусь сенсі вона саме така. — Вибач.

Вона розуміє неправильно.

— Не треба вибачатися. Я скоро знову буду з Луною та Селестією. І з моїми подругами. — Закляття за мною посилюється. — Твайлайт, як ти думаєш, чи зможу я попросити у них вибачення? Як думаєш, чи пам'ятатимуть вони все, що я робила у різних петлях? Чи повинна я їх пам'ятати?

— Я не знаю, — кажу я їй. В голові у мене гупає, і не лише від отрути.

— Я теж. Гадаю, це і є найкраще, не знати, що буде далі. Я занадто багато часу провела, знаючи все наперед.

— Пора йти, Твайлайт, — каже Стар Свірл. Здається, моє відволікання виграло для нас останні потрібні йому хвилини.

— Ми відбуваємо, — гукаю я крізь зачинені двері сховища.

Монети і самоцвіти починають дзеленчати по всій кімнаті. Я приєднуюся до Стар Свірла у сяючому колі, і магічна енергія лоскоче мій ріг та шкіру. Приплив сили наповнює мої вуха, але я встигаю почути останнє, що каже королева Спаркл. Найжорстокіше слово, що вона могла сказати:

— Дякую.

Зворотна подорож до нашої лінії часу значно гірша, ніж та, що привела нас сюди. Стар Свірл не жартував, коли казав, що зрізатиме кути при чаклуванні закляття, і я на мить замислююся, чи прибуду я трьома шматками або ж чотирма. Якимось дивом ми примудряємося прибути живими, і з'являємося в бібліотеці кантерлотського замку. Я лише встигаю помітити, що на нас там чекають Селестія і Луна з

моїми подругами, перш ніж впасти. Я відчуваю приплив нудоти і блюю на древній і, безсумнівно, незамінний текст. Вся моя воля до боротьби з отрутою зникла, але завдяки контрзаходам, вжитим Стар Свірлом, я не розчиняюся в ейфорії. Я просто витріщаюся на стелю, дивлячись, як вона крутиться, немов я щойно випила чарок тридцять-сорок з запасів особливого сидру Еплджек.

Стар Свірл прибуває у значно кращому стані, ніж я, хоча все одно виглядає дуже погано. Я не можу не помітити, що ми прихопили з собою «зайця». Корона Елементу Магії досі покоїться на його голові.

— Отрута чейнджлінгів, — встигає прохрипіти він, перш ніж теж починає хитатися.

— О небеса! — кричить Флаттершай і стрімко кидається вперед раніше, ніж інші встигають відреагувати. Це останнє, що я бачу, перш ніж настає милосердне небуття.

Я приходжу до тями і розумію, що я лежу у ліжку, і, мабуть, досі у замку. В першу чергу я бачу Флаттершай, що нависла наді мною. Не в буквальному сенсі, у повітрі, як це буває з пегасами, але, знаючи її, можу здогадатися, що вона не відходила від мене, відколи я втратила свідомість.

— Гей, — кажу я. Звук мого голосу жалюгідно слабкий.

— Як ти почуваєшся, Твайлайт? — питає вона.

— Вельми погано, — відповідаю я. Але не через отруту. Через те, що я побачила, і через те, що я зробила. Я вирішую спробувати сісти.

— А ну ляж негайно! — вимагає Флаттершай.

Моя спина вигинається, і моя потилиця падає назад на подушку, навіть не порадившись з моїм мозком, і це не через силу особистості

Флаттершай. Здається, ефект отрути, що дозволяв контролювати мозок, ще не вивітрився.

Звідкись неподалік лунає смішок, і, обернувши голову, я бачу Стар Свірла, що сидить у ліжку поряд з моїм.

— Твайлайт, — каже він, — тицьни Флаттершай у ніс.

Моє копито мимоволі піднімається і легенько торкається кінчика писка Флаттершай, від чого Стар Свірла охоплює повноцінний приступ сміху.

— Це не смішно! — наполягаю я, незважаючи на всю очевидність протилежного. Флаттершай теж намагається удавати, що не усміхається, хоч і не дуже вдало.

— Будь чемною, Твайлайт, — каже вона. — Коли ти втратила свідомість, Стар Свірл розповів мені про отруту, яку застосувала до тебе королева чейнджлінгів, і допоміг мені зробити протиотруту. Він навіть відмовлявся дозволяти нам допомогти йому, доки ми не подбаємо про тебе.

Я із приголомшенням, яке, гадаю, добре помітно на моєму обличчі, дивлюся на жеребця у ліжку поряд з моїм.

— Вона сильно перебільшує. У мене було лише кілька порізів та подряпин. Ти була у значно гіршому стані. Справжня героїня тут Флаттершай. Якщо б вона не знала напевне, де у замковому саду росте сангвінарія, ти б досі не прокинулася, — каже він.

Флаттершай червоніє, але швидко опановує себе.

— Головне, що з тобою тепер все буде в порядку, а решта побічних ефектів мине до завтрашнього вечора. А до тих пір лишайся у ліжку і роби те, що накажуть тобі медсестри.

— Немов у тебе є вибір, — не може не додати Стар Свірл.

— Чому ви всі взагалі були в бібліотеці, коли ми прибули? — питаю я.

— Принцеса Селестія повідомила нам, коли ви пішли, і ми хотіли зробити вам сюрприз. Гадаю, Стар Свірл давним-давно розповів їй, коли саме ви повернетесь і де.

— Це одна з деталей, які я зможу повідомити після повернення у минуле, нічого не зіпсувавши, — каже він.

— Я піду розповім дівчатам, що ти прокинулася. Вони всі так хвилювалися, — каже Флаттершай. Вона виходить з кімнати, і Стар Свірл вилазить зі свого ліжка. Щойно двері за нею зачиняються, він обертається до мене.

— Я не розповідав їм нічого про іншу часову лінію. І про те, що ти сказала королеві. Як ти знала, що це спрацює? Що вона бажала... цього?

Я кривлюся від нагадування.

— Я була у часовій петлі далеко не так довго, як вона, та навіть коли я вийшла з неї... я бажала цього. — Я міцно заплющую очі, та потім знову дивлюся на Стар Свірла. — Як ти думаєш, є хоч якийсь шанс, що це виявиться правдою? Те, що я сказала їй?

— Все можливо, — каже він. Це просто надмірно ускладнений спосіб сказати мені «ні». — Тепер та часова лінія має бути недоступною з цієї, і навпаки. Сумніваюся, що ми коли-небудь дізнаємося напевне, — каже він.

— Ти мав рацію, — кажу я.

— Стосовно чого?

— Стосовно того, що ти написав. Коли казав, що я віддам себе божевільню і смерті. Бо саме це я і зробила з нею. Вона від самого початку була нестабільною. Як, на твою думку, вона відреагує, коли

той останній шматочок надії, яким я перед нею помахала, у неї теж заберуть? Вона, можливо, навіть буде занадто не при собі, щоб відтворити умові тієї петлі.

Стар Свірл фиркає.

— Вона на це заслужила.

— Ні. Ніхто на таке не заслуговує, — тихо кажу я.

Стар Свірл розділяє зі мною мить тиші. Не знаю, про що думає він, але мій розум не припиняє думати про всі способи, в які я вже постраждала у тій петлі, про безкінечну кількість способів, в які могла б страждати, і про те, що інша я матиме можливість пережити кожний з них.

— Я, власне, помилявся, — каже Стар Свірл.

— Чому це? — питаю я.

— Тому що вона не ти, — каже він.

— Атож, — каже новий голос з затемненого кутка кімнати. — Покладання провини за наші рішення на такі сили, як доля або жереб, — це пастка, в яку потрапляють багато розумів. Ми не можемо так просто бути виправдані за нашу провину або отримати похвалу за наші досягнення. — За мить по тому принцеса Луна виступає з нічого, щоб приєднатися до розмови. — Витратити енергію, хвилюючись через те, що могло б бути, — це велике марнотратство. Ми всі маємо докласти усіх наших зусиль до того, що є, навіть якщо іноді це результат великих помилок або трагедій.

Стар Свірл, здається, не готовий побачити її після того, що сталося там.

— Луно, — каже він, — Я... Я передати не можу, як я радий тебе бачити, — каже він.

— Як прикро. Мені дуже хотілося про це від тебе почути, — каже вона зі щирою посмішкою.

— Я... Там... В іншій часовій лінії...

— Я знаю. Я б обрала для себе ту ж долю, що обрав ти.

— Ти знаєш? — з недовірою питаю я. Як вона постійно це робить?

— Я завжди знала, хоч до сьогодні й без подробиць, — каже вона. — Я знаю, що тобі дуже боляче, коханий. І буде ще якийсь час. Те, що ти зробив, було травмуючим, і, відповідно, буде час від часу предметом твоїх кошмарів — Вона підступає до нього і обіймає його крилами. — Та все ж ти завжди прокидатимешся від цих кошмарів, і коли ти прокинешся, я завжди буду з тобою. Тому що це сутність кохання, Стар Свірле, і я кохаю тебе. Завжди.

Стар Свірл занадто ошелешений, щоб щось зробити або сказати, тому Луна просто обіймає його.

— За те, що я сказав тоді... я маю просити у тебе вибачення, — каже Стар Свірл.

Луна дивиться на нього якусь хвилину, доки Стар Свірл мовчить.

— Зазвичай після такої фрази йде саме вибачення, — каже вона.

— Так. Вибач, — каже Стар Свірл із сором'язливою посмішкою. — Луно, мені дуже прикро. Я прийшов сюди і побачив, що ти була іншою, і просто вирішив, що ти стала... якоюсь гіршою або меншою.

— Ти мав рацію. Я трохи менша, ніж була. І хоча твій спосіб сказати мені про це був таким нахабним, і агресивним, і грубим, і негідним, і...

— Гадаю, я вловив суть, — бурчить Стар Свірл.

— Дуже добре. Попри той факт, що твій спосіб повідомити мені про це був дещо незадовільним, я дійсно мала почути це зауваження. Тому я пробачаю тебе. Хоча б тому, що наступні кілька днів будуть для мене останньою можливістю попрощатися з тобою, і я безглуздо розбазарювала цей великий дар через жалюгідні причини.

Я дивлюся на них; просто дивовижно знову бачити їх разом. Я розумію, що для кожного з них ця зустріч була гірко-солодкою. Для Луни, звичайно, вже те, що вона його побачила, мусило відкрити старі рани. Вона дуже добре усвідомлює, наскільки обмежений її час із ним. На мене наводить свіжий приплив роздратування через те, як він поведився із нею в бібліотеці минулого тижня.

Але для Стар Свірла це, в певному сенсі, ще гірше. Йому доведеться нести тягар знання про те, що станеться з Луною, що вона зробить з Селестією та її дитиною, і з усіма іншими поні, яких вона вб'є, і йому доведеться брехати, не розповідаючи їй про це. Та тим не менш, вони якимось дивом кохатимуть одне одного ще десятки років. Я не впевнена, що можу збагнути таку стійкість. Можу лише сподіватися, що це сімейне.

— Тобі варто їй сказати, — випалюю я. Мені хочеться копнути себе за те, що порушила їхню мить. — Коли повернешся у минуле. Забудь про підтримку стабільності часової лінії. Ви можете створити краще майбутнє разом. Ти можеш сказати Луні, що їй не обов'язково почуватися самотньою, і зупинити все це фіаско Найтмер Мун ще до того, як воно почнеться.

Луна дивиться на мене, трохи обурена моїм втручанням.

— Це доволі зухвала пропозиція, Твайлайт. Ці події розділяє шістсот років. Хоча, озираючись назад, можу сказати, що деякі події тих часів були зернами зародження Найтмер Мун.

— Правда? — питає Стар Свірл. — Які?

Луна просто посміхається, загадково і водночас сумно.

— Розповісти тобі? І зіпсувати сюрприз? Ти ж знаєш, що я б такого не зробила, любий. — Вона обертається до мене. — Втручання у трагедії минулого — це зрозумілий імпульс, але маленькі зміни можуть призвести до непередбачених наслідків. Хто може сказати, як вплине на мене таке знання? Можливо, як ти припускаєш, я зможу цьому опиратися. А може, піддамся ще раніше. Якщо б мене вигнали на п'ятдесят років пізніше, і я б повернулася через ту саму тисячу років, тебе і твоїх друзів вже б не було, щоб зупинити мене. Чи змогла б Селестія придумати інший план — невідомо.

— До того ж, якщо ти не станеш Носійкою, ти скоріш за все не зможеш використати закляття часової петлі, і тоді ти не зможеш викликати мене сюди, щоб я отримав інформацію, яку маю передати їй після повернення, і тоді виникне парадокс. Всесвіт сколапсує, і у нас навіть не буде цих шикарних однакових капелюхів, — із посмішкою каже Стар Свірл.

— Елемент Магії — це інструмент провидіння. Лідер Рівних. Він є невід'ємною частиною тканини всесвіту. Це не «капелюх», — каже Луна, трохи хмурачись.

— Що нам робити тепер, коли їх у нас два? — питаю я.

— Стар Свірл забере другий з собою в минуле, — каже Луна.

— Я заберу? — питає Стар Свірл.

— Повір мені, коханий. Колись ти все зрозумієш.

Я знаю, що від будь-якої з принцес в такому стані не варто очікувати прямої відповіді. Та все ж дещо мене непокоїть.

— Принцесо, я розумію, чому ми маємо зберігати все це у таємниці, але це просто здається неправильним. Я намагалася тримати все, що сталося у часових петлях, при собі, і це ледве не знищило мене. Хіба не краще було б бути відвертими одне з одним?

Луна посміхається.

— Багато речей стають для нас менш шкідливими, коли їх виводять на світло. Інші краще лишати у темряві. Чи стає тобі краще від знання того, що зробила інша ти, ставши королевою чейнджлінгів? — питає вона. Вона піднімає копито, випереджуючи моє заперечення. — Я знаю, що вона була не тобою, я кажу не про це. Ти не винна в її діях. Та все ж я впевнена, що ти так не думаєш. Твої страждання зрозумілі, але ірраціональні. Інші, скоріш за все, теж так вважатимуть. Коли шок від того, що сталося, мине, я підозрюю, що твій ангіст сам розвіється. Дай собі кілька днів на те, щоб перевірити, чи це так, перш ніж обтяжувати інших своєю історією, — каже вона.

Вуха Луни смикаються.

— Стар Свірле, давай дамо Твайлайт трохи приватності. До неї скоро прийде відвідувачка. Я впевнена, що її подруги теж скоро прийдуть. До того ж, я збираюся використати час із тобою на повну. — Вона підступає до нього і торкається копитом його щоки, потім повільно і ніжно веде ним по його шкірі, доки не зупиняється на грудях. — Бери свій новий капелюх.

Вони виходять з кімнати, і я на кілька хвилин залишаюся наодинці з тривожним образом у думках, доки не лунає стук у двері.

— Заходьте, — гукаю я.

Двері відчиняються, і заходить Азалія. Коли вона бачить, що я не сплю і притомна, на її обличчі розпливається широка посмішка. Вона підбігає до мене, щоб обійняти. Саме так я і дізнаюся, що у мене ще й забите ребро. Я трохи зойкую від болю, і вона одразу ж мене відпускає. Вона вагається якусь мить, протягує копито, щоб торкнутися мене, і забирає його геть, немов боїться, що я розсиплюся від її дотику. Я посміхаюся і приймаю рішення за неї, накриваючи її копитом своїм.

— Еплджек вчора сказала мені, що вони всі їдуть зустріти тебе, коли ти повернешся звідти, куди відправлялася. Я поїхала за ними одразу ж, як тільки змогла. Повірити не можу, що пропустила твоє повернення. Коли я сюди приїхала, вони сказали мені, що ти

знепритомніла. Я перехвилювалася до півсмерті! Вони нічого мені не казали, окрім того, що тебе якось отруїли. Ти в порядку?

— Тепер так, — кажу я їй. — Дякую, що приїхала, це багато для мене означає.

— Я нікуди не піду. Так і знай, — каже вона, і нахиляється, щоб цмокнути мене у щоку. Вона кидає погляд через плече, немов боїться, що за нею хтось спостерігає. — В принципі, ти на контрольованій дієті, але я спробувала тутешню їжу, і вона не дуже добра. Тож я дещо пронесла для тебе. — Вона відкриває свою торбу і витягає азалію. — Вибач, що вона трохи пом'ята.

Мій живіт бурчить від видовища їжі, і я охоче хапаю її. Мені одразу хочеться імпульсивно запхнути її у рот цілком, але натомість я лише відриваю кілька пелюсток і смокчу їх, заплющивши очі і насолоджуючись смаком. Коли я ковтаю їх і знову розплющую очі, я бачу, що в очах у Азалії стоять сльози.

— Що таке? — питаю я.

— Вибач. Боляче тобі, а стриматися не можу я, — каже вона. — Що сталося там, де ти була? Там було так страшно, як ти і думала?

— Там було не так погано, — кажу я. Це м'яка брехня, нешкідлива. Я перевірю, чи мала Луна рацію, перш ніж розповідати комусь всю історію. Це буде значно важче прийняти, навіть важче ніж те, що сталося протягом усіх петель, які я пережила. Там, принаймні, був щасливий кінець, яким я могла пишатися. Але яким би жахливим не було те, що я недавно побачила, воно здавалося трохи більш відособленим. Якщо я цим упиватимуся, легше не стане. Краще мені йти далі.

Азалія залізає до мене в ліжко і кладе голову мені на груди. Мої передні ноги автоматично її обіймають. Ідеально.

— Я рада, — каже вона. — Розкажи мені все, що сталося.

Ця мить застигає в моїй голові, коли я осягаю слова і розумію, що зараз все піде шкереберть. Це просто невдале формулювання. Вона могла б сказати «розкажи мені що-небудь про це», або «ти хочеш про це поговорити?», або «я готова вислухати», або майже що завгодно з тим самим значенням. Але ні, вона сформулювала це як наказ, хоч і м'який. А отрута, що досі тече в моєму організмі, сприймає це буквально.

Я щосили опираюся, але за кілька секунд по тому вся історія починає литися з мого рота. Спочатку все не так погано, доки я розповідаю їй про те, як нас схопили і принесли до тронної зали, і про те, що ми там знайшли. Вперше вона реагує, коли я повторюю слова королеви Спаркл про те, що ми спали з Луною. На цих словах вона відривається від моїх грудей і сідає абсолютно прямо у ліжку поряд зі мною, дивлячись на мене із виразом одночасно трохи ображеним і трохи враженим. Мені хочеться закричати, щоб вона перервала мене, сказала мені зачекати, щоб ми могли поговорити про це, і я могла попередити її про те, що насправді робить отрута. Але мій рот зайнятий іншим.

Лише коли я починаю розповідати їй про спуск у підземелля, я дійсно починаю панікувати, поглядом благаючи її зупинити мене. Перервати мене одним з тих чудових поцілунків, як вона робила це раніше. Але вона цього не робить. Я починаю повторювати все, що сказала Кризаліс, слово в слово, в тому числі кожен раз, коли вона використала займенник «ти», кажучи мені про дії королеви Спаркл. Мені хочеться клясти себе за те, що я так довго відточувала свою пам'ять, роблячи всякі вправи, щоб можна було миттєво пригадати кожне слово з будь-якої лекції Селестії.

Азалія відсунулася від мене якомога далі, підсвідомо спускаючись до узніжжя ліжка. Вона дивиться на мене так. немов я зовсім інша поні, її очі наповнені страхом, але я досі не можу стулити пельку. Коли я переходжу до того, як королева гналася за нами, і до всіх гнівних звинувань в мій бік, Азалія заплющує очі і мотає головою. Я майже дійшла до частини, де ми засіли у сховищі, коли Азалія каже те, що за що я була відати що завгодно десять хвилин тому.

— Будь ласка, зупинись, — благає вона.

Я нарешті можу це зробити.

— Азаліє, мені дуже шкода. Це просто отрута досі в моєму організмі. Інакше я б не стала все це тобі розповідати.

— Але це сталося? — питає вона.

— Так, це сталося. Тепер все скінчилося. Чесно, — кажу я.

Вона дивиться на мене так, немов намагається щось зрозуміти.

— Якщо б ти застрягла у петлі часу, цього б з тобою не сталося, так? Тобто ти ж сильна. Ніщо б не змогло змусити тебе зробити такі жахливі речі з поні, яку ти кохала, нізачо в світі. Скажи мені правду.

Хотілося б мені, щоб вона не додавала цю останню частину.

— Правда у тому, що це були унікальні обставини, і все закінчилося добре. Цього зі мною не сталося.

— Я не про це питала. Відповідай «так» чи «ні»: ніщо не зможе змусити тебе зробити ці речі, — каже вона, уважно дивлячись на мене.

— ...Ні, — кажу я. Азалія заплющує очі так міцно, немов намагається ізолюватися від усього світу. — Азаліє, послухай. Ти не розумієш, наскільки їй було погано. Будь-хто в такій ситуації врешті закінчив би так само.

— Я б не закінчила. Ніколи. Як би погано не було, я б ніколи не зробила те, що вона, з твоїх слів, робила з Луною. І я повірити не можу, що ти взагалі могла сказати, що є набір обставин, неважливо, наскільки малоймовірних, за яких ти могла б із кимось так вчиняти, — каже вона. — Навіть те, що ти кажеш, що розумієш її...

— Гей, Азаліє, все буде добре. Зі мною все буде добре. Я так само бажаю лишити це позаду, як і ти. Чому б нам не побалакати про щось щасливіше, наприклад, що ми б хотіли робити на нашому наступному

побаченні? — питаю я. Я тягнуся до неї, щоб погладити її гриву. І коли я роблю це, відбувається найжахливіше.

Вона відсахується від мене, щойно я торкаюся її. Ситуацію погіршує те, що вона небезпечно сиділа на самому краєчку ліжка. Ривок збиває її рівновагу, і вона падає спиною на підлогу.

— Азаліє! Ти не забилася? — питаю я.

Вона підводиться повільно і напружено.

— Здається, крило трохи вивихнула. Краще піду до медсестри і попрошу льоду. Мені краще... мені краще просто піти, — каже вона. В її очах відособлений погляд, і вона уникає мого погляду. — Гадаю, мені потрібна перерва.

— Перерва? Тобто, від цієї розмови, так? — у відчаї питаю я. Будь ласка, тільки б не те, що я подумала. Тільки не це.

— Просто... мені потрібен час, щоб все обміркувати, — каже вона. йдучи до дверей. Вона відчиняє їх і зупиняється у проході. — Я впевнена, що ми ще побачимось у місті, Твайлайт, — каже вона, не озираючись. Вона виходить, і двері зачиняються за нею з жахливою остаточністю.

Мені хочеться вистрибнути з ліжка і догнати її, зробити так, щоб вона зрозуміла, що помиляється стосовно мене. Стосовно нас. Але я не можу змусити свої ноги рухатися. Після кількох невдалих спроб я згадую, що Флаттершай раніше наказала мені лишатися у ліжку. Доки отрута не розвіється, або доки хтось не віддасть мені протилежну команду, це ліжко буде для мене кліткою. Я можу лише заритися обличчям у подушку і безсило кричати від зневіри.

Пізніше цієї ночі мені сниться кошмар про те, що я знову у часовій петлі. Перший за кілька місяців.

Коли я прокидаюся, Азалії зі мною немає.

Примітка автора:

Про те, що сталося з королевою Спаркл до і після прибуття цієї Твайлайт, розповідається в ДУЖЕ R-рейтинговій історії «[Правління королеви Твайлайт Спаркл](#)». Якщо ви лише бажаєте знати, що сталося одразу після того, як Твай та Старл Свірл пішли, ви можете перейти просто до останньої глави, «[Ламаючи мою душу](#)», і не стикатися ні з чим гіршим за те, що було в цих останніх двох главах, та не заспойлити решту історії. Цій главі можна дати рейтинг Teen, але історія в цілому чітко відноситься до категорій Mature/Sex/Gore.

Тайм-аут (за участі спеціальної гості-оповідачки Пінкі Пай)

Вау! Ці останні дві глави були *супертемними* та сумними! Не знаю, як там іншим, але мені потрібно щось веселе, щоб викинути це з голови.

Тобто спочатку Стар Свірл такий, «Твайлайт, ти королева Чейнджлінгів», а Твайлайт така, «Не може бути!», але вона дійсно була. А потім вони пішли стирати якісь лінії у часі чи щось таке, я не дуже зрозуміла, що вони мали на увазі. Я взагалі зазвичай малюю так, щоб стирати не доводилося.

Отже, потрапили вони туди, а потім королева Спаркл така, «Р-р! Я зла злюка, яка робить злі речі, але я також жертва трагічних обставин, тож ви маєте мені співчувати, р-р!», і вона вкусила Твайлайт тією отруйною штукаю, що контролює розум! А Твайлайт тоді така, «Ні за що, я Твайлайт Спаркл, і я занадто крута для цього», і вона боролася проти отрути. Потім вони сховалися у великому сховищі, і Твайлайт збиралася використати Елемент Магії, але він такий, «Не-а», коли вона торкнулася його, а потім такий, «Ага», коли Стар Свірл торкнувся, тому він його використав, а не вона. А Твайлайт тим часом розмовляла з королевою Спаркл і казала, що вона має дозволити їм начаклувати закляття, а не вбивати їх, тому що якщо вони це зроблять, це означатиме, що коли щось її вб'є, воно вб'є її по-справжньому. Але вона все брехала!

Коротше, вони обоє повернулися назад, і Твайлайт була вся хвора від отрути чейнджлінгів, тому її відправили до лікарні. Стар Свірл і Луна прийшли побачити її, і потім був той незручний момент, коли Стар Свірл вибачався за те, що евта-називав її, хоч я і не розумію, чому він її так називав. А потім вона така, «Так, тобі це снилося у майбутньому-минулому, і я вже знала про це. У Твайлайт це теж було у “Жорсткому Перезавантаженні”, про ту лінію часу, де ми спали разом.

Чому у стількох поні сні повторюють важливі моменти сюжету?», а потім вони поцілувалися і помирилися, і я така, «О-о-о!»

Потім Азалія прийшла провідати Твайлайт, і я така, «І-І-І!», бо хоч Твайлайт і не дуже довго її знала, але вони двоє ультра-дуже люблять одна одну ще з першої зустрічі, і це дуже мило, але Азалія випадково використала отруту чейнджлінгів, щоб змусити Твайлайт все їй розповісти. А «все» — це, знаєте, дуже багато. Наприклад, якщо б я вам розповіла все про нормальний день для мене, ви б сказали, наприклад, «Пінкі, це дурниця», або «Пінкі, тридцять тисяч тістечок для вісьмох поні це занадто багато», або «Пінкі, це взагалі фізично неможливо». Але тут було навіть гірше, бо Твайлайт розповідала їй все про жахливий, кошмарний, нехороший, дуже поганий день, і Азалія вся перелякалася і втекла від неї, хоча до цього була вся така, «Я супер-дуже переживаю за тебе і завжди буду з тобою», а коли я останній раз перевіряла, «завжди» було значно довше за кілька днів. Це не була навіть одна десята від «завжди»! Так не годиться, Азаліє! До того ж, Твайлайт тепер сильно тужить і все таке.

А найгірше у всьому цьому те, що мені жодного разу не довелося пожартувати про рекурсивність!

Тож коли всі мої найкращі подруги йдуть зі мною забирати Твайлайт з лікарняного крила замка у день виписки, настрій у нас кислий. І не в хорошому сенсі, як кисла лимонна цукерка. Вона виходить зі своєю дорожньою торбою, немов готова повертатися з нами додому, але вона не виглядає такою щасливою, як має виглядати поні, яка перемогла велетенську комаху-чудовисько.

— Твайлайт, люба, як ти почуваєшся? — питає Реріті.

— Так само, як і вчора вдень, — каже вона, що означає, що вона досі похмура і хниклива, якою була, коли ми провідували її раніше, і вона розповіла нам, що вони зі Стар Свірлом зробили. Але я сама читала останні дві глави, і вона так багато моментів пропустила. Потім вона розповіла нам про їхню сварку з Азалією, і Еплджек вся розсердилася, бо вона дуже старалася, спеціально вибираючи її для Твайлайт, і вона сказала, що треба буде сказати їй кілька слів.

Сподіваюся, що серед них буде «перемудровувати», або, наприклад, «душеубогий», тому що це дуже прикольні слова.

— Ти впевнена, що отрута чейнджлінгів повністю розклалася? Я ніколи раніше не робила такої протиотрути, я насправді практикувалася лише коли пан мангуст та пані королівська кобра сварилися, — каже Флаттершай.

Ох! У мене щойно виникла найкраща у світі ідея!

— Я знаю, я знаю, — кажу я. — Твайлайт Спаркл, я наказую тобі більше не бути під розумовим контролем. Це спрацювало?

Твайлайт блимає кілька разів і так трохи нахиляє голову, як завжди робить, коли я використовую найкращі ідеї.

— Знаєш, гадаю, це спрацювало. Дякую, Пінкі, — каже вона. Що важливіше, вона буквально трішечки посміхається, а в цьому і полягала справжня мета. — Так чи інакше, Стар Свірл хоче провести кілька днів з Луною, і найгіршу частину часової проблеми ми вже розв'язали. Ще трохи розберемося з розрахунками, і зможемо зв'язати всі ті розпущені кінці, оскільки той великий вже зник. Я хотіла скоріше з цим закінчити, але після того, як ви пішли, прийшла Селестія і сказала, що наказує мені спочатку поїхати додому і одужати. — Вау! Наказ принцеси, який до того ж ще й наказ розумового контролю? Нічогенний такий наказ!

— Ну, ми точно будемо раді твоєму поверненню, — каже Реріті. — Пам'ятай, якщо захочеш поговорити про те, що сталося з Азалією, в моєму морозильнику на тебе завжди чекає цілий галон морозива. — Правда? Не думала, що морозиво вміє чекати на когось особисто. Або що воно взагалі може щось відчувати.

Тепер навіть якось ніяково його їсти.

— Ура, нарешті Твайлайт у відпустці! У твоєму житті за останні кілька тижнів було занадто мало веселощів, а це найкращі щі, тому що вони завжди веселі! Тобі останнім часом не щастило, немов всі твої

веселощі перетворилися на сумно-щі. Може, через це ти й застрягла в часовій петлі? Може, ти з поганої капусти їх готувала?

— Ні, Пінкі, — каже Твайлайт.

— Правильно, готуй з доброї, — кажу я. — А тепер ходімо, дівчата, Ми їдемо...

— ...назад до Понівілю! — кажу я, вистрибуючи з вагону.

— Нарешті, — каже Деші. — Скажу тобі чесно, Пінкі, я почала хвилюватися, коли ти зупинилася там посеред речення і всю поїздку нічого не казала.

— Дурненька Деші! Це був монтаж!

Деші заковує очі, як поні завжди роблять, коли я маю рацію стосовно чогось, але вони не розуміють, чому.

— Гаразд, Пінкі. Хай воно так і буде.

Твайлайт виглядає дуже втомленою, тож просто зараз ми не можемо повеселитися. Але у мене є відповідне рішення, Вечірка-Панацея Проти Понських Проблем! Але мені ще стільки всього треба буде приготувати.

— Твайлайт, через дві ночі у нас буде ПанаПроПоПро-Вечірка !

— Що? — питає вона. Дурненька Твайлайт. Хто не чув про ПанаПроПоПро-Вечірку?

— Ти скоро отримаєш запрошення, — кажу я й тікаю.

Коли я наступного дня приходжу до бібліотеки Твайлайт, вона сидить і читає книгу. Ця відпустка починає підозріло скидатися на невідпустку, як на мене.

Ох! У кутку! Це ж Хоум Ран! Вона сказала, що лишила її в іншій часовій лінії, але вона повернулася! Це підтверджує мою теорію про те, що Хоум Ран насправді з альтернативного всесвіту, де Еквестрія населена спортивним інвентарем, і коли вона з подругами перемагали злу Бейсбольну Імператрицю, Елементи Атлетики пробили дірку у просторі-часі, і вона провалилася туди. Тепер вона носить Елемент Вибивання і подорожує мультивсесвітом, борючись проти зла і виправляючи неправильне, щоразу сподіваючись, що наступний стрибок поверне її додому.

Інші дівчата, мабуть, просто скажуть, що Твайлайт купила вчора нову бейсбольну биту, але моя теорія мені подобається більше. Я тебе розкусила, Хоум Ран. Те, що ти стерла з себе ім'я, яке ми написали, коли дарували тебе Твайлайт, могло б надурити інших, але не мене.

А чого я сюди прийшла?

— Привіт, Твайлайт, можеш підказати, що я тут роблю? — питаю я.

— Ну, ти несеш конверт і вдягнена у футболку з написом «Я щойно запросила Твайлайт Спаркл на вечірку, і отримала лише цю класну футболку і вечірку», тож я чисто навмання припущу, що ти намагаєшся запросити мене на ту вечірку, про яку згадувала вчора, — каже Твайлайт, не піднімаючи очей від книги.

От через таке дедуктивне міркування ми й дозволяємо Твайлайт робити більшу частину суперскладних думальних речей.

Мені треба зробити цілу купу справ до завтрашнього вечора, але щось в обличчі Твайлайт змушує мене зупинитися. Не думаю, що вона в курсі, що вона трохи хмуриться, і її очі трохи менш яскраві, ніж мають бути, і всі інші дрібниці в ній просто кричать «Обійми мене!», тож саме це я і роблю.

— Пінкі, ти чого це? — питає вона.

— Просто захотілося, — кажу я. — Твайлайт, мені супер-пупер прикро через Азалію. Я знаю, що вона тобі подобалася.

— Нічого страшного, Пінкі. Серйозно, у нас же було лише одне побачення, — каже Твайлайт. Немов вона може вдати, що їй на тому побаченні не було супердобре і що вона не хотіла б, щоб були ще побачення.

— Може, все владнається. Ви обидві мої подруги. Я знаю моїх друзів від А до Я, і я думаю, що їй теж дуже прикро. Хоча не можу сказати напевне, бо у неї між А та Я все-таки ще цілих чотири літери.

Тепер Твайлайт виглядає дуже сумно, а не просто з загальним фоновим сумом.

— Чи хочу я цього? Коли вона дійсно була мені потрібна, вона тільки зробила все ще гірше.

— Але тобі не стане краще, якщо ти не поговориш із нею. Навіть якщо ти просто скажеш їй напевне, що більше не хочеш її бачити, і що вона зробила тобі боляче і розсердила, — кажу я. — Я знаю, що з тобою останнім часом трапилося багато поганих речей, але Твайлайт Спаркл, яку я люблю, вилізає і сама тим речам трапляється! — кажу я. Твайлайт посміхається, і хоча ця посмішка трохи сумна, це все одно посмішка. Місію виконано! — Побачимося завтра на вечірці, гаразд?

— Окі-локі-докі, — каже Твайлайт, швидко обіймаючи мене у відповідь.

Я до смерті люблю Твайлайт, але такі речі їй варто лишити професіоналам.

Ця вечірка буде такою чудовою! Гості от-от мають бути тут, лише найкращі і найважливіші поні, а також веселощі, і ігри, і серпантин, і

все інше! Лунає стук у двері, і я ще ніколи не була такою збудженою, хіба що перед іншими моїми вечірками, а, отже, практично завжди.

— Сюрприз! — кажу я, відчиняючи двері, і бачу за ними п'ятьох моїх подруг.

— Пінкі, ти казала нам про цю вечірку. Останні два дні ти тільки про неї й говорила, — каже Реріті.

— Атож! Якщо поні вже йдуть на вечірку, вони не очікуватимуть, що на тій вечірці буде несподівана вечірка! Це моє особливе вечіркове дзюдо, — кажу я.

Вони заходять всередину і оглядають кімнату. Я тримаюся, скільки можу, а можу я десь секунди півтори, перш ніж показати їм перший вечірковий сюрприз.

— Гаразд, дівчата, давайте починати. Я придумала абсолютно новий суперспеціальний рецепт для цієї вечірки, і ми всі його спробуємо, — кажу я.

— Дай вгадаю, печиво? — питає Рейнбоу Деш.

— Ні! — кажу я. — Спробу ще, спробуй ще!

— Якийсь новий торт? — питає Твайлайт.

Я більше не можу себе стримувати.

— Ні! Шоти!

Я витягаю тацю з маленькими чарочками звідти ж, звідки витягаю все. Інші виглядають трохи ошелешено.

— Пінкі, я не знаю... — каже Твайлайт.

— Лише по одній! Потім можете пити що захочете весь вечір, а якщо дійсно не хочеш, нічого страшного. Я можу налити тобі в чарку газировки абощо, — кажу я.

— А знаєш що? Чому б і ні, — каже Твайлайт. Вона піднімає чарку магією, і інші теж тягнуться за своїми.

Флаттершай дивиться у свою.

— Мені дуже шкода, пані печінко, — каже вона.

— За найкращу вечірку у світі! — кажу я. Ми цокаємося і випиваємо. Інші одразу ж починають кахикати і віддихуватися.

— Пінкі, що це? — питає Еплджек.

— Я придумала рецепт, а тоді подумала до себе: «Пінкі, як ти назвеш те, що змушує поні поводитися божевільно, і робити те, на що ти їх підбуриш, і казати речі, про які вони пошкоднують наступного ранку?», і відповідь була очевидною. Я називаю це Отрута Чейнджлінгів!

Судячи з того, як Твайлайт знову починає кахикати і хекати, коли я це кажу, я розумію, що вона вважає назву чудовою, хоча решта моїх подруг переводять очі з мене на неї і назад.

— Пінкі, тобі не здається, що це трохи позбавлене смаку? — питає Реріті.

Я хіхікаю.

— Хотілося б мені, щоб воно було позбавлене смаку. У нього жахливий смак! Тому й пити треба залпом, — кажу я. Дівчата починають балакати одна з одною, і я спілкуюся з ними десь з годину. Твайлайт навіть випиває другу чарку Отрути Чейнджлінгів, і я трохи здивована. Я вважала, що хто-хто, а вона зупиниться після першої. Не кажіть їй, що я так казала, але вона легко напивається.

Внизу у двері знову стукають.

— Йей! Решта гостей прийшла!

— Я вважала, же сьогодні будемо тільки ми шестеро. Кого ще ти запросила? — питає Еплджек, але мені буде швидше не відповідати, а просто привести інших гостей.

Я ривком відчиняю двері, і там стоїть Стар Свірл.

— Привіт, Стар Свірле!

— Привіт, Пінкі, так? Принцеса Луна і принцеса Селестія просили передати свої вибачення, але їм треба працювати, — каже він.

Одного дня. Одного дня я змушу обох принцес розслабитися на моїй вечірці, коли вони будуть у повній силі. Це буде *епічно*.

— Вітаю! Заходь, ми саме починаємо, — кажу я.

Я проводжу його нагору до вечірки. Твайлайт сидить біля напоїв, і поряд з її головою в полі її магії хитко плавають третя і четверта порожні чарки.

Ой-йой.

— Стар Свірл? От кінські яблука, я ж не телепортувала нас усіх до Кантерлота, га? — питає вона. Вона нетвердо встає на копита, і я замислююся, чи не зробила я цю Отруту Чейнджлінгів занадто міцною.

— Твайлайт, ти в порядку? — питає Стар Свірл. Вона змогла стати центром уваги, а Твайлайт, яку я знаю, завжди старалася бути на краю уваги, коли не була супервеликою лідеркою, і зараз не такий випадок. Я вже не впевнена, що шоти були такою вже хорошою ідеєю. Власне, все це мені здається значно менш веселим, ніж хвилину тому.

— Я краще ніж в порядку! — каже Твайлайт. — Чому б мені не бути? Лише тому, що ми з Азалією розійшлися? Пффт, немов це має значення. Кому потрібна така мила, розумна, приємна, кмітлива, кумедна, сексуальна кобила, як вона? Я б ні за що не хотіла провести чудове, дивовижне життя з такою кобилкою, — каже вона. З якоїсь

причини мені на думку спливають пояснення Реріті щодо контексту. — Все одно на неї не заслуговую.

— Ти розійшлася з Азалією? — питає Стар Свірл.

Твайлайт несподівано зупиняється.

— Я мала це зробити. Я мала кинути її, щойно вона сказала, що я кохаю її. Тобто вона кохає мене. Хто таке каже після першого побачення? Божевільні поні, от хто. Я ж не божевільна. Я б не стала робити те, що вона від мене очікувала. Не знаю, чому я сказала їй, що стала б. Просто тому... просто тому, що я побачила... гей, є ще ця штука? — питає вона.

— Ні, більше немає. Лишилися тільки вода та газовані напої, — кажу я, ховаючи чарки, що ще лишилися на таці, у себе за спиною.

— Тоді давай мені ту газировку, в якій більше алкоголю, — каже вона.

— Гей, знаєш, що зараз було б весело? Пограти! Давай пограємо у «Як довго Твайлайт зможе пролежати на дивані», — кажу я. Власне, це дійсно могла б бути весела гра, якщо додати правила щодо лоскотання і такого іншого, але сьогодні я просто хочу, щоб Твайлайт не робила того, про що не захоче почути завтра.

— Ні, я хочу пограти у щось інше, — каже Твайлайт. — Давай пограємо у «Скільки часових петель»! Я називаю якесь злодіяння, а ви, дівчата, вгадуєте, скільки знадобилося петель, перш ніж я захотіла його вчинити. Хто вгадає найточніше, той виграв. — Але вона дозволяє мені довести її до дивану і вкласти її туди. Наші подруги явно розуміють, що це, здається, буде моя найгірша вечірка. Хтось із них вимикає музику, і інші збираються навколо нас. Я беру Твайлайт за копито, і вона одразу хапає мене і тягне до себе. — Я не вона. Ти ж знаєш, що я не вона? — каже вона.

— Тсс, ти це ти, — кажу я.

Твайлайт досі виглядає сполоханою.

— Саме так, Пінкі. Цього я й боюся.

З цими словами Твайлайт опускається на мій диван і заплющує очі. Решта дівчат виглядають сумно, але Стар Свірл виглядає дуже сердито.

— Де живе Азалія? — питає він.

— Полегше, рідний. Не треба цього. Якщо хочеш доброї, спокійної розмови, тоді поговори з нею, коли вона завтра продаватиме квіти на ринку, — каже Еплджек.

— Мабуть, мені варто відвести Твайлайт назад до бібліотеки. Гадаю, на сьогодні їй вже досить, — каже він. Не можу заперечити.

— Вибачте, я просто думала, що якщо вона буде серед нас, їй може стати краще, але я все зіпсувала, — кажу я.

— Я піду з тобою і допоможу її вкласти, — каже Флаттершай. — Не хвилюйся, Пінкі, це не твоя провина. — Але ж це була моя вечірка! Все погане, що трапляється на моїй вечірці, хоч трішечки є моєю провиною. Вони вдвох виходять, несучи дуже сумну Твайлайт, а я опускаюся на підлогу.

— Це не спрацювало, — кажу я. — Я дійсно вважала, що ми могли б їй нагадати про те, що все знову може бути добрим і веселим, — кажу я. А тепер не тільки Твайлайт досі сумна, але і я теж! Повірити не можу, що вона так поводить після кількох чарок, вона зазвичай так добре себе контролює. Хоч я й робила шоти, але я ж, придумуючи рецепт, не створювала шот всевладдя, який робить того, хто їх вип'є, нещасливими.

— Гей, якщо якась вечірка і могла виправити Твайлайт, так це тільки ця вечірка Пінкі Пай, — каже Рейнбоу Деш.

— Дякую, Деші, — кажу я. Я дійсно ціную її спробу втішити мене. Тепер мені треба спланувати ще кращу «Виbach, що твоя остання вечірка не вдалася» вечірку для Твайлайт. Я вважала, що це має бути легка і весела глава для передиху! Я на таке не підписувалася!

Наступного ранку я йду на ринок, щоб купити для Кейків деякі інгредієнти, що закінчуються. Діставшись туди, я в першу чергу йду до Еплджек, щоб привітатися, але на звичайному місці її немає. Натомість вона стоїть на кілька рядів далі.

— Привіт, Еплджек, — кажу я, підходячи до неї, — чого це ти сьогодні аж тут?

— Не хотіла ставати близько до Азалії. Я досі сердита через те, як Твайлайт вчора було погано, і ліпше буде мені з нею не говорити, закім я трохи не охолону, — каже вона.

— Я дуже хвилююся за Твайлайт, — кажу я. — Як думає, чи зможемо ми знайти їй нову кобилку? З сімох тисяч чотирьохсот тридцяти дев'яти кобил, що мешкають у Понівілі, восьмистам п'ятдесяти трьом хоч трохи подобаються кобилки.

— Звідки у тебе такі точні цифри? — питає Еплджек.

Дійсно, звідки я це знаю? А, точно! Кілька тижнів тому Пані Мер робила промову, і сказала, що атака гідри, що тоді сталася, була препаскудним актом насильства, але я думала про повітряні кульки і не дуже слухала, тому я подумала, що вона каже «переписом акт насильства», і я подумала: «Дурненька мер! Неможливо вчинити переписом акт насильства!» Але потім я подумала: «А що як можливо?», і наступні кілька днів ходила по місту, ставлячи поні незручні питання, і іноді спостерігала за ними, коли вони спали. А тоді, коли закінчила, я згадала, що навіть якщо зможу вчинити переписом акт насильства, це, мабуть, буде не дуже чемно з мого боку.

— Пінкі? Ти тут? — питає Еплджек. Я підводжу на неї погляд.

— Якщо б ти робила перепис гідр, ти б рахувала кожную голову окремо? — питаю я. Це важливі питання!

— Ем, я не зовсім упевнена, рідна, — каже вона. Перш ніж я встигаю спитати її, що таке акт насильства переписом, я випадково кидаю погляд через її плече.

— Гей, Еплджек? Ти секунду тому казала, що коли ти сердита на поні, було б розумним не говорити з ними, доки не охолонеш, так? — питаю я.

— Принаймні, я так вважаю, — каже вона.

— А Стар Свірл досить розумний, так? — питаю я.

— Твай точно так вважає. Я в половині випадків взагалі не можу докумекати, про що вони балакають, — каже вона.

— Тоді Стар Свірл, мабуть, більше не сердиться, оскільки він зараз збирається поговорити з Азалією. — Еплджек розвертається і бачить, як він проходить повз нас. Дивно, виглядає він досі розлючено. — Підемо з ним? — питаю я.

— Ні, гадаю, нам ліпше буде відійти подалі і дивити на феєрверки. Азалія моя подруга, і я б не хотіла казати про неї щось, про що потім пошкодую, але я б збрехала, якщо б сказала, що не хотіла б побачити, як вона отримає прочухана за те, як вона ся повела з Твай, — каже Еплджек. Вау! Тут буде не тільки суперечка, але *ще* й феєрверки?

— Може, він просто хоче купити квітку, — зауважую я.

— Гадаю, ми ся так чи інакше дізнаємо, — каже Еплджек.

Стар Свірл тупає копитом по землі, щоб привернути увагу Азалії, і хоч я не можу звідси розібрати більшу частину того, що він їй каже, але він, мабуть, *дуже* хоче ту квітку. Я ніколи не чула про квітку, що називається «ти не можеш просто змарнувати свій шанс з найкращою

кобилою, яку тобі доводилося зустріти, слабка і дурна боягузко». Тут, мабуть, таких не росте. Гадаю, у Азалії немає того, що він питає, і їй, мабуть, дійсно дуже треба щось продати, бо вона починає плакати. Тоді Стар Свірл каже їй, що вона упускає серйозну можливість, бо, з його досвіду, кобили, що мають потенціал стати темними злими чудовиськами, чудові у ліжку. Мені доведеться запам'ятати це, бо якщо Азалія і Твайлайт знову зійдуться, тоді наступного місяця у перегонах на ліжках з гори буде серйозне змагання. Тепер Азалія одночасно червоніє і плаче. Цікавий трюк, але й трохи сумний, оскільки вона все-таки плаче.

Гадаю, Стар Свірл розуміє, що не отримає квітку, яку хотів, бо він розвертається і йде геть. Еплджек дивиться на нього і виглядає трохи сердито. Не думаю, що вона очікувала, що він так сильно хотітиме квітку, і вона, мабуть, відчувається трохи винуватою, що не завадила йому змусити Азалію плакати.

— Пінкі, лишай ся тут, — каже вона і біжить за ним.

Немов я дійсно лишуся.

— Гей, ти! — кричить Еплджек. Невже вона знає, що я ховаюся тут у кущах? Вау, вона вправна. Я добре закамуюфлювала себе, і пофарбувала зверху камуфляжної фарби ще одним шаром фарби, тож я *двічі* закамуюфльована.

— Що? — питає Стар Свірл, обертаючись до неї. — Може, я трохи перегнув, але до дупи ту кобилу. Я не буду вибачатися, — каже він.

— Азалія моя подруга. Чому ти сказав те, що сказав? — питає Еплджек.

— Тому що вона заслужила на це! Вона просто найжалюгідніша... найневдячніша... вона добра навіть впритул не впізнає! — каже Стар

Свірл.

Еплджек скептично піднімає брову.

— Чому це мені здається, же під «добром» ти насправді маєш на увазі «Твайлайт Спаркл», га?

— Саме так! Твайлайт... ти хоч знаєш, на що вона була готова? Вона сказала мені тікати і лишити її на багаторічні тортури і смерть, щоб врятувати вас усіх. Я не став цього робити. А потім вона повертається сюди, і ця нахабна шмаркачка просто кидає її через те, що вона могла зробити! Немов вона могла зробити лише жахливі речі, — каже Стар Свірл.

— Схоже, ти дуже прив'язаний до неї. Ти ся точно не закохав у Твайлайт? — питає Еплджек. Нічого собі, якщо це так, оце був би божевільний поворот сюжету!

— Фу! Ні! Вона... я не знаю. Вона особлива, але не в *цьому* сенсі. Вона просто... Вона розумна, і настільки завзята, що іноді мені хочеться її задушити, але коли я бачу, що їй боляче, мені просто хочеться задушити тих, хто зробив їй боляче. Я не знаю, як це назвати, — каже він.

— Я знаю, — каже Еплджек. — Родина. Вона для тебе родина.

— Ну, це гучно сказано, — мимрить Стар Свірл.

— Хай і не по крові, але тут нема чого соромитись. Я відчуваю до неї те саме, і решта дівчат, гадаю, теж.

— Я не думав, що хтось із вас родички, — каже він.

— Ти мене взагалі слухаєш? Я не знаю всі подробиці того, через що вона пройшла, хоч видить небо, я її питала. Хоча знову ж, гадаю, кобила моє право на свої таємниці. Я виділа, як вона заходила далеко за межу, на якій будь-хто б зламав ся. Може, вона й дійсно робила

погані речі, але мене це не особливо турбує. Я б пішла за нею на край світу, якщо б вона попросила.

— Я б не пішов. Я б сказав їй, що вона божевільна.

— Я ся не сумніваю. Саме це ти і сказав перед тим, як піти за нею до іншого всесвіту? — питає вона.

— Це було інше! Ми... заткнися! — каже він.

Еплджек всміхається.

— Знаєш, Твайлайт троха розповідала мені про тебе. Казала, же ти був нудним, зарозумілим йолопом, який нічого не досягне, якщо не змінить свою поведінку, але, гадаю, вона ся помиляла.

— Та ну? І що ж ти думаєш про мене? — питає він.

— Я думаю, же ти нудний, зарозумілий йолоп, який, попри все, може ся виявити чимось особливим, — каже Еплджек. — Спробуй ся хоч іноді поводити розважливо. І припини так жахливо ся ставити до поні навколо. Ти будеш здивований, коли увидиш, скільком з них ти ся сподобаєш, якщо даси їм хоч невеличкий шанс. А тепер я піду назад втішати Азалію, бо їй теж через це боляче. Не знаю, чи вони ся остаточно розійшли, але я знаю, же вона поні з добрим серцем, бо інакше я б не зводила її з Твайлайт. Не йди за мною.

Еплджек йде геть, а Стар Свірл з хвилину сидить на дорозі, а тоді розвертається і йде в іншому напрямку, до бібліотеки Твайлайт. Я однозначно піду з ним, щоб провідати Твайлайт. Мені дійсно добре вдається бути найнепомітнішою поні в історії, і він навіть не здогадується про мою присутність, доки я не вискакую з дверей бібліотеки, коли він відчиняє їх.

— Сюрприз! — кажу я.

— Гах! — кричить він, відсахуючись назад. — Пінкі? Як ти туди потрапила?

— Я йшла за тобою після того, як ти поговорив з Еплджек, і побачила, що ти збираєшся увійти до бібліотеки, і подумала: «Хіба не смішно буде, якщо я вискочу звідти, коли ти відкриєш двері?», і так і зробила, і воно було смішно, — кажу я.

— Але як ти взагалі потрапила до бібліотеки? — питає він.

— Дурненький поні! Я ж щойно розповіла тобі! Наступного разу будь уважніше, — кажу я.

Він просто проходить повз мене у бібліотеку. Твайлайт сидить за столом, розпластавшись на ньому своїм обличчям, а біля неї стоїть кухоль з кавою.

— Твайлайт, ти не можеш пити каву крізь поверхню столу, — кажу я.

Вона стогне.

— Пінкі, будь ласка, тихіше. Я почуваюся так, немов мені в мозок знову відклали яйця чейнджлінгів. Можливо, навіть гірше, — каже вона.

— Ну, коли будеш у нормі, тобі варто буде глянути на це, — каже Стар Свірл. Він виносить Елемент Магії з гостьової кімнати. Гадаю, це другий, тому що Твайлайт привезла свій назад до Понівілю.

Твайлайт, мабуть, єдина відома мені поні, для якої необхідність думати не погіршує, а полегшує похмілля. Вона підводиться, і ми обидві дивимося на Елемент.

— Гей, ти ж казала, що самоцвіт нібито почорнів. Він виглядає значно фіолетовіше, ніж я очікувала, — кажу я.

— Колір змінювався. А у твого? — питає він. Твайлайт піднімається до своєї кімнати і виносить інший Елемент Магії вниз до столу. Я в наймагічнішій бібліотеці в історії!

— Виглядає так само, як на мене, твій досі трохи темніший, — каже Твайлайт.

— Колір твого самоцвіту збігається з кольором твого хутра, як і у наших! Це має означати, що ви з ним ЕМНДН! Елементи Магії Найкращі Друзі Назавжди, — кажу я.

— Я не відчуваю між ними ніякої взаємодії, — каже Стар Свірл.
— Як думаєш, щось станеться, якщо вони торкнуться? — питає він.

— Онебеса! Я точно знаю, що станеться! — кажу я. Твайлайт і Стар Свірл дивляться на мене. — Готова закластися, що буде величезний магічний вибух, і ви поміняєтеся тілами, або щось таке! А потім ви намагатиметеся це від усіх приховувати, тому що так явно кумедніше, і вам обом чомусь доведеться повертатися до Кантерлота, щоб виправити це. Тоді Стар Свірл виглядатиме як Твайлайт, і принцеса Селестія подумає, що він *дійсно* Твайлайт, і спитає у тебе звіт про дружбу, і тобі доведеться придумувати його на ходу, але у тебе станеться просвітління щодо того, яка ж дружба насправді дивовижна! І доки Стар Свірл робитиме це, Луна знайде Твайлайт, яка виглядатиме як Стар Свірл, і вона така, «Ходімо до ліжка, коханий», і Твайлайт знову трахнеться з Луною, і це буде суперкруто, але через це у тебе з'являться всякі ґендерні проблеми, тому що зараз, як на мене, тобі вже можна взагалі всі психічні проблеми докупити зібрати. І ще тоді ви з Азалією зможете помиритися, але вона якось дізнається, і буде така, «Як ти могла? Ми лише зробили перерву!», а Твайлайт буде така, «Це ти мене покинула!» Потім ви двоє почнете чаклувати закляття, щоб виправити решту часових штук, тільки вам чомусь треба буде робити це у небі, і доки ви його чаклуватимете, між Азалією і Луною буде кульмінаційний бій за кохання Твайлайт на мечях нагорі дирижабля, а потім Стар Свірл буде смертельно поранений, але він встигає ще раз сказати Луні, що кохає її. Потім Твайлайт буде така, «О ні, але ж час!», а Азалія розкриє, що весь цей час вона була справжнім Стар Свірлом! Потім наші читачі будуть такі, «Я гадки не маю, що відбувається, і мені це подобається!»

Я роблю паузу, щоб набрати повітря. Решта цієї розповіді буде найкращою в історії!

— Так, ми цього не робитимемо, — каже Стар Свірл.

— Я покладу свій Елемент у безпечне місце, — каже Твайлайт, і левітує його нагору, до своєї кімнати.

Вибачте, народе, я старалася.

— Нам треба ще попрацювати над розрахунками, щоб зібрати всі маленькі часові лінії, що досі лишилися. Розбіжності не будуть настільки великими, але якщо їх буде достатньо багато, вони врешті можуть спричинити проблеми, — каже Стар Свірл.

Вони починають говорити одне з одним, і, гадаю, я більше не буду до цього прислухатися. Це не чесно, моя ідея була дуже доброю, і ніхто з них не захотів її робити! Я виходжу з бібліотеки, а вони навіть не помічають, тож я просто сідаю на порозі. Я не хочу лишатися сумною, та й часова проблема принаймні допомогла їй припинити бути немов стара буркотуха.

— Привіт, Пінкі Пай, — каже голос згори.

— Дьорпі! — кажу я. Нарешті кобила, хід думок якої має для мене сенс. — Як ти?

— Як я! — відповідає вона, і ми обидві сміємося. — Власне, дехто важливий сказав, що я маю передати листа Твайлайт. Вона тут? — питає Дьорпі.

— Так, але вона зараз зайнята зі Стар Свірлом, — кажу я.

— Чудово! Я саме маю сказати їй, щоб вона передала його йому. Ти передаси його їм? — питає Дьорпі.

— Звичайно, — кажу я, — завжди рада допомогти. — Дьорпі передає конверт мені і летить далі, але коли я перевертаю його, лист вислизає з конверта. Піднімаючи його, я не можу не прочитати, що на ньому написано. Я знову заходжу до бібліотеки. — Твайлайт, Стар Свірле, гляньте на цей лист, — кажу я.

— Що там написано? — питає Твайлайт.

— Тут написано, що ви зі Стар Свірлом відправитеся... до Кінця Часу! — кажу я.

...

— Це годинниковий магазин у Кантерлоті. Гадаю, там прийшло те, що Стар Свірл замовляв, — кажу я.

Стоп, тобто як, це мав бути початок наступної глави? Якщо б я зупинилася одразу після «Кінця Часу», це б звучало немов якийсь великий напружений обрив.

Гей! Ти збирався зробити це навмисне! Це погано!

Я не дотримуватимуся сценарію, якщо ти таке писатимеш, це практично те саме, що брехати!

Ну й добре, я все одно більше не хотіла бути оповідачкою, ти великий Дурко МакДурченко! З мене досить!

Час — це монета твого життя

Я оглядаю бібліотеку, від Стар Свірла, який переглядає листа, до Пінкі Пай, яка бурмоче щось про «відновлення свого контракту», щоб це не означало. Іноді мені цікаво, що відбувається в її голові, але, гадаю, це досить дивне місце. На фоні Спайк розставляє по полицях книжки, що прийшли сьогодні вранці, доки я відсипалася після вчорашнього.

— Ти замовив годинник? — питаю я.

— Так, я їх колекціоную, — каже Стар Свірл.

— Чому? — питаю я.

— Що, жеребцеві не можна мати хобі? Я люблю годинники, — каже він, немов виправдовуючись.

— Я маю на увазі, він що, особливий, цей годинник? Чи хазяїн цієї годинникової крамниці може якось допомогти нам з часовим закляттям, як той поні у Кантерлоті, що заборгував тобі гроші? — питаю я.

— Як, по-твоєму, пов'язано виготовлення годинників з теоретичною таматологією? — питає він, відверто не розуміючи.

— Я просто подумала, знаєш, що це було б по темі, і... — Я зупиняюся, розуміючи, як тупо це звучить тепер, коли я кажу це вголос. — Гей! Одну хвилинку, ти не можеш взяти з собою назад годинник! Що як він потрапить не в ті копита? — кажу я, доволі прозоро міняючи тему. — Це ж тисяча шістсот років розвитку металургії, купа всілякої дрібної механіки, яку тоді не могли створити. — Так, я перебільшую.

Пінкі охає і приєднується до розмови.

— О небеса! Може з'явитися зовсім нова лінія часу, з суперрозвиненими механізмами та іншим, — каже вона.

— Пінкі, це навряд чи...

Але Пінкі не зупинити.

— Можливо, замість чейнджлінгів у часовій петлі ти битимешся з роботами! І так само, як ти була приречена перетворитися на королеву чейнджлінгів у цій часовій петлі, у тій ти теж будеш пере-речена перетворитися на чудовисько, напівкобилу-напівмашину!

Я стогну. Моє похмілля повертається.

— Пінкі, тобі що, словник показати? Бо там немає такого слова.

— Не зараз, Твайлайт, тобі треба розв'язати цю часову штуку до того, як почнеться повстання роботів. Я допоможу!

У мене кров стигне в жилах від думки про те, що Пінкі «допомагатиме» з просунутою математикою і делікатною експериментальною магією.

— Знаєш що, Пінкі, якщо ти дійсно хочеш допомогти, тоді сходи і скажи нашим подругам прийти сюди, а ми вам розповімо, до чого вже додумалися, гаразд?

— Ву-хуу! Я допомагаю! — кричить Пінкі, і блискавкою вилітає з дверей, щоб зібрати решту наших подруг.

— Гадаєш, це була добра ідея, Твайлайт? — питає Спайк, підходячи до столу, за яким я сиджу. — Ти, здається, казала, що не хочеш, щоб тебе щось відволікало, доки ти займаєшся складними розрахунками.

— Все гаразд, Спайку. Можливо, якщо я змалюю їм проблему, це допоможе нам зі Стар Свірлом. Зараз рівняння просто не сходяться. До того ж, серце Пінкі у правильному місці. Як, до речі... — Я нахиляюся і обіймаю його. — ...і твоє. Саме там, де треба.

— Це щось означає? — питає він. Він цього не бачить, але я посміхаюся, відпускаючи його.

— Тобі нема через що хвилюватися. Може, приготуєш чогось перекусити для дівчат, доки вони не прийшли?

— Звичайно, — каже він і йде на кухню.

Я підводжу погляд і бачу, що Стар Свірл дивиться на мене.

— Що? — питаю я, мабуть, трохи більш обвинувально, ніж варто було.

— Просто думав про Філоміну, вибач, — каже він. — Так, повертаймося до роботи.

Дівчата приходять в обід, щоб поїсти зі мною. Першою прибуває Рейнбоу Деш, що, мабуть, безпрецедентно для неї.

— Гей, Твайлайт, у тебе знайдеться хвилинка, доки інші не зібралися? — питає вона.

— Звичайно, Деш, що таке?

— Дехто хотів тебе запросити, — каже вона.

Я блимаю. Це було абсолютно несподівано, і я трохи ошелешена.

— Отакої, Рейнбоу Деш, я не думала, що чутки правдиві. Мені спочатку дійсно треба розібратися у своїх почуттях до Азалії, але якщо з нею нічого не вийде, я б залюбки спробувала з тобою, — кажу я.

Замість того, щоб бути щасливою або розчарованою, Рейнбоу Деш виглядає спантеличено.

— Стоп, ти ж в курсі, що я не про себе кажу, так? — питає вона.
— І що там за чутки?

— Гей, я дійсно хочу почути про ту іншу поні просто зараз! — кажу я.

— А, так, про неї, — каже Рейнбоу Деш, її перемінливу увагу було вдало відхилено в іншому напрямку. — Вона казала, що чула, що ви з Азалією розійшлися, і просила мене спитати, чи ти не проти зустрітися з нею завтра. Ти знаєш Елджі Блум^[1]? Біле хутро? Земна поні? Кьютімарка у вигляді двох риб? — питає вона.

Я намагаюся згадати хоч якихось поні, які б підпадали під цей опис, але нічого у голові не спливає.

— Не думаю. Хто розповідає поні, що я розійшлася з Азалією? Ну, окрім п'яної мене. Я не знаю, який у нас зараз статус.

— Азалія, здається, серйозно сварилася через це з якимось жеребцем сьогодні вранці на ринку. Всі про це балакають, — каже Рейнбоу Деш.

Я раптом помічаю помітну відсутність Стар Свірла. Понівіль любить плітки. Та вже нічого не поробиш.

— Що ти думаєш про неї? — питаю я.

— Ем-м... вона мила, гадаю, але, відверто кажучи, є в ній щось таке мутне. Гадаю, мені доводилося її бачити в барах. Не знаю, я просто вирішила передати повідомлення, — каже Рейнбоу Деш.

— Ну, я довіряю твоєму судженню, і доки з Азалією все неясно, мені, мабуть, варто вважатися зайнятою. — Приємно знати, що я цікава іншим поні, але все в цьому побаченні здається поганою ідеєю.

Інші теж приходять, і, отримавши по великій мисці салату, що приготував Спайк, ми семеро беремося до справ.

— По суті, якщо ми... — Я сумно зітхаю, але Стар Свірл наполягав на цьому. — ...пропустимо всю математику, суть у тому, що нам зі Стар Свірлом довелося розділити наші зусилля. З нас двох саме

я була у часовій петлі, тож саме мені доведеться, так би мовити, «кермувати» закляттям. Це відбере практично всю мою увагу, тож іншими частинами, які можна вважати підтримкою і двигуном закляття, займеться Стар Свірл. Поки що зрозуміло?

Я оглядаю стіл, п'ятеро голів кивають, плюс Стар Свірл, який все це вже знає.

— Чудово, отже, проблема, з якою ми постійно стикаємося, у тому, що у Стар Свірла просто недостатньо сили, щоб самотужки підтримувати закляття, навіть з його Елементом Магії. Ми намагалися переробити закляття так, щоб воно вимагало менше сил, але постійно натикаємося на стіну.

— Ну, можливо, інший єдиноріг міг би підтримати закляття своєю силою? Я думала, що в ритуальній магії це звичайне явище, — каже Реріті.

— Так, — погоджуюся я. — На жаль, з таким складним закляттям буде проблематично знайти архімага, який міг би достатньо його зрозуміти, щоб допомогти. Ми зі Стар Свірлом самі ледве розуміємо його, хоч самі його й розроблюємо.

— Ну, може, Стар Свірл міг би використати обидва Елементи Магії, і я кажу це не лише тому, що досі хочу побачити той бій на мечях на дирижаблі, — каже Пінкі.

— Ні, — рішуче кажу я. — Я навіть думала про те, щоб розкрити дзеркальний ставок і створити клон, щоб використати підтримку мого Елементу, але це... сумнівно з етичної точки зору. — І принцеса теж сказала «ні».

— Ну а інші Елементи? — питає Рейнбоу Деш.

— Це б точно дало нам достатньо сили, але я вже сказала, що не зможу використовувати свій Елемент, бо буду зайнята, — кажу я. Я перебирала в голові всі ці варіанти. Я точно щось упускаю.

— Є якісь причини, з яких наші Елементи не спрацюють зі Стар Свірлом та його Елементом? — питає Еплджек.

— Тільки якщо ви всі станете друзями, — кажу я.

Дівчата передивляюся між собою.

— Ем... Але ж, Твайлайт, ми і так його друзі.

Що?

— Га? — питає Стар Свірл.

— Ти не знала? Я думала, ми тут саме через це, — каже Пінкі.

— Коли це сталося? — питає він.

— Ну, особисто мені дуже сподобався той наш сніданок утрюх, і лише завдяки тому прикладу з пряжею я змогла хоч щось зрозуміти, — каже Реріті.

— Ти дав мені ту чудову ідею для нового розіграшу. Ти обов'язково маєш спробувати зробити його зі мною, — каже Рейнбоу Деш.

— Коли ти допоміг мені розібратися з протиотрутою для Твайлайт, хоч і сам був поранений, ну, я думаю, це було дуже самовіддано з твого боку, — каже Флаттершай.

— Ти прийшов на мою вечірку! І якщо ви з Рейнбоу плануєте розіграш, я теж хочу з вами, — каже Пінкі.

— Ти захищаєш близьких тобі поні, коли їм боляче. Хіба що над методами ще треба попрацювати, — каже Еплджек.

— Але я не намагався бути вашим другом, коли робив усе це, — каже Стар Свірл.

— А воно так зазвичай і ліпше виходить, рідний, — каже Еплджек.

Стар Свірл виглядає приголомшеним, але потім розпливається у посмішці.

— Гарзд, чом би й ні? Твайлайт стільки просторікує про ту дружбу, може, щось у ній і є, — каже він.

— Групові обійми! — каже Пінкі, і інші збираються навколо Стар Свірла. Він дійсно виглядає щасливим.

— Твайлайт, ти змушуватимеш мене одного терпіти цих п'ятьох, чи приєднаєшся? — питає він.

Я закочую очі, але думаю, що, може, він не такий вже й поганий, як я вважала. Гадаю, він на це заслужив.

— Гарзд, обіймемося один раз. А потім, гадаю, тобі варто буде написати звіт про дружбу своїй старій учительці, яка давно на це чекала, — кажу я.

Тепер, коли ми маємо план, як раз і назавжди розібратися з цим часовим закляттям, я почуваюся значно краще. Та ще багато чого треба зробити, як тут, так і у Кантерлоті, тому врешті Стар Свірлу доводиться попрощатися з нами. Дівчата розходяться по своїх справах, а він йде на наступний потяг до Кантерлота. Я пишу листа принцесі Селестії, пояснюючи нашу ідею, коли у двері стукають, і я відкриваю. Я не впевнена, чи хотіла знову побачити кобилу, що стоїть за ними.

— Привіт, Азаліє, — кажу я, і момент гарного настрою швидко зникає.

— Привіт, Твайлайт, як ти? — питає вона. Я нічого не кажу, і вона, опустивши погляд, б'є землю копитом. — Може, заїдемо всередину? Я б дуже хотіла з тобою поговорити. Можливо, завела б нарешті

бібліотечну картку, — каже вона з обнадієною посмішкою. Допоможи мені Селестія, у мене досі мурашки від цієї посмішки.

— Звичайно, — кажу я, і відсуваюся, пропускаючи її. Вона заходить всередину, і я захоплюю за нею двері.

— Твайлайт, мені дуже прикро за те, як я повелася тоді з тобою в лікарні, — каже вона. Вона підводить погляд і намагається дивитися мені в очі, але за мить відводить його. Цікаво, що вона побачила в моїх очах.

— Чому ти пішла? — питаю я, і мій голос трошки зривається на останньому слові. Я вже відчуваю, як у мене в грудях все стискається, і розумію, що мій самоконтроль довго не протримається.

— Я налякалася, і я була слабка, коли була потрібна тобі більш за все. Я не знала, що в твоїй крові була отрута королеви чейнджлінгів, я лише знала, що, що б воно не було, ти через це нездужала. Потім ти почала розповідати про те, що зробила... Ні, не зовсім ти. Це я розумію. Ця ти, поні переді мною, не відповідальна за те, що зробила королева чейнджлінгів. Я так не думала ані секунди. — Вона заплющує очі і знову згадує це. — Але я уявляла тебе, як ти робила це, більше того, робила це зі мною, і від цього мені стало так страшно.

— Тоді тобі варто було з кимось про це поговорити! Наприклад, зі мною! — кричу я. Вона здригається, і я згадую, як вона зробила це, коли я минулого разу торкнулася її.

— Я намагалася! Я хотіла, щоб ти сказала мені, що звичайно ж ніколи такого не зробиш, але ти цього не сказала, — говорить вона.

— О, так, ти б ніколи такого не зробила, скільки б років не терпіла тортури, і смерть, і божевілля. Я й забула, наскільки ти *краща* за мене, — випльовую я, і мені ненависний смак слова «краще». Можливо, я злюся на неї сильніше, ніж вважала.

Азалія не відриває від мене погляду.

— Ти думаєш... що я думаю... що я краща за тебе? — питає вона.
— Твайлайт, я дійсно не можу уявити, щоб робила таке, але я не можу уявити те, що можеш зробити ти. У мене просто не вистачає контексту, щоб збагнути це. Можливо, ти маєш рацію, що і я б колись зламалася, імовірно, швидше за тебе. Ти найсильніша поні з усіх, кого я знаю. Ти Твайлайт Спаркл! Ти особлива поні, що живе в особливому світі, до якого решті з нас доводиться лише зазирнути.

Я нічого не кажу, бо знаю, що це правда. Моє життя дійсно було цікавим.

— Еплджек підійшла до мене, до мене, і спитала, чи хотіла б я зустрічатися з тобою. Абсолютно несподівано, немов ти була звичайною кобилою. Ти знаєш, що я взагалі погодилася лише з цікавості? Ти мені дійсно подобалася, але я гадала, що лише зазирну до твого світу, а потім знову відійду на задній план, а ти навіть і не помітиш, що я була тут. Ти майже не помітила, і це було більш боляче, ніж я вважала, — каже вона.

— Але я пішла за тобою, і далі побачення було добрим, — кажу я якомога м'якше.

Хоч на очах у неї сльози, вона посміхається.

— Воно було ідеальним, — каже вона. — Я майже подумала наступного дня, що все це мені наснилося, настільки воно було неймовірно чудовим. Ти була неймовірно чудовою. Немов існує дві Твайлайт Спаркл, особлива, яка практично ходить по воді і робить речі, які звичайні поні, такі як я, не можуть робити, і звичайна, відкрита, в яку я закохалася тієї ночі. Потім, коли я побачила тебе у лікарні, я отримала першу, хоча очікувала другу, і це нагадало мені, що я ніколи не зрозумію той світ. Я просто вирощую квіти. Та якщо ти дозволиш мені, я б все одно хотіла бути з тією другою Твайлайт. Якщо я ще не змарнувала свій шанс.

Якусь мить я мовчки думаю про це.

— Вау, ти дійсно зовсім мене не розумієш, — кажу я.

— Твайлайт, що ти...

— Ти маєш рацію. Я особлива. Я Елемент Магії. Моя вчителька — принцеса Селестія. Моєю попередньою кобилою була принцеса Луна, хай йому грець. — Вона кривиться від цього. Можливо, це був брудний удар, але я занадто зла на неї, щоб дбати про це. — Ти думаєш, що я можу просто вмикати і вимикати це? Що я планую всі ті божевільня, що зі мною відбуваються, і записую у свій календар? Є лише одна-єдина Твайлайт Спаркл, і саме цю кобилу ти й зустріла в ту першу ніч. Я хочу когось... мені потрібен хтось, хто зможе впоратися з обома цими речами. А ти, здається, кажеш, що не можеш.

— Твайлайт, я хочу. Я хочу бути кращою поні, поні, яка зможе бути такою для тебе, і я обіцяю, що докладу до цього всі свої зусилля, якщо ти даси мені лише один шанс бути нею, — благально каже Азалія.

— Тобто як, ми знову сходимося, я пускаю тебе ще глибше у своє серце, і, можливо, наступного разу, коли ти мені будеш потрібна, ти будеш зі мною? Що це за відносини такі? Де ти вирішуєш: «Вибач, Твайлайт, ти сьогодні занадто особлива», — і несподівано тікаєш? — риторично питаю я. Тепер ми обидві плачемо, і мені боляче бачити її такою. Хоч мені й хочеться, щоб їй було так само боляче, як і мені, але також хочеться просто підбігти до неї і сказати, що все буде гаразд.

— Що ти від мене хочеш почути? Просто скажи, і я скажу це. Все, що в моїх силах. Будь ласка, Твайлайт, я зроблю все, що зможу.

— Тобі явно так не бракувало слів, коли ти казала, що кохаєш мене. Ти кохаєш мене? Та ти навіть мене не знаєш, — кажу я.

— Але я хочу тебе знати. Минулого разу я втекла, тому що це було просто... занадто багато і занадто швидко, і я не була до цього готова. Знаєш що, може, давай завтра ввечері посидимо разом і побалакаємо про все що завгодно, або ні про що, як захочеш? Я так багато хотіла тобі розповісти. Просто цього разу робитимемо це трохи повільніше, — пропонує вона.

— Вибач, у мене завтра ввечері побачення. Виявляється, моє життя йде далі, навіть коли ти пішла, — кажу я. О, тільки погляньте, я все-таки спонтанно вирішила прийняти пропозицію Елджі Блум. Досі спонтанність добре допомагала мені у відносинах, так?

Азалія дивиться на мене, і її плечі опускаються. Її рот відкритий, губи тремтять, і довгу мить вона нічого не каже.

— Ти... Я не знала, що ти вирішила, що... — Раптово вона підводить вуха і намагається посміхнутися. Це доволі шляхетна спроба, зважаючи на обставини, хоча ніхто б ні на мить не повірив у чесність цього. — Це чудово, Твайлайт, я дуже рада за тебе. Ти заслуговуєш бути з кимось особливим, а не зі мною. Я впевнена, що вона буде такою ж щасливою, як була я. — Азалія починає дихати важче. — Я просто... Мені варто просто... — Вона навіть не закінчує речення, і просто виходить.

Це було не так приємно, як я думала, але що зроблено, те зроблено. Моє останнє побачення пройшло дуже добре, і хоч, звичайно, ця кобила не схвалена Еплджек, але гляньте, як все добре вийшло цього разу.

Раптово мені стає дуже самотньо в цій порожній бібліотеці. Треба звести рівняння, і помити тарілки, і розставити книги, але я не можу змусити себе думати про все це. Не думаю, що мені взагалі треба так багато зробити до побачення, на яке я, вочевидь, іду завтра. На яке я погодилася тому, що гадала, що якщо просто шпирну Азалію у груди тупим ножом, це не спричинить достатнього болю. У мене достатньо вільного часу.

І більшу частину його, гадаю, я проведу згорнувшись клубочком і плачучи.

Мені вдається здебільшого виплакати до середини наступного дня, і трохи привести себе в порядок. Я написала швидко записку до

Елджі Блум, оскільки я зовсім не в тому стані, щоб особисто сказати їй, що приймаю її пропозицію, і вона написала у відповідь, що ми підемо до повсякденного місця, і не варто морочитися з вбранням. Я цьому лише рада, оскільки не маю бажання проводити кілька годин з Реріті, доки вона наряджатиме мене. Я просто знаю, що вона захоче поговорити про Азалію, а я зараз на це не здатна.

Втім, я не настільки безнадійна, щоб не впоратися з макіяжем та зачіскою самотійно. Я можу принаймні приховати припухлість очей і зробити себе презентабельною. Спайка я відправляю на чергову ночівлю з Шукачами, цього разу в Еплджек. Я готова до будь-якого розвитку подій.

Вона запізнюється, спочатку буквально на пару хвилин, і я просто думаю, що годинник спішить. Коли набігає десять хвилин, я починаю ходити з боку в бік і перечитую листа, щоб упевнити себе, що так, вона писала, що зустрінеться з тобою саме тоді, коли ти і думала, і ні, час не змінився за останні три рази, що ти дивилася.

Минає майже п'ятнадцять хвилин, коли нарешті лунає стук у двері. Я настільки натягнута, що зовсім забуваюся і стрілою лечу до дверей. Я відкриваю їх ще до того, як згасає відлуння стуку. Кобила, напевне, Елджі Блум, стоїть за ними. Щодо повсякденності вона не жартувала, її синя грива розтріпана так, немов вона щойно вилізла з ліжка. На нас обох нічого не надягнено, та чомусь я почуваюся занадто одягненою.

— Привіт, ти, мабуть, Елджі Блум, рада зустрітись. Я Твайлайт Спаркл. Сподіваюся, без проблем знайшла мій будинок? — питаю я.

— Привіт. Ні, які проблеми? Це ж велетенське дерево посеред вулиці, — каже вона. Отже, гадаю, вона не збирається пояснювати, чому їй знадобилося на п'ятнадцять хвилин більше, щоб дістатися сюди. І вибачатися теж. Гаразд, проїхали.

— Отже, Елджі, що сьогодні робитимемо? Підемо кудись повечеряти, чи, може, на якийсь виступ? — питаю я.

— О, біля мого дому є чудовий бар, де мене знають, там можна дешево випити, — каже вона.

Ну гаразд, спілкування за коктейлем не найгірший спосіб почати побачення.

— Звучить весело. А що далі?

Вона тупо дивиться на мене.

— Гадаю, там подивимося, — каже вона.

Не забувай, Твайлайт, ти маєш бути неупередженою. Твоє побачення з Азалією теж почалося погано.

Не починай знову думати про Азалію. Ця ніч для тебе — новий початок.

— Ну що, готова йти? — питаю я. Вона киває, тож я виходжу і замикаю бібліотеку. Елджі Блум веде мене темними вулицями. — Отже, твоя кьютімарка якось пов'язана з рибами? Це, мабуть, цікаво. Іхтіологія це дуже захоплююча наука, — кажу я, намагаючись зав'язати розмову.

Вона сміється.

— Що за ботан використовує такі слова, як «іхтіологія»? Я працюю у зоомагазині, в основному, чищу акваріуми. Всякі слизькі рослини, що з'являються на воді та фільтрах, — каже вона. З наукової точки зору те, про що вона каже, не є рослинами, але я не хочу суперечити їй, нема потреби сваритися через таку дурницю.

— Моя кьютімарка означає вправність у магії, хоча я працюю в бібліотеці і щоденно займаюся дослідженнями, — кажу я, коли стає ясно, що якщо розмова і почнеться, то лише з моєї подачі. — Що ти читаєш? Які твої улюблені автори? — питаю я.

— Я не дуже багато читаю, — каже вона. Чомусь мене це не дивує.

— О, а я читаю весь час! — кажу я.

Елджі Блум зупиняється.

— Що це має означати? — питає вона.

Га?

— Просто... я ж у бібліотеці живу, тож я думала, що це очевидно,
— кажу я.

— Мені не подобається твій тон. Ти читаєш більше, ніж я, і тому думаєш, що краща за мене, чи що? — питає вона.

Я ошелешена.

— Вибач, я нічого такого не мала на увазі, — кажу я. Я... я що, щойно вибачилася за те, що читаю і розумна? Чому я це зробила? Азалії це в мені подобалося. Мені це в мені подобається.

— Неважливо, ми прийшли. Заходь, я замовлю нам випити, — каже Елджі Блум.

— Мені газировку, — кажу я. Спогади про ті шоти «Отрута Чейнджлінгів», які Пінкі приготувала для вечірки, надовго відбили мені бажання вживати алкоголь.

Я заходжу до основного приміщення бару. Це не генделик найнижчого рівня, але дуже близько до цього. Тут темно, навколо стоять лише троє-четверо інших поні, хоча «ховаються», мабуть, було б більш підходящим словом. Цементна підлога під моїми копитами здається огидною і липкою. Меблі та шпалери принаймні намагаються бути яскравими та веселими, але вони програють у битві проти слабкого освітлення. Я обираю кабінку з відносно добрим освітленням і сідаю там. На щастя, чекаю я лише близько хвилини, перш ніж Елджі Блум повертається з тацею, на якій стоять три посудини. Вона ставить кухоль з сидром на свій бік стола, а на мій коктейльний бокал із чимось зеленим із фруктовим запахом, і газировку.

— Ти пробувала тут еплтіні? Ти не сказала, чи будеш щось окрім газировки.

Не казала.

— Елджі, навіщо ти мене запросила? — питаю я. Кобила не спитала у мене нічого про мене, та й взагалі практично нічого не сказала. А те, що сказала, підказує, що вона мені зовсім не пара.

Вона знизує плечима.

— Я чула, що ти щойно розійшлася, і подумала, що ти, може, не проти підняти собі настрій. Забудь про Азалію. Я вже кидала кобил, і мене теж кидали. Повір мені, такий варіант значно менш болючий. Тобі байдужа я, а мені байдужа ти, ми лише використовуємо одна одну, щоб отримати те, чого обидві хочемо. Це практично бізнес-операція, — каже вона, тягнучись до еплтіні і відпиваючи його. — Вони дуже добрі, хочеш спробувати?

Я зітхаю і роблю ковток, просто щоб її розважити. Моє обличчя викривляється від цього смаку.

— Трохи міцнувато, — кажу я, знову опускаючи його на стіл.

— Слухай, якщо не хочеш тут сидіти, давай просто пропустимо це і одразу підемо до мене. Я знаю багато способів змусити тебе забути про неї на решту ночі, — каже Елджі.

— Я не хочу її забувати, — тихо кажу я. Я знову підводжу погляд. — Можеш допити еплтіні, щось мені зараз не хочеться пити. Де тут туалет? — питаю я.

— Он там, — каже вона і вказує. Я йду туди якомога швидше, і штовхаю двері. Опинившись у вогкому і запліснявілому туалеті, я йду прямо до раковини з дзеркалом. Я відкриваю кран і трохи плескаю водою на обличчя, намагаючись розібратися, що буде правильно зробити далі.

Не можу заперечити, що у пропозиції Елджі є певний цинічний сенс. Я заслуговую на ніч грубої, беземоційної, підбурюваної гіркістю розрядки, хіба ні?

«Ти заслуговуєш бути з кимось особливим».

Слова Азалії повертаються до мене з повною силою. У мене була особлива поні, а я її викинула. Але ж у мене була добра причина, хіба ні? Вона не знала, наскільки вона особлива. Якщо б я їй сказала, вона б мені не повірила, і якщо вона насправді не вважає, що заслуговує бути зі мною, є можливість, що вона знову мене покине, саме тоді, коли я найбільше розраховуватиму на неї. Вона зробила мені так боляче, коли пішла, я не зможу пройти крізь це знову. Гадаю, я зможу протриматися решту цього вечора, а завтра зранку почну збирати шматки свого розбитого кохання. Я мию копита, чисто за звичкою, і йду назад до нашої кабінки.

Коли я повертаюся, на мене на столі чекає друге еплтіні.

Деякі моменти різко все прояснюють. На жаль, при цьому вони, здається, ніколи не розкривають нічого такого, що ти б хотіла побачити, принаймні, у мене такого ніколи не бувало. У цьому випадку вони явно демонструють мені, з чим я готова була миритися замість того, щоб подумати про Азалію, і різниця просто ясніше нікуди.

— Ціанобактерії, — кажу я.

— Що? Це якесь ботанське кодове слово? — питає Елджі Блум.

— Те, що ти вигрібаєш з акваріумів. Це не рослини, це ціанобактерії. Твань, — кажу я.

— О, — каже Елджі Блум. — І що? В чому різниця?

— Правильна класифікація — це важливо, бо це зовсім різні речі. І той факт, що ти не цінуєш їх, ще не означає, що вони погані або неважливі. Вони створюють десь двадцять-тридцять відсотків кисню в

Еквестрії, і вони також необхідні для азотного циклу. Без них нікого з нас не існувало б, — кажу я.

— Ну, для мене це просто огидна, нікчемна твань, — каже Елджі.

— Знаєш, вони виживають практично всюди, — кажу я, — від солоної океанської води до кам'янистого ґрунту пустелі. Можна намагатися вбити їх знову і знову, але вони завжди повертаються. Я просто хотіла, щоб ти знала це на майбутнє; щоб якщо якась кобила подумає, що буде кмітливо назвати тебе тванню через те, що ти поводитися з нею так, як зі мною, ти не сприймала це за особливу образу. Скоріше це образа для ціанобактерій. Відверто кажучи, ти не варта й уваги ціанобактерії, — кажу я.

Елджі Блум це абсолютно по барабану.

— Добре, що ти така сексуальна, бо інакше я не уявляю, як хтось міг би виносити твої дивацтва. Серйозно, краще заткнися і випий ще.

— Так, я дивна. Я іноді кажу і роблю божевільні речі. Речі, які ніхто не розуміє, навіть я. Але деякі поні, не жахливі дурні на кшталт тебе, зауваж, деякі — намагаються. Вони мене не знають, але бажають знати, і вони бачать, що всі ці дивацтва насправді дивовижні. Вони дивляться глибше за мою довбанутість. Я думала, що повинна відштовхнути одну з них, тому що вона не бачить, яка я насправді, але я помилялася. — Я встаю з-за столу.

— Куди ти тепер пішла? — питає Елджі Блум.

— Повертати її, — кажу я. Я можу просто піти, але є ще одна справа. — О, і до речі, це погано в будь-яких обставинах, але ти обрала найгірший час, щоб спробувати напоїти мене, аби затягти до ліжка. Я щойно прийняла політику нульової терпимості до кобил, які намагаються вплинути на думки інших задля власного задоволення, і якщо я колись від когось почую, що ти напоюєш кобил, аби ними скористатися, твоє тіло ніколи не знайдуть.

Елджі Блум презирливо фиркає, але виглядає трохи нервово під зовнішньою бравадою.

— Вау, я не думала, що ти перетворишся на таку психотичну суку через один коктейль.

— Не хвилюйся, мені потрібно значно більше, щоб проявити найгірші свої сторони. Значно більше. Ти навіть не доходиш до порогу виявлення, щоб я усвідомила тебе як погану подію. Якщо дійдеш, ти про це дізнаєшся. Ненадовго.

З цими словами я розвертаюся і виходжу з бару. Чисто імпульсивно я, уходячи, беру еплтіні зі столика і випліскую в обличчя Елджі Блум. Вона щось мені кричить, але вона не варта того часу, який знадобиться на те, щоб сповільнитися і послухати. Мені треба бути у значно більш важливому місці.

За двадцять хвилин по тому я гупаю у двері і молюся Селестії, щоб я не помилилася з адресою. Коли я вже майже готова здатися, Азалія відчиняє двері.

— Твайлайт? Що ти тут робиш? Хіба у тебе не побачення сьогодні? — питає вона.

— Тепер ми на рівних, — кажу я.

— Га?

— Щодо других шансів. Останнього разу, коли ми були на побаченні, ти дала мені другий шанс показати себе, тому цілком чесно буде мені зробити те ж саме. Будь ласка, скажи, що подумаєш над цим, — кажу я.

— Це люб'язно, Твайлайт, але я просто не знаю, що я могла б зробити, щоб змінити твою думку. Я хочу, але...

— Надягни це. — Я передаю їй обмежувачі для крил, які захопила по дорозі сюди; Рейнбоу Деш забула їх бозна-коли у мене у бібліотеці, та так і не забрала.

— Навіщо? — питає Азалія.

— Будь ласка. Просто довірся мені.

Азалія дивиться на збрую і натягає її. Вона розроблена так, щоб притискати крила пегасів до боків для вправ з тренування м'язів, і я налаштувала її так, щоб тиск був максимальним. Вона намагається ворухити крилами, але не може.

— Ходімо зі мною, я хочу тобі дещо показати, — кажу я.

Здивована, Азалія йде за мною, але жодна з нас нічого не каже, доки ми йдемо крізь ніч. Я кидаю погляд на місяць-молодик і подумки молюся Луні. Скоро ми доходимо до широкого, темного і глибокого озера, що Понівіль використовує як водоймище.

— Це на іншому боці, — кажу я. Я глибоко вдихаю і починаю направляти свою магію.

Я роблю крок на поверхню озера, і вона тримає мене. Я роблю ще кілька кроків, а тоді обертаюся до берега, де Азалія стоїть з роззявленим ротом.

— Я особлива, Азалія. Ти казала, що вважала мене кобилою, яка ходить по воді? Що ж, ти не помилялася. Але я не хочу ходити сама, — кажу я.

— Я не можу літати в цій збруї, дай мені секундочку, і я...

— Ні, — кажу я. — Ти не уловлюєш суть. Я хочу, щоб ти ходила зі мною. Якщо з якоїсь причини ти не вважаєш себе вартою або не віриш, що це можливо, гаразд. Я знайду поні, яка може. Але я вважаю, що ти можеш бути такою поні, Азаліє. Я вірю в тебе.

Азалія опускає кінчик копита у воду. Вона не розуміє, що закляття не працюватиме, якщо вона не додасть більше ваги, але я не збираюся їй це пояснювати.

— Твайлайт, так не чесно. Ти єдиноріг, а я ні. Як мені йти за тобою?

Я знизую плечима.

— Я йду на інший бік, і цього разу не повернуся. Ти можеш або лишитися тут, або зробити стрибок віри і з'ясувати, чи ти особлива. Можливо, це закінчиться добре, можливо ні, я не вмію бачити майбутнє. Вирішувати тобі. — З цими словами я розвертаюся і починаю йти геть.

— Твайлайт! — гукає вона мені вслід. — *Твайлайт!*

Я просто продовжую йти.

Я чую позаду безнадійний крик, і, обернувшись, бачу, що вона стрибає. Ох, слава Селестії, вона стрибає. Вона приземляється на поверхню води просто на живіт, розчепіривши ноги, і поверхня хвилюється, але тримає її. Її очі заплющені, але коли вона розплющує одне, то бачить, що я їй посміхаюся. Вона приголомшено зводиться на копита.

— У мене виходить! — радісно кричить вона. — Твайлайт, у мене виходить! Я можу ходити по воді, коли я з тобою!

— Я теж тебе кохаю.

Азалія підбігає і з розгону обіймає мене, вона сміється, і ми котимося по поверхні води. Коли ми зупиняємося, вона дивиться мені в очі, і там я бачу жагу. Ми об'єднуємося у поцілунку, і він кращий за все, що я колись відчувала, бо я ділю його з нею.

Її передні копита ковзнуть вниз по моєму животі, достатньо низько, щоб її намір був цілком зрозумілим.

— Що, прямо зараз? — питаю я.

— Я завжди хотіла спробувати на водяному ліжку, — каже вона, не дивлячись на мене, гаряче дихаючи на мою шию. Вона притискається до мене всім тілом. Збруя трохи незручна, тому я розстібую пряжки, і її крила розпрямляються, повністю напружені. Я міцно обіймаю її і проводжу копитом по її спині. Якщо я правильно пам'ятаю анатомію пегасів, у них повинно бути скупчення нервівдесь... тут...

Коли вона екстатично охає, я розумію, що знайшла його.

— Закладаюся, я зможу вгадати, що тобі подобається, маленька пані магія, — каже вона. Вона піднімається трохи вище і починає вкривати поцілунками мій лоб біля самої основи рога. Мої очі розширюються.

— Азаліє, зажди! Я не витримаю! — намагаюся я її попередити.

— Вже? Я не знала, що це *настільки* приємно, — каже вона. І знову береться до справи.

— Ні, я не зможу втримати...

Запізно. Моя магія зайнята іншим, і всесвіт помічає, що поверхневий натяг озера, власне, не повинен тримати вагу двох кобил. Ми занурюємося у крижану воду.

Ми виринаємо, хапаючи ротами повітря.

— А! Вода просто *крижана*! — каже Азалія. На щастя, ми не надто далеко від берега, і ми пливемо якомога швидше. Ми вилазимо та обтрушуємося, але ми тремтимо. Я дивлюся на Азалію, і вона все одно посміхається.

— Не кажи. Навіть не думай це казати, — попереджаю я її.

— О, Твайлайт, ти добре знаєш, що зробити, щоб кобила намокла.

Я стогну. Вона просто не могла не сказати це.

Я телепортую нам ковдру з бібліотеки, а Азалія летить до найближчих дерев, щоб зібрати гілок. Скоро ми пригортаємося одна до одної, гріючись біля імпровізованого вогнища.

— Твайлайт? — питає Азалія. Добре, що вона це зробила, я наполовину заснула в її обіймах.

— Мгмм?

— Ти так і не закінчила розповідати про ту іншу лінію часу.

Мої очі різко розкриваються. Тепер я анітрохи не сонна.

— Ти про що? — питаю я.

— Ти саме дійшла до частини, де ви були у сховищі, коли я не витримала і зупинила тебе. Якщо хочеш, можеш розповісти мені решту. Я більше не тікатиму.

Я прикушую губу.

— Я зробила дещо дуже погане, — кажу я.

— Те, що зробила ти, котра королева чейнджлінгів, нічого не означає. Я це розумію.

— Ні, це я зробила дещо дуже погане. Їй.

— О, — каже Азалія. Вона на хвилину затихає. — Ну, якщо це чогось варте, я тебе пробачаю.

— Як ти можеш? Ти навіть не знаєш, що я зробила. Це було *дійсно* погано, — розгублено кажу я.

— Для мене це неважливо. Я тобі довіряю, і якщо ти була змушена це зробити для того, щоб повернутися, тоді це було правильно, — каже вона.

— Але що як був кращий спосіб? — питаю я.

— Можливо, був. Але хто-хто, а ти повинна розуміти, що знову і знову переживати одне й те саме, прокручуючи всі «якщо», для тебе шкідливо, — каже вона. Якусь мить чути лише потріскування вогнища в ночі. — Ти щаслива? Тобто, просто зараз? Бо я щаслива.

Я пригортаюся до неї.

— Так, — кажу я. І це ще дуже м'яко сказано.

— Чи є якесь інше місце у світі, де ти хотіла б бути замість цього? Чи хотіла б ти щось змінити у цій миті? — питає вона.

— На думку нічого не спадає.

Вона посміхається.

— Тоді все інше неважливо. Ти теж одна з нас, простих смертних, не забувай це. Просто скинь вагу всього світу зі своїх плечей і будь у ньому тут, разом зі мною. Еквестрія нікуди не втече, ти зможеш врятувати її й завтра.

Я лежу біля неї у тиші, відчуюючи, як піднімаються і опадають її груди з кожним подихом. Я думаю про те, що вона щойно сказала. Вона має рацію. Я витратила стільки часу на хвилювання про спасіння світу, що так і не скористалася нагодою нагадати собі про все те, що у ньому варто рятувати, і це здається таким дурним.

Я чаклую швидко закляття, абсурдно специфічне закляття пошуку, яке я дослідила кілька тижнів тому.

— Гей, Азаліє? Власне кажучи, є інше місце, де я хотіла б бути. Десь за півмилі звідси у південно-східному напрямку, — кажу я.

Азалія, не розуміючи, дивиться на мене.

— Чому? Що там? — питає вона.

— Найближчий флюгер. Ходімо, я покажу тобі дещо, від чого у тебе зірве дах.

Примітка автора:

Повна цитата Карла Сендберга, з якої я взяв заголовок цієї глави, звучить так:

«Час — це монета твого життя. Вона у тебе єдина, і тільки ти визначаєш, як її витратити. Будь обережним, не дозволь іншим людям витратити її за тебе.»

[\[1\]](#) Algae Bloom — «цвітіння водоростей»

Часова капсула

Вперше за дуже довгий час все, здається, нарешті йде так, як треба. Я кривлюся від цієї думки і підводжу погляд від своєї роботи у порожній бібліотеці. Навколо панують тиша і нерухомість. Зазвичай коли я спокушаю долю такими думками, це означає, що зараз відбудеться щось жахливе, але це не той випадок. Тут лише я та кілька стовпів надвечірнього світла, що ллється крізь вікна нагорі. Уривки пташиних пісень теж проникають всередину, і все у світі добре.

Я намагаюся додати останні штрихи до ритуалу, який ми робитимемо, щоб полагодити потік часу, але мої думки повертаються до тієї ночі на озері. Я досі не можу повірити, що я це зробила, і що це спрацювало. Те, що сталося далі, було... яке ж тут слово краще підібрати? Дивовижно? Феноменально? Якщо так піде й далі, мені знадобиться більший тезаурус.

У двері стукають. Я думаю про те, коли ж поні нарешті зрозуміють, що вдень їм, власне, стукати не обов'язково, я мешкаю у публічній будівлі. Це цікавий феномен; за наявністю або відсутністю стуку я завжди можу сказати, коли поні прийшли особисто до мене, а не за книжками. Думаючи над тим, чи здатен розум поні цілком осягнути те, що ця будівля одночасно є моїм домом і сховищем книг, я гукаю до тих, хто прийшов, щоб вони заходили.

Двері відчиняються, і за ними стоїть кобила, про яку я і думала. Азалія заходить і цілує мене у щоку.

— Привіт, — каже вона.

— Я саме думала про тебе, — кажу я, відчуваючи, як мій рот мимоволі розпливається у дурнуватій посмішці. — Добрі речі, чесно.

— Я хотіла зайти глянути, чим ти займаєшся. Я не буду тебе відволікати, просто візьму книжку, згорнуся у куточку і почитаю, доки

ти закінчиш, — каже вона.

— Щось конкретне? — питаю я.

— Гмм... — Вона роздивляється книжкові полиці понад стінкою, вони повні варіантів. — Як думаєш, що мені сподобається? — питає вона.

Моє серце підстрибує. Я люблю, коли поні просять мене порадити їм нову книгу. Я не лише маю можливість поділитися знанням про те, що я люблю, і пізніше з ними про це побалакати, це ще й чудовий спосіб довести, наскільки добре я знаю поні. Вибрати книгу для своєї кобилки буде просто, так? Давайте подумаємо, вона напевне казала мені свій улюблений жанр або автора, так?

...Ха, знаєте, здається, не казала. Ми навіть не розмовляли про книги з часу того першого побачення. Я завжди була настільки занурена в цю роботу, та ще й з усім, що сталося в іншій часовій лінії, і нашою сваркою, що мені так і не випало нагоди спитати. Але я маю знати про неї достатньо, щоб здогадатися. Я знаю, що вона... вона...

Тобто я знаю, що вона важлива для мене, і вона дійсно мені подобається, і мені приємно бути з нею. Але зараз я дивлюся в її терплячі очі і розумію, що насправді не так вже й багато знаю про те, що відбувається за ними.

— Таємниця, — кажу я, наполовину до себе.

— О-о, я давно не читала хороших детективів. Який саме порадиш? — питає вона з посмішкою, і обертається до полиць. Я спостерігаю, як вона дивиться, і хоча це й відповідає на одне питання стосовно її смаків, його одразу ж змінює кілька дюжин нових. Я достатньо опановую себе, щоб левітувати збірку історій з полиці неподалік, безпомилковий варіант.

— Може, Шетленд Холмс? Особисто мені дуже подобається «Пістрява упряж», — кажу я, і передаю їй книгу. Вона бере її і, як і казала, згортається прямо під сонячним променем і розкриває книгу,

лишаючи мене наодинці з моїми рівняннями та думками. Я знаю, що вона не бажає мене відволікати, але, хоч я і намагаюся повернутися розумом до закляття, мої думки все одно повертаються до Азалії. Я дивлюся на неї, намагаючись зрозуміти за допомогою дедукції те, що можу, з того, що знаю.

«Тобі явно так не бракувало слів, коли ти казала, що кохаєш мене. Ти кохаєш мене? Та ти навіть мене не знаєш.»

Мої власні слова, ця болюча маленька колючка, яку я жбурнула в неї, коли сильно на неї сердилася. Невже це було лише кілька днів тому? Здається, мов це було принаймні два тижні тому. Але я знала, що це буде боляче, тому що під усім цим було трохи правди. Невже я повторила ту саму помилку?

— Сфотографуй, Твайлайт, так на довше вистачить. Я навіть попозую, якщо хочеш, — каже Азалія з грайливою посмішкою. Я розумію, що вона застукала мене за тим, як я, замислившись, розглядала її.

Я зітхаю і відсуваю папери від себе.

— Можемо ми побалакати хвилинку? — питаю я. Її посмішка зникає. Я знаю, що маю бути дуже обережною з наступними словами. — Нічого поганого, я просто зрозуміла, що не так вже й багато про тебе знаю. У мене таке відчуття, немов всі ці відносини йдуть абсолютно не в тому порядку, — кажу я.

Азалія піднімає крило, і я приймаю її мовчазне запрошення. Я підходжу до неї і лягаю, дозволяючи обійняти мене.

— Що ти хочеш знати? — питає вона.

— Емм... Може, почнемо з «усе», а далі подивимося? — питаю я. З чого почати?

Азалія сміється.

— Звичайно. По-перше, я не корінна жителька Понівілія. Я виросла у Троттінгемі, — каже вона.

— Якою була твоя родина? — питаю я.

Вона знову посміхається.

— Ну, у мене не було няньки-принцеси, це можу сказати напевне, — каже вона. До мене доходить, наскільки відкрите моє життя для очей всіх зацікавлених поні. Я знаю, що Азалія нічого поганого не мала на увазі, але такі маленькі зауваження дійсно нагадують мені, наскільки відкрите моє минуле. На щастя, у мене є це м'яке й пухнасте крило, під яким я можу сховатися в теперішньому, і, сподіваюся, в майбутньому теж. — Я, власне, єдиний пегас у родині. Мої батьки й молодший брат земні поні. Вирощування квітів це у нас сімейне. Я почала працювати в оранжереї та їхній крамниці, щойно стала достатньо дорослою, — каже вона.

Я киваю. Цілком звичайно, таланти, пов'язані з рослинництвом, зазвичай ідуть у родині земних поні. Не дивно, що вона так добре ладить з Еплджек.

— Тоді як ти опинилася в Понівілі? — питаю я.

— Переїхала сюди після того, як закінчила університет. Вирощувати квіти — це не дуже прибутково, хоча ми завжди заробляли достатньо, щоб жити й не бідувати. Мої батьки наполягали, що навіть якщо я займуся родинним бізнесом, освіту мені теж треба здобути. Та все ж, якщо б не бейсбольна стипендія, я не впевнена, що вони могли б дозволити собі відправити мене вчитися. Кредитів явно було б більше, — каже вона.

— Я не знала, що ти граєш у бейсбол, — кажу я, дивлячись на неї. Я подумки роблю нотатку про те, щоб пізніше показати їй Хоум Ран.

— Ну, принаймні грала, — каже вона. — Була шорт-стопом, захисником між другою та третьою базами. Пара крил — саме те, що треба, коли потрібно ловити у падінні. Профільною дисципліною було

квітництво, а додатковою — економіка. Мамі й тату ще явно було рано йти на пенсію і передавати крамницю, коли я закінчила навчання, тож я подумала, що спробую сама, можливо, колись відкрию власну крамницю. Продаж квітів з мого саду з воза, може, й дозволяє сплачувати рахунки, але я б хотіла чогось більш постійного, розумієш? — питає вона. Її погляд стає трохи відсутнім. — Це важче, ніж я думала. Іноді мені здається, що я ніколи цього не доб'юся.

— Доб'єшся, — кажу я без жодних сумнівів у голосі, і підтримуюче труся об неї щокою.

— Дякую, Твайлайт, — каже вона і треться у відповідь. — О, і у мене алергія на арахіс.

Я хіхікаю.

— Прийму до уваги. Я скажу Пінкі Пай, щоб не робила тобі печиво з арахісовим маслом на вечірку «Вітання з відкриттям власної крамниці».

Крило Азалії пригортає мене трохи ближче.

— Це ще нескоро буде, — каже вона.

— Я терпляча, — кажу я, обіймаючи її. У мене до неї купа питань, але я готова не квапитися з ними. Поспіх в першу чергу і довів мене до такого стану. — Мій улюблений колір, до речі, червоний, — кажу я.

— Мені подобається синій, але я впевнена, що ми якось зможемо подолати наші розбіжності, — відповідає вона.

Я посміхаюся. Важко зосередитися через димку закоханості, коли я з нею, та ще й її крило так приємно гладить мою спину.

— Ми точно зможемо. Гей, я просто хотіла сказати, що мені прикро за те, що я тоді тобі наговорила. Я була дуже зла, але ти не заслужила того, що я на тебе так зірвалася.

— Я заслужила принаймні частину цього. До того ж, якщо б ти цього не зробила, тоді б ми пропустили найкращу частину нашої сварки, — каже вона.

— Яку ж це? — питаю я.

Вона обіймає мене і раптово перевертається, притискаючи мене до підлоги.

— Ту, де ми помирилися, — каже вона. Я тягнуся до неї, очікуючи на поцілунок, але вона задовольняється тим, що кладе голову мені на груди і заплющує очі. Я роблю те саме, насолоджуючись моментом.

— Ти *не повіриш*, яким жахливим було те моє інше побачення. Найгіршим було те, що я знала, що від неї добра не жди, і погодилася лише через те, що була така сердита. Потім вона спробувала споїти мене і відвести до себе, — кажу я.

На цьому одкровенні Азалія різко підводить голову і дивиться на мене.

— *Що* вона намагалася зробити? Твайлайт, це погано, — каже вона.

— Я їй так і сказала. Я попередила, що якщо дізнаюся, що вона спробує таке ще з якоюсь кобилою, я їй голову відірву, — кажу я.

Азалію це, здається, не задовольняє.

— Зі скількома поні вона ще так зробить, доки ти про це дізнаєшся? Ми маємо повідомити, що є поні яка може спробувати таке вчинити. Принаймні впевнитися, щоб інші кобили знали, чого остерігатися, — каже вона.

Я хмурюся. Хоч я і згодна з її думкою, я не збираюся розповсюджувати плітки і злословити про Елджі Блум перед кожною знайомою кобилою.

— Що ти пропонуєш? — питаю я.

— Ми маємо розповісти комусь, хто часто буває в такій компанії, щоб вона розповіла іншим. Ми можемо не згадувати ім'я, якщо хочеш. Бути обережною — це добра порада, незалежно від того, хто пригощає випивкою, — пропонує вона.

— Є хтось на думці? — питаю я.

— Може, Клауд Кікер? — питає вона. Я стогну і закриваю очі від її пропозиції. — Що?

— Клауд Кікер не краще. Вона, мабуть, сприйме це як змагання, хто з них зможе укласти в ліжко більше поні, — кажу я.

— Твайлайт! Клауд Кікер має стандарти і совість. Визнаю, вона трохи нестримана, але у неї добре серце, — каже Азалія.

Можливо, Азалія має рацію. Я знаю, що Клауд Кікер має власний невеличкий кодекс, але весь цей її стиль життя мені неприємний. Тобто вона ж просто використовує поні для фізичного задоволення, а потім йде від них без задньої думки. Навіть якщо це за взаємною згодою, у мене це все одно в голові не вкладається. Я намагаюся не бути осудливою, але її флірт при кожній нагоді настільки кричущий, що викликає у мене лише неприємні почуття. — Хмф. Можливо. Мені просто не подобається, як вона стрибає у ліжко з будь-якою поні, що має пульс, — кажу я.

— Що, ти думаєш, лише низькі та розпачливі поні в такому зацікавлені? — питає вона. Вона встала з наших затишних обіймів, і тепер сердито дивиться просто на мене. Отакої, вона дійсно сердиться через це. Чого б це?

— Я такого не говорила, — кажу я. Чого б їй так сердитися на мене, хіба тільки вона... і Клауд Кікер...

От я дурепа.

— Зажди, ти і Клауд Кікер... — починаю питати я. Те, як вона відводить погляд — достатня відповідь.

— Ми зустрічалися кілька тижнів. Нічого серйозного. Я щойно переїхала сюди, і завдяки їй зустріла багато нових поні. Нам було весело, але це не було щось серйозне, — каже вона. Я намагаюся уявити Азалію і Клауд Кікер разом, і одразу ж жалкую про це, коли розумію, що це занадто легко.

— Я думала, що та земна поні у ресторані була твоєю колишньою, — кажу я.

Азалія дивиться на мене трохи приголомшено.

— Твайлайт, ти ж в курсі, що у більшості поні більше ніж одна колишня, так? Корн Роу^[1] була моєю попередньою кобилою перед тобою, але вона не була першою, — каже вона. — Та й хіба тобі таке казати, ти ж говорила, що до цього зустрічалася з принцесою Луною.

Я ніяково переминаюся з ноги на ногу.

— Ну, зустрічалася — це гучно сказано. Це було так, на одну ніч. Скільки кобил у тебе було? — питаю я. Я не впевнена, що хочу знати відповідь.

Азалія на секунду замислюється над цим.

— Якщо рахувати школу і все таке... Гадаю, ти у мене сьома, — каже вона. Я трохи блідну. В Азалії до зустрічі зі мною було півдюжини кобил? Я підводжу погляд і розумію, що прогавила її питання.

— Що ти кажеш? — питаю я.

— Я спитала, скільки було у тебе, якщо не рахувати Луну, — каже вона. Я раптово жакливо добре розумію власний брак досвіду у цій області.

— Емм... рахуючи тебе? — питаю я, тягнучи час.

— Звісно, — каже вона.

— ...Одна, — кажу я, і опускаю голову, скривившись і очікуючи на її реакцію.

— Стоп, ти хочеш сказати, що це взагалі твої перші романтичні відносини? — з недовірою питає вона.

Я киваю.

— Вибач, — кажу я. Я не впевнена, за що я маю вибачатися, але це зараз здається доречним.

Вона якусь мить думає над цим.

— Тобі некомфортно від того факту, що у мене до тебе були інші поні, а у тебе до мене ні? — питає вона.

Жахлива правда у тому, що це так. З мого боку дріб'язково, заздрісно, некрасиво та ірраціонально уявляти, що вона виникла з нічого того вечора, коли я зустріла її. Це я дивна через те, що так довго нехтувала такою важливою річчю, навіть якщо у мене були особисті обставини, для прийняття яких знадобився занадто довгий час.

— Азаліє, я не знаю, як відповісти на це питання так, щоб ти не стала мене ненавидіти, — кажу я, і перші сльози починають падати на підлогу. Вона зараз знову піде, я впевнена. Вона зрозуміє, що я насправді не знаю, що роблю, або почне порівнювати мене з тими іншими поні, і я виявлюся недостатньо хорошою, і вона знову піде і...

Натомість вона просто обіймає мене.

— Твайлайт, я не буду ненавидіти тебе за відвертість. Ти для мене дійсно важлива, і я бажаю, щоб у нас все склалося. Ти ж не хочеш розлучитися лише через те, що у мене були інші кобили, так? — питає вона. Я мотаю головою. — Я так і думала. Нічого, прорвемося. А тепер вище голову. Сварка закінчилася, — каже вона.

Я нахиляю голову.

— Це була сварка? — соплячи, питаю я.

Вона посміхається і ніжним дотиком відводить гриву від мого обличчя.

— Ну, може, маленька. Не кожна незгода закінчується великим вибухом і тим, що одна з нас іде геть. Невже ти думала, що все завжди хитатиметься між чудовим і жахливим?

— Більш-менш. Тобто так завжди відбувається в оповіданнях, і все таке, — кажу я. Кажучи це, я відчуваю себе наївним малим лошам.

— Ну, вітаю в реальному житті. Воно значно більш безладне й заплутане, — каже вона, стискаючи мене трохи міцніше.

— Та я помітила, — бурчу я. Ми обіймаємо одна одну якусь мить, доки над нашими головами не вибухає спалах вогню і червоних іскор. Коли ми встигаємо відірватися одна від одної, він вже згас так само швидко, як і виник, а в повітрі висить лист, що за мить падає на стіл. То он воно як виглядає, отримувати листа, відісланого вогнем фенікса. Я відкриваю його, щоб прочитати, що пише Стар Свірл.

Твайлайт,

Сподіваюся, у тебе все йде добре, і твоя робота над ритуалом просувається.

Я хмурюся і кидаю погляд на сторінки напівзавершених нотаток, якими я нехтувала.

Я працював над своєю частиною, але справжня причина, з якої я пишу, це те, що я відволікаюся на Елемент Магії. Я міг би витратити роки, намагаючись його зрозуміти, і, гадаю, зрозумію, якщо заберу його з собою в минуле, коли повертатимуся. В ті часи Елементи існували в більш абстрактному сенсі. Ми знали, що вони існують і просочують всю Еквестрію, і в час біди принцеси можуть закликати до них, але тримати їхнє фізичне втілення, або резервуар, або чим там є ця корона, у власних копитах — це трохи приголомшливо.

Я читав один з твоїх старих звітів про дружбу, де ти писала про надзвуковий райдужний вибух, який поєднав вас шістьох, коли ви отримали свої кьютімарки. Це дуже малоімовірний збіг. Зважаючи на те, що я знаю про Елементи, і те, як вони переписують долі їхніх користувачів та цілей, я схильний сумніватися, чи це взагалі було збігом. Можливо, використання Елементів проти Найтмер Мун ретроактивно забезпечило створення цього зв'язку за роки до цього? Ця теорія звучить доволі божевільно, але я впевнений, що все не так просто. Ти добре попрацювала над зв'язками між дружбою та магією (молодець, до речі; деякі звіти просто блискучі), і якщо цей райдужний вибух не був збігом, тоді це натякає, що між долею та дружбою теж існує подібний зв'язок. Не так вже й важко повірити в те, що магія і доля теж якось переплетені.

Так чи інакше, суть усього цього в тому, що за кілька днів я буду готовий до того, щоб ви приїхали до Кантерлота і ми з усім цим покінчили. Просто повідом, коли закінчиш зі своєю частиною, і відправ мені фінальну версію, щоб я міг почати складати їх докупи і перевіряти.

Твій друг,

Стар Свірл.

— Що означає вся ця маячня про долю? — питає Азалія, яка читала через моє плече.

Я знизую плечима.

— Скоріш за все нічого. Стар Свірл, наскільки мені відомо, ніколи не публікував нічого про Елементи Гармонії, тож це, імовірно, тупик. Хоча я не ризикну йому про це сказати.

— Отже, тобі треба повертатися до роботи?

— Здається, часу у мене більше, ніж я думала. Мені тут роботи на кілька годин лишилося, доб'ю це все пізніше ввечері, якщо хочеш

кудись піти на решту дня, — кажу я. Я приймаю рішення; час зірвати пластир. — Ходімо до Клауд Кікер.

Азалія, здається, трохи здивована такою пропозицією.

— Ти впевнена? Тобі не обов'язково щось мені доводити, якщо ти цього не хочеш, — каже вона.

— Ні, я хочу. До того ж, ти досі їй довіряєш і дбаєш про неї, а твоя подруга — моя подруга. Я маю хоча б дати їй шанс, — кажу я, і нахиляюся, щоб поцілувати Азалію в щоку. Ми разом виходимо і влаштовуємо довгу надвечірню прогулянку туди, де мешкає Клауд Кікер, балакаючи по дорозі. Азалія пропонує, коли закінчимо, заскочити до однієї закусочної і повечеряти. Мій живіт бурчить на знак згоди, і я розумію, що забула пообідати, тому я теж «за».

Азалія стукає в двері Клауд Кікер. Останній раз я чула, що справжня Клауд Кікер і її допельгангер, яка була чейнджлінгом, мешкають під одним дахом. Елементи Гармонії діяли дуже ретельно, перетворюючи армію чейнджлінгів на поні, яких вони копіювали. Хоча чейнджлінги досі мали всі спогади про свої минулі життя, вони, здається, також прийняли особистості і навіть деякі зі спогадів поні, якими стали. Враховуючи... схильності Клауд Кікер, гадаю, такі умови задовольняють їх обох.

Клауд Кікер відчиняє двері, і замішання на її обличчі перетворюється на вираз приємної несподіванки, коли вона переводить погляд між Азалією та мною.

— Азаліє, Твайлайт, привіт. Я не знала, що ви збираєтеся завітати, — каже вона. Азалія злегка її обіймає, і якщо Клауд Кікер і помічає, що я дивлюся на неї вовком, то нічого не каже.

— Привіт, Клауді. Ми просто сподівалися поговорити з тобою та Кікі, якщо у вас є хвилинка. Вона вдома? — питає Азалія. Клауді та Кікі?

— Так, заходьте, — каже Клауд Кікер, заходячи всередину і пропускаючи нас. Ми йдемо за нею до вітальні, де інша Клауд Кікер лежить на дивані і читає газету. Вона дивиться на нас трьох, переводячи погляд з однієї на іншу. За мить в її очах виникає грайливий погляд.

— Мені подобається, до чого це йде, — з широкою посмішкою каже вона. Я стримую уїдливу відповідь.

Азалія всміхається.

— Це не світський візит, Кікі, принаймні, не з такою метою. Твайлайт треба поговорити з вами про дещо важливе.

Я переводжу погляд між двома Клауд Кікер. Як на мене, вони абсолютно однакові.

— Отже, одна з вас зветься Клауді, а інша Кікі? Як ви вирішили почати таке робити? — питаю я.

Клауді каже з-позаду мене:

— Ну, виявилося, що у Кікі на внутрішній стороні стегна є місце, від дотику до якого її задня нога починає...

Я піднімаю копито, щоб вона замовкла.

— Будь ласка, досить пояснень, — кажу я. Клауді замовкає.

— Твайлайт, розкажи їм про своє побачення з Елджі Блум минулого вечора, — пропонує Азалія. Я починаю гадати, чи була це добра ідея. Першу частину важко розповідати, і я пропускаю деякі злі речі, які сказала під час нашої сварки. Щоразу, коли мені здається, що я більше не можу продовжувати, Азалія підтримуюче посміхається і киває мені. Але коли я доходжу до самого побачення, стає легше розповідати, коли я згадую, як Елджі поводитися зі мною. Коли я закінчую, обидві Клауд Кікер виглядають такими серйозними, якими я їх ще не бачила.

— Тож я гадала, чи не могли б ви розповісти знайомим, що вона робить. Це багато для мене означатиме, — каже Азалія, підсумовуючи причину, з якої ми прийшли.

Клауді та Кікі дивляться одна на одну і обмінюються кивками.

— Так, ми про це подбаємо. Відверто кажучи, я думаю, що нам доведеться дуже відверто поговорити з пані Блум про повагу і згоду. До того ж, якщо б Твайлайт захотіла порозважатися нетверезою, цур я перша, — каже Клауді.

Якщо б Клауд Кікер сказала мені щось таке про Азалію, я була б дуже засмучена, але Азалія лише сміється з цього. Гадаю, вона просто звикла до цього так, як я навряд чи колись звикну.

— Дякую, Клауді, — каже вона, і простягає копито до Клауд Кікер. Клауді цокає його, і простягає копита, щоб цнотливо обійняти Азалію.

Я підскакую з місця, у мене крутиться голова. Мені хочеться протестувати, але я не впевнена, що казати. Прийти сюди було моєю ідеєю, та й Азалія, в принципі, не сказала і не зробила нічого поганого. Три інші кобили зацікавлено дивляться на мене.

— Не проти, якщо я піду на кухню води випити? — питаю я, за відсутності кращих виправдань. Азалія хмуриться.

— Звичайно, Твайлайт, кухня там, — каже Кікі. Я йду якомога швидше. Я заходжу в кухню і протяжно, хрипко видихаю. Моє серце б'ється значно швидше, ніж мало б. Я відкриваю кран і плескаю водою собі в обличчя, щоб заспокоїтися, потім набираю склянку води і роблю великий ковток.

— Набери і мені, гаразд? — питає голос Клауд Кікер ззаду мене. Одна з них, мабуть, пішла за мною з вітальні. Я беру другу склянку і наповнюю її, а потім магією передаю її Клауд Кікер. Вона теж робить ковток. — Отже, ти з Азалією, га? — питає вона, сідаючи за кухонних стіл і жестом пропонуючи мені зробити те ж саме.

— Так, я з Азалією, — кажу я, намагаючись, щоб це пролунало спокійно.

— Я ще була у вулику, коли вони двоє вперше зустрілися, але маю трохи спогадів про це. Це були веселі кілька тижнів, але коли все закінчилося, вони обидві готові були рухатися далі. Тож не треба рити собі яму ревностями, — каже вона.

— Я не ревную, — кажу я. Не впевнена, кого саме я намагаюся надурити цією заявою.

Кікі посміхається.

— Твайлайт, Азалія не така кобила, з якою варто хвилюватися через подібні речі. До того ж, я бачила, як вона там на тебе дивилася. На Клауд Кікер вона точно ніколи так не дивилася.

— Ти про що? — питаю я. Я нічого такого не помітила.

— Скажімо так, якщо б я досі була чейнджлінгом, я б зараз намагалася придумати найкращій спосіб загорнути тебе в кокон і підвісити десь у підвалі, а самій годуватися з такого погляду наступні три місяці, — каже вона.

— ...Дякую? Мабуть?

— Нема за що, — каже Кікі, роблячи ще один ковток. — Азалія згадувала, що ви збиралися повечеряти сьогодні у закусочній Рубена^[2], так?

— Так, а що? — питаю я.

— Ось тобі безкоштовна порада про Азалію. Коли вам принесуть бутерброди, дай їй свій огірок, — каже Клауд Кікер.

— Я не знаю, що це означає, але не думаю, що мені буде комфортно робити таке на публіці, — кажу я, намагаючись розгадати натяк.

Клауд Кікер фиркає, подавившись водою. Вона кашляє кілька разів і витирається.

— Це був не евфемізм, Твайлайт. Азалія любить солені огірки. Запропонуй їй свій, і суттєво зростеш в її очах, — каже вона. Вона протягує своє копито через стіл і похлопує моє. — Я знаю, що ти про мене думаєш, але якщо ти й Азалія робите одна одну щасливими, тоді я дійсно бажаю, щоб у вас усе вдалося.

Вона дійсно говорить щиро. Я намагаюся подивитися на неї свіжим поглядом, намагаюся побачити те, що бачить Азалія. Я розумію, що їй, мабуть, теж трохи ніяково.

— Спасибі тобі, Кікі. Я дуже за це вдячна, — кажу я. Та якого сіна. Я розводжу передні копита для дружніх обіймів, і вона підходить, щоб прийняти їх.

— Знаєш, якщо ти й Азалія *дійсно* дуже хотіли б віддячити... — починає вона. Я відсуваюся і суворо дивлюся на неї. Вона посміхається. — Та ну, я лише дражню тебе, Твайлайт, розслабся.

Їй не завадить побути на моєму місці.

— Просто дражниш? У-у, як прикро. Я збиралася сказати «можливо», — кажу я, дражнячи її у відповідь. Її крила різко розправляються, збиваючи склянку води зі столу, і вона розбивається, вдарившись об підлогу.

— У вас там все гаразд? — питає голос іншої Клауд Кікер з вітальні.

— Все гаразд, — відгукуюся я. — У твоєї близнючки немає ніякого самоконтролю.

— Знаю, правда ж вона чудова? — питає Клауді.

Кікі оговталася достатньо, щоб знову говорити.

— Це ж був жарт, так? — питає вона.

Я широко посміхаюся.

— Можливо, — кажу я, і виходжу з кухні. Знаєте, я починаю розуміти, чому вона весь час це робить. Я йду назад до вітальні, Кікі за мить виходить за мною.

Ми йдемо з дому Клауд Кікер до закускової. Звичайно ж, штука з огірком працює ідеально.

Нарешті! Ритуал завершено. Всі факти й цифри, які треба було розшифрувати, знищені у фінальному, сповненому кофеїну марафоні. Сонце саме виглядає з-за обрію, коли я ставлю останні крапки над коренем з мінус одиниці і ризи над позначками часу. Я видихаю і дозволяю перу впасти, а сама потираю скроні й тягнуся за кавником, прямо з якого й пила останні кілька годин, але помічаю, що він чомусь порожній. Це пояснює, чому у мене двоїться в очах.

Гадаю, треба трохи погуляти по місту, щоб освіжити голову. Мені все одно потрібно буде перевірити все це ще раз, перш ніж відправляти Стар Свірлу, бо якщо я десь переплутала синус з косинусом, він мені ще довго це нагадуватиме. До того ж, я рідко прокидаюся так рано, щоб побачити місто в таку ранню годину, можливо, мені вдасться побачити його з невідомого мені боку. Я виходжу за двері і блукаю порожніми вулицями Понівіля, дозволяючи моїм копитам нести мене, куди їм заманеться. На туманних вулицях немає жодних ознак активності. Туман швидко зникне, на сьогодні обіцяли спеку, але поки що повітря вогке і прохолодне. Я проходжу повз «Солодкий Куточок», який ще не відкрився, але з його димаря вже йде дим. Я ніколи не думала, як рано їм доводиться вставати, щоб приготувати хліб до середини ранку. Бачите? Я вже дізналася щось нове, хоч зараз лише п'ята ранку.

Я зупиняюся і глибоко вдихаю, просто насолоджуючись запахом нового дня, повного обіцянок та потенціалу. Я кидаю погляд на парк і готова закластися, що з того схилу неподалік має бути чудовий вид на

світанок. Я йду по вкритій росою траві і сідаю на схилі, що дивиться на схід. Мене не турбує холодна вода, що просочує моє хутро. Спостереження за сходом сонця, коли світ навколо мене пробуджується до життя, дає мені відчуття... чогось. Гадаю, це можна було б назвати оновленням. Тепер, коли ритуал закінчено, хоч ще і не начакловано, я відчуваю, що можу озирнутися на останні кілька місяців і на те, як вони були забиті всім цим безглуздям про часову петлю. Але зараз, розслаблена, омита першими променями сонячного світла, я відчуваю, ніби теж починаю заново. Немов я на порозі чогось більш великого і важливого, ніж усе це, і мені не терпиться перейти до тієї наступної глави мого життя.

Вау, відсутність сну робить мого внутрішнього поета жахливо велемовним. Мої повіки наполовину опускаються. Я не можу зараз спати, тому що... тому що...

Скільки вже часу на це питання немає переконливої відповіді?

«Мені все одно», — думаю я наостанок, перш ніж задрімати прямо на пагорбі, з посмішкою на обличчі.

— Я сумуватиму за тобою, — кажу я. Я отримую кілька бентежних поглядів від перехожих та інших поні на залізничній платформі. Коли я з нею, я сприймаю їх скоріше як компліменти, ніж як щось принизливе. — Знаєш, ще не пізно передумати. Їдьмо з нами до Кантерлоту.

Азалія сміється.

— Скільки ще разів мені треба сказати «може, наступного разу», перш ніж ти припиниш питати? — питає вона.

— Але ти могла б зустрітися з принцесами! Вони б тобі дуже сподобалися, і ти їм, закладаюся, теж. Тобі не треба хвилюватися через це, — кажу я.

— Твайлайт, якщо ти посадиш мене у кімнату з принцесами, я зустріну твою наставницю, твою попередню кобилку і двох правительок Еквестрії водночас. Було б ідіотизмом з мого боку не хвилюватися хоч трохи від такої перспективи, — каже вона. — Їдь зі своїми подругами і будь дивовижною, а я чекатиму тут на твоє повернення.

— Давай, Твай, потяг от-от від'їде, — каже Еплджек. Гадаю, я тягнула достатньо довго.

— Постарайся не сумувати за мною занадто сильно, мій маленький заземлюючий дрте, — кажу я, наостанок обіймаючи її ще раз.

— Ти теж, мій маленький водяний ходаче, — відповідає вона. — А тепер їдь!

Я стрибаю в потяг, коли він саме починає від'їжджати від станції, і махаю їй на прощання, доки вона не зникає з поля зору. Я розвертаюся, і бачу п'ять широко усміхнених облич, що дивляться на мене з глибини вагону.

— Що? — питаю я, а посмішка від них вже переходить і до мене.

— Нічого, нічого, — наполягає Реріті, хоча її посмішка не зменшується. — Ми просто раді, що ти щаслива. Ходімо, ми зайняли тобі місце.

Ми проходимо далі в порожній вагон і всідаємося. Пінкі підсідає до мене.

— О-о-отже, — із натяком каже вона, — розповідай. Розкажи нам про вас із Азалією. Я хочу почути про обійми, і цьомкання, і про що ви балакаєте, і що вона їла вчора на сніданок, і...

— HI-I-I-I! — кричить Рейнбоу Деш. Ми вп'ятьох дивимося на неї. Гадаю, це непоганий спосіб швидко зупинити розмову. — Три дні, Твайлайт. Вони четверо бажали говорити лише про тебе з Азалією, і ні

про що інше, цілих три. Довбаних. Дні. Я не витримаю, якщо це ще триватиме всю поїздку. Вона класна, так? Ви двоє щасливі разом? Бо лише це нам і треба знати.

— Так, Деш, все чудово. Гадаю, я трохи відволіклася в останні кілька днів. Я спробую приділити вам більше часу, коли ми повернемося, — кажу я. Сподіваюся, я не нехтувала ними. Я точно цього не хотіла.

— Та нічого, люба. Цілком природно для нових пар проводити багато часу разом, особливо оскільки вона в тебе перша. Деякі поні просто не цінують романтику, — каже Реріті, сердито дивлячись на Рейнбоу Деш, перш ніж обернутися до мене. — Але ти цінуєш! Та сцена на озері здається, була просто дивовижною. Хотіла б я сама її бачити.

Я хмурюся.

— Це вам Азалія розповіла? — питаю я. Я знаю, що я не розповідала.

— Ох, ем, одна пташка мені розповіла, і я не знала, що ти не хотіла, щоб я щось казала. Блакитна сойка, власне кажучи, — говорить Флаттершай. — Це дійсно так і було? Не подумай, що я вважаю, що моя маленька подружка бреше, звичайно, але мені було цікаво, чи не перебільшила вона трішечки. Вона казала щось про флюгер, і я не думаю, що це фізично мож...

— Знаєте, Рейнбоу Деш має рацію, — кажу я. — Деш, про що ти хотіла поговорити?

— Як круто буде знову врятувати світ. Як думаєш, чи дозволить нам принцеса придумати дизайн вітражів? Чи може, ми просто отримаємо нові медалі? — питає вона. Я закриваю очі і дивлюся у вікно на сільську місцевість.

— Не думаю, же це такий вже порятунок світу, Деш, — каже Еплджек. — До того ж, Твайлайт зробила всю роботу, чому б на

вітражі бути нам?

— Гей, я допомагала! Я там, типу, для моральної підтримки була, і все таке. До того ж, я занадто крута, щоб не бути на вітражі. Що ж ще туди вліпити, купу математичних задач? Ми маємо зробити його цікавішим, щоб якщо поні спитають нас про це, ми не казали просто: «О, Твайлайт дуже добре виконала домашню роботу і врятувала весь час», серйозно, кого таке вразить?

— Не навроч, Рейнбоу. Я хочу начаклувати закляття і покінчити з цим, перш ніж святкувати, — кажу я. Я цілком упевнена, що закляття спрацює нормально, але я вже помилялася в таких речах. — До того ж, не забувай про Стар Свірла. Він не може навіть нікому з минулого розповісти, чим він допоміг, бо це може спричинити парадокс. — Я знаю, що він розповів деякі речі Селестії, я нагадую собі розпитати її про це, коли закляття виклику буде скасовано, а петлю завершено.

— Вау, це суворо, — каже Пінкі Пай, — тоді нам доведеться ще краще пам'ятати, як він допоміг, щоб компенсувати це.

— До речі, про Стар Свірла, він, здається, справжній джентльмін, і я не відмовляюся від того, що ми друзі, але, якщо бути відвертою, я не думаю про нього так само, як про всіх вас, — каже Реріті, розсіяно проводячи копитом по гриві, пригладжуючи кілька волосинок, що висмикнулися через вібрації потягу під нами. — Сподіваюся, цього достатньо, щоб все, ем, спрацювало.

Я киваю. Я теж про це думала.

— Для закляття нам не потрібна повна сила Елементів, насправді буде безпечніше не використовувати їх на повну потужність. Цього має вистачити.

— Вони так працюють? — питає Флаттершай. — Тобто якщо ми станемо ще кращими подругами, ніж зараз, чи стануть вони якось кращими?

Я знизую плечима.

— Я насправді не знаю. Елементи... дивні. Я так ніколи й не змогла насправді з ними розібратися, і Селестія каже, що не варто через це хвилюватися. Та й не можу ж я їх розібрати, щоб подивитися, як вони працюють. Вони занадто важливі, щоб ризикувати з якимись експериментами, що можуть їх пошкодити. Вони працюють, і цього достатньо, — кажу я. Відверто кажучи, це дратує мене більше, ніж я показую, але я змирилася з думкою, що цю загадку мені не вдасться розгадати, хіба що станеться якесь прозріння або виникне щось нове.

Рейнбоу Деш одразу ж висловлює думку, що її Елемент «живиться крутизною», але я не дуже приділяю увагу. Я згадую недавній лист Стар Свірла. Він, здається, дійсно збирався докласти зусилля для того, щоб розібратися з Елементами. Чому ж він не записав жодних результатів своїх досліджень? Прикро, що через можливість виникнення парадоксу я не можу ризикувати, питаючи його про книгу, яку він ніколи не написав.

Хіба що... Що як я попрошу його сховати книгу, або хоча б його нотатки там, де ніхто їх не знайде? Потім, коли я відправлю його назад, я зможу забрати їх і побачити, що він дізнався, і таким чином уникнути можливості того, що інформація просочиться в минуле.

— Твайлайт? — питає Пінкі. — Чого це ти надягла своє «У мене є супергеніальна ідея» обличчя?

— Потім розповім. Зараз я хочу почути, що я пропустила за останні дні, коли не бачила вас.

Дівчата починають говорити всім гуртом про те, що вони робили. Мені треба багато чого надолужити, і решту подорожі вони діляться зі мною новинами зі своїх життів.

На вокзалі на нас чекає колісниця, щоб відвезти прямо до палацу.

— Що ж, до такого обслуговування я могла б швидко звикнути, — каже Реріті. — Всі наші пригоди мають бути такими ж вишуканими й гарними. — Гвардійці, що тягнуть колісницю, довозять нас і кажуть, що на нас чекають в одній з лабораторій у східному крилі. Ми йдемо залами, і я помічаю в одному з бокових коридорів принцесу Селестію, яка говорить з кількома іншими поні, котрі записують те, про що вони говорять. Ми зустрічаємося поглядами і махаємо одна одній, та потім вона повертається до своєї дискусії. Гадаю, вона вірить, що я сама впораюся з цим ритуалом.

Ми доходимо до лабораторій, екранованої та ізольованої зони палацу, де проводять усякі досліді з експериментальної магії. Луна збудувала їх для власного використання, коли повернулася з місяця, і хоча ці лабораторії не такі великі, як в Академії, але всі ресурси та обладнання тут просто неперевершені. Я стукаю в двері й чую, як Стар Свірл гукає з іншого боку:

— Заходьте!

Я відчиняю двері, і ми вшістьох заходимо. Лабораторію немов перекинули догори дригом з того часу, коли я бачила її востаннє, повсюди розкидані відкриті книги, а на всіх доступних поверхнях наліплені нотатки. Здається, навіть на стелі є кілька. Єдиним виключенням є ідеально чисте коло в центрі кімнати, розписане всілякими дрібними лініями і рунами. Це явно робота професіонала, і я розглядаю його, намагаючись розібрати, над якими частинами працювала я, і де починається його робота. Стар Свірл виринає з-за якихось полиць, левітуючи маленьку чорнильницю і виглядаючи трохи маніакально.

— А, це ви, дівчата. Що, вже неділя? Так, давайте я поясню вам ритуал, а ви допоможете мені з кількома останніми моментами, — каже він. Стар Свірл починає пояснювати дрібні деталі розробленого нами закляття, хоча я впевнена, що вже у кінці другого речення це пояснення розуміємо лише я та він.

— Ем, гадаю, це чудово і все таке. Але, мабуть, було б ліпше, якщо б ти просто сказав нам, де встати і коли використовувати

Елементи, — каже Еплджек.

— А, так. Ну, я все одно хочу, щоб Твайлайт продивилася все свіжим оком, і тоді почнемо. І мені, ем, треба знову знайти твій Елемент, власне, — каже Стар Свірл.

— Тобто як це знайти? Скриня ж он там, що з ним сталося? — питаю я.

Стар Свірлу, здається, несподівано хочеться дивитися куди завгодно, аби тільки не на мене.

— Ну, я взяв Щирість, щоб перевірити теорію стосовно гравірування на його внутрішній поверхні, але доки я цим займався, я наткнувся на щось інше, що викликало у мене ідею, і мені знадобилася закладка... — Я затуляю обличчя копитами. — Я після цього розставив купу книжок назад на полиці, і не впевнений на сто відсотків, в якій лишив Елемент. Не хвилюйся, я звузив коло пошуку до кількох дюжин.

— Дівчата, чому б вам не погуляти по палацу? Дайте мені годину, щоб переглянути це, а Стар Свірлу — щоб знайти артефакт неймовірної сили, з якого, на його думку, могла б вийти гарна закладка, і тоді ми можемо починати, — кажу я.

Рейнбоу Деш киває, і всі інші йдуть погуляти якийсь час. Їм нема причин лишатися тут, до того ж, у мене теж є прихований мотив.

— Тобі допомогти з пошуком серед усіх цих книг, чи мені можна починати? — питаю я.

— Нє, приступай. Просто скажи, якщо будуть якісь питання, — каже він, і знову зникає між полицями.

Я починаю роздивлятися роботу Стар Свірла, але частина мого розуму зайнята формулюванням питання, яке б звучало невимушено.

— То ти дізнався щось цікаве про Елементи? У твоєму листі про них було не дуже ясно, — кажу я.

— А, так. Багато. Але, як я й сказав, минуть роки, доки я зможу зробити якісь висновки замість здогадок. Я радий, що заберу Магію з собою, — каже звідкись його голос.

— Можеш зробити мені послугу? Коли трохи повивчаєш їх, можеш покласти копію своїх нотаток десь, де я зможу знайти їх після твого відбуття? — питаю я.

Стар Свірл визирає з-за полиць, щоб хмуро подивитися на мене.

— Я вважав, що якщо б знайшов щось дійсно важливе, я б це опублікував, — каже він.

— О, ну, це все одно не порівняти з оригінальними нотатками, розумієш? — кажу я, сподіваючись, що він купиться на це. — Але якщо не хочеш, нічого страшного.

Він примружує очі і довгу мить дивиться на мене, але врешті знизує плечима.

— Гаразд. Я саме знаю місце, де їх ніхто не знайде. Де твоя кімната у палаці? Випадково не на горіщі північної вежі? — питає він.

— Так, звідки ти знаєш?

— Я думав, що Селестія могла поселити тебе у мою стару кімнату, оскільки ми обоє її учні. Ти колись знаходила схованку, яку я зробив у північно-західному кутку?

— Там є схованка? — питаю я.

— Ха! Я знав, що те закляття ілюзії протримається. Це третій ряд каменів від підлоги, близько чотирьох кроків від колони у бік дверей. Я там завжди щось ховав. Подивись там, і тепер, коли ти знаєш, що вона там, тобі має бути легко її помітити. Я подбаю, щоб там було відповідне закляття стазису, щоб сторінки не розсипалися в пил, коли ти їх торкнешся, — каже він. Він сідає на підлогу і зітхає. — Подорожі у часі іноді так дратують. Тепер я знаю, що десятиліття праці лежать у

тій схованці, та не можу просто піти й прочитати їх. Твайлайт, пообіцяй мені, що добре ними скористаєшся. Я знаю, що ти щось недоговорюєш мені про мої дослідження, і я знаю, що у тебе на це мусять бути добрі причини, але це важливо. Я просто відчуваю це. Якщо я й міг би довірити комусь продовжити те, що я почну, так це тобі. — Стар Свірл дивиться на мене з абсолютно щирою посмішкою, яка за мить перетворюється на більш пустотливу. — Якщо тільки не зустріну в минулому когось розумнішого за тебе, тоді я просто віддам мої нотатки їм. — Книга, яку я жбурляю в нього у відповідь, ледве розминається з його головою, як і задумано. Але вона збиває з полиці іншу книгу, в яку влучає, і коли та падає і розкривається, з неї на підлогу випадає Елемент Щирості.

— Гей, ось де він, — кажу я, і левітую його в скриню до інших. — І так, я обіцяю. Що б не було в нотатках, я цим займуся.

— Дякую, — каже він. Мить минає, і він повертається до кола, щоб знову зайнятися роботою. Я промацую кожне можливе заперечення або недолік, які тільки можу придумати, доки не впевнююся, що закляття в порядку, а інші повертаються звідти, куди ходили.

— Гаразд! Почнемо цю часо-виправно-магічну штуkenцію, — каже Пінкі Пай, дістаючи Елемент Сміху і надягаючи його собі на шию. Інші роблять те ж саме, Стар Свірл бере корону, налаштовану на нього, а я тим часом стаю на протилежному боці кола. Я накидаю на себе кілька захисних заклять, і навіть закляття вдачі, вплив якого на ймовірність я так ніколи і не змогла підтвердити емпірично. Це просто невеличкі чари, котрі, як казала мені Селестія, приносять вдачу маленьким кобилкам, які хвилюються через майбутні іспити, але вони завжди додавали мені трохи впевненості, а зараз мені потрібне все, що може мене підтримати. Стар Свірл пояснює іншим, що їм буде потрібно зробити, але я знову й знову повторюю кроки ритуалу, який я підготувала й запам'ятала. Я знаю це закляття, як власні копита.

Скоро настає час починати. Я абсолютно готова нарешті покінчити з цим. Я киваю Стар Свірлу, і Елемент магії на його голові починає світитися. Інші Елементи теж починають світитися у

відповідь. Після цього я мало що бачу, тому що щойно перші струмочки енергії від Стар Свірла вливаються у закляття, воно мене підхоплює, і все, що відбувається поза ним, для мене вже не грає ролі. Хоч я й приготувалася до цього, як могла, мене приголомшує відчуття, ніби я раптово знову в кожній з цих петель, але тепер я не переживаю їх, а скоріше виступаю, як відособлений спостерігач. Я хмурю лоб і намагаюся виділити одну, і коли я міцно хапаю її, я відчуваю тягу.

Я блимаю, і раптом опиняюся на вулицях Кантерлота, спостерігаючи, як інша я в коктейльній сукні нищівно шматує бензопилкою чейнджлінгів. Здається, я пригадую цю петлю. Якщо я не помиляюся, чейнджлінг зараз вистрибне з... ага. У-у, прямо мені в шию. Я пригадую, як це було боляче, хоч і лише на мить. Мені здається дещо дивним, що мене не заклинає від спостереження за тим, як мене брутально вбивають, чи то через побічний ефект закляття, чи через те, що я стала занадто цинічною. Сподіваюся, що це перше.

А тепер складна частина. Я уявляю, як знаходжу нитку існування цієї часової лінії і прив'язую її до свого хвоста. Це не в буквальному сенсі нитка, звичайно, але здатність спростити неймовірно складну магію до підхожої метафори є значною складовою буття успішним чаклуном. З іншого боку, невдала метафора може змусити закляття катастрофічно піти шкереберть безліччю захоплюючих способів. Я виходжу з петлі, і знову стаю частиною всіх пережитих мною петель водночас. Тиск на мій розум трохи слабшає від того, що петля, з якої я щойно повернулася, більше не відволікає мою увагу. В теорії, найважче вже зроблено, і далі тиск буде тільки слабшати, але втома врешті почне брати своє, тому не варто гаяти час.

Я стрибаю до наступної петлі, і бачу себе, яка стоїть посеред вулиці, дивлячись, як Стіна Жахливої Сяючої Смерті летить до мене. Це може бути будь-який з дюжин разів, коли час закінчувався і Елементи вибухали. Хоч я й нематеріальна, я все одно відступаю на крок від неї. Вона миттєво спалює іншу мене і продовжує йти. Я кривлюся, коли вона омиває мене, і хоча мене насправді тут не існує, я все одно відчуваю поколювання, коли вона проходить крізь мене. Тоді я опиняюся там, де ніколи не очікувала побувати: з іншого боку стіни.

Не знаю, чи тут просто немає гравітації, або ж це якось пов'язано з закляттям, яке я використовую, але я плину в яскравій білій порожнечі. Я відчуваю лише силу стіни, особливо сильно позаду мене, але вона присутня в усіх напрямках. Я знаходжуся біля самого краю сфери світла і вогню, яка вічно розширюється. У мене не виникала думка, що вибух проб'є землю так само, як і все інше, але, гадаю, у цьому є сенс. Отже, це лишилося після усіх тих разів, коли я зазнала поразки. Цілий всесвіт просто... зник. Тим більше причин вивчати Елементи Гармонії, гадаю, і знайти спосіб не допустити повторення цього.

Я беру цю часову лінію й чіпляю її до себе, перш ніж стрибнути до наступної. А потім до чергової. А потім до чергової. Я набираю хороший ритм, і скоро я збираю часові лінії зусібіч. Більшість з них доволі буденні, наскільки можна вважати «буденним» видовище того, як тебе раз за разом розчленовують, але деякі лінії запам'ятовуються. Деякі важко прийняти з причин, які не мають відношення до насильства (та, де Селестія повертається до Кантерлота, щойно втративши Луну в бою з чейнджлінгами, і знаходить моє тіло у підніжжя вежі... мабуть, довго переслідуватиме мене), а деякі дивитися дійсно підбадьорливо, хоч і трохи соромно (це з *таким* виразом обличчя я трахалася з Луною?). Та врешті біганина з однієї лінії до іншої починає виснажувати мене, і я не маю часу, щоб затримуватися у багатьох з них. Я не можу сказати, чи пробула я в заклятті секунди або години, але врешті я збираю всі можливості й чіпляю їх до себе.

Тепер останній крок. Я уявляю, як витягую і скручую всі нитки в один жмуток, і відслідковую їх до спільної початкової точки: бібліотеки, де я й начаклювала закляття часової петлі. Я трохи тремчу в очікуванні того, що буде далі. Я глибоко вдихаю, на мить замислюючись, чим я, власне, дихаю, і одним розрізом відрізаю всі нитки від часової лінії, в якій зараз знаходжуся.

Віддача болюча. Дуже. Вона також порушує мою концентрацію, і закляття завершується, а мої очі різко відкриваються. Я знову в бібліотеці, а наді мною нависають шість мутних плям у формі поні.

— Як ся почуваєш, Твай? — питає жовтогаряча.

— Втомлено, — кажу я. Це правда, я почуваюся абсолютно і цілковито вичерпаною. — Як довго я...

— Лише хвилин п'ять-десять, — каже блакитна, хоча по її краях є натяки на купу інших кольорів.

— Я подрімаю, гаразд? — питаю я. І вирубаюся раніше, ніж хтось із них встигає відповісти.

Я підскакую в ліжку, до якого мене хтось, мабуть, відніс, вся спітніла, хапаючи ротом повітря.

— Твайлайт! Не хвилюйся, все гаразд. Ти в безпеці, — каже Флаттершай, яка сидить на стільці біля узніжжя ліжка. Я секунду дивлюся на неї, а тоді заплющую очі й киваю, а коли знову відкриваю очі, впізнаю кімнату, як одну з гостьових. Не спимо лише ми з Флаттершай; інші четверо сплять на диванах та інших меблях по всій кімнаті. Я кидаю погляд за вікно, і там темно. Я, мабуть, була у відключці кілька годин. Здається, мені снилося... щось. Не можу, щоправда, пригадати, що саме. Від стрибків між усіма цими різними реальностями у мене жакливо розболілася голова. — Просто лежи. Принцеса Селестія каже, що ти занадто перенапружилася з цим закляттям, і ти була непритомною весь день і вечір. Тобі зараз треба відпочивати.

— Так яскраво, — кажу я, хоч і ледве розумію, чому. — За стіною так яскраво. Навіть коли я заплющувала очі, світло просто йшло крізь них. Так багато нічого.

— Тсс... це був лише поганий сон. Просто заплющ очі, Луна каже, що наглядатиме за тобою вночі, і ми всі по черзі чатуємо на випадок, якщо тобі щось знадобиться, — каже вона. Я опускаю голову назад на подушку, але хоч я й досі виснажена, та сон тікає від мене. Це закляття повернуло забагато жакливих спогадів.

Та в якусь мить я, мабуть, задрімала, бо я морщу носа, коли відчуваю, що сонячне світло раптом світить мені в обличчя, і знову підводжуся, почувуючись більш по-понськи, ніж раніше.

— Ура, ти прокинулася! — каже Пінкі. Я озираюся навколо і бачу, що в ліжку тільки я. — Якщо поквапишся, ще встигнеш до сніданку.

Я вилізаю з ліжка й потягуюся. Ми спускаємося до їдальні, і хоч зараз середина ранку, вже достатньо пізно, і нам доводиться швидко набрати повні тарілки їжі, доки її не поприбирали. Луна досі не спить і балакає зі Стар Свірлом та іншими.

— Агов, принцесо! — кричить Пінкі, занадто бадьора. Я ще не настільки прокинулася. — Ви ще не спите, чи вже не спите, чи все водночас?

— Мені немає потреби спати кожний день. Я вирішила використати день на повну й провести час з вами усіма, аби привітати з розв'язанням цієї проблеми, — каже вона. І під «вами усіма» вона насправді має на увазі Стар Свірла. Я раптом розумію, що якщо лінію часу виправлено, ніщо не заважає мені відправити його назад у минуле. Власне кажучи, чим довше він тут, тим більше шанс того, що він випадково дізнається про щось, що не повинен знати. Але потім я бачу, як Луна дивиться, ні, їсть його очима щоразу, як він дивиться на когось іншого, немов вона бажає лише закарбувати в пам'яті кожну мить, що їй лишилося пробути з ним.

Ще один день шкоди не зробить.

Так і відбувається. Ми ввесьмох дійсно добре проводимо час разом. Нам навіть вдається витягнути Луну з замку після обіду для прогулянки по Кантерлоту і шопінгу. Звичайно ж, вона стає центром уваги, куди б ми не пішли, але врешті інші поні звикають до її присутності й припиняють постійно плазувати. День пролітає дуже швидко, і на початку вечора ми доходимо згоди, що пора повертатися до замку.

Стар Свірл по черзі обіймає наших подруг, кожна з них бажає йому щастя, і за його проханням ми йдемо до особистого кабінету Селестії. Принцеса сидить за столом і працює з якимись паперами, але відкладає перо, коли ми входимо.

— Стар Свірле, Твайлайт, яка приємна несподіванка. Дякую вам обом за вашу старанну працю в ці останні кілька тижнів. Знаю, що це було важко для вас обох, але мені було приємно побачити тебе після стількох років. Я дорожитиму часом, який нам випало провести разом, і Луна теж, — каже вона.

— Дякую, принцесо. Це було... цікаво. Вибачте, що не зможу докладно про це розповісти, коли повернуся у минуле, — каже Стар Свірл. Він на мить схиляє голову. — Між нами щось відбудеться, так. — Це дійсно не питання.

Селестія відводить погляд.

— Ти знаєш, що я не можу на це відповісти.

Стар Свірл киває.

— Так, і хоч я не знаю, що саме, але... — Він підходить до Селестії і обіймає її. — Ви чудова наставниця. Що б я не сказав і не зробив вам, я просто хочу, щоб ви знали, що я завжди буду вдячний за те, що ви мені дали.

— Стар Свірле, це... — каже Селестія. Вона виглядає так, немов хоче сказати одразу п'ятдесят різних речей, але не може. Натомість вона просто обіймає його у відповідь. — Нема за що. І... я пишалася тобою. Навіть після того, що сталося, я завжди пишалася тим, що була твоєю вчителькою.

— Ми з Твайлайт говорили про це, і вона відправить мене назад сьогодні ввечері, але до того я хочу ще раз побути з Луною, коли вона підніматиме місяць, — каже він.

— Тоді тобі краще не гаяти час тут. Я все одно терпіти не можу довгі прощання.

— Бувайте, Селестіє. Постарайтеся не зіпсувати Твайлайт так, як зіпсували мене, — каже він.

Селестія сміється.

— О, не думаю, що змогла б, навіть якщо б постаралася. Я впевнена, що коли зіпсую її, це відбудеться у цілком новий і цікавий спосіб, — каже вона, і підморгує мені. Вона кидає погляд на годинник у себе на столі. — А тепер іди. Луна скоро буде на звичайному місці й почне піднімати місяць.

Стар Свірл неохоче відступає від неї й виходить з кабінету. Я обертаюся, щоб піти за ним, але голос Селестії зупиняє мене.

— Твайлайт?

— Так, принцесо?

— Я знаю, що ти не його хотіла викликати, і що працювати з ним, мабуть, було важко, але дякую, що дала мені цей шанс, — каже вона.

— Нема за що, принцесо. Мені варто...

— Звичайно, йди.

Я виходжу за Стар Свірлом, і наздоганяю його перед тим, як він доходить до балкону, з якого Луна налаштовує нічне небо. Коли він виходить на балкон, вона вже там, і, здається, здивована нашою появою.

— Я в певній мірі очікувала, що ти вже пішов, Стар Свірле. Це в якомусь сенсі було б легше, — каже вона.

— І втратити можливість ще раз побачити найкраще шоу в Кантерлоті? Ти навчилася деяким новим трюкам за ці шістнадцять

сторіч, і я сподівався, що ти порадуєш мене ще раз, — каже Стар Свірл.

Луна посміхається.

— Звичайно, коханий. — Вона глибоко вдихає, і її ріг спалахує, коли сонце саме зникає за обрієм. Перші зірки починають з'являтися в небесах, і місяць поступово піднімається, щоб приєднатися до них. Можливо, це лише моя уява, але він здається більшим і яскравішим. Луна вкладає абсолютно все, що має, у свою ніч. Струменіючі смуги полярного сяйва й неймовірна кількість падаючих зірок танцюють на небі, доки сузір'я стають на свої місця. Нарешті її світло згасає, і вона різко вдихає.

— Прекрасно, — каже Стар Свірл, дивлячись просто на неї.

— Залишся на довше, Стар Свірле. Ще на тиждень, чи хоча б на день. Не повертайся сьогодні, — благає Луна.

— Гадаєш, завтра ввечері буде легше? Або наступного тижня? Кожен день, що я лишаюся тут, це ще один день, який я не можу провести з тобою в тому часі. Дехто з нас, врешті, старішає. І ти знаєш, що є й інші ризики, — каже Стар Свірл.

— Але ці останні два тижні, я не можу... я... — Луні бракує слів, тому вона кидається вперед і, схопивши Стар Свірла, розпачливо цілує його. Поцілунок, здається, триває довше, ніж можливо. Може, так і є; алікорни, коли захочуть, можуть на диво довго не дихати. Десять на третій-четвертій хвилині мені вже просто ніяково тут стояти. На останніх секундах поцілунку в Луни починають текти сльози, і вона з тихим схлипом завершує його. — Я ніколи тебе не забувала. Шістнадцять століть пройшло, а я ніколи не забувала, що між нами було. Я не хочу знову прощатися. Перший раз був не...

— Гей, без спойлерів, пам'ятаєш? Я ще цього не прожив, — каже Стар Свірл, тручись об її мокру щоку.

— Вибач, що я не така, якою ти мене пам'ятаєш.

— Ти все одно ідеальна. Просто спочатку я був занадто тупим, щоб це побачити. Можливо, так воно й мало бути. Хтозна, може, за кілька століть ти перетворишся на щось зовсім інше, — каже Стар Свірл. Луна, здається, чомусь у цьому сумнівається. — Я кохаю тебе, Лунатику.

Луна знову плаче, притискаючи Стар Свірла до себе, немов зможе завадити мені відправити його назад, якщо триматиме достатньо міцно. Нарешті її обійми слабнуть, і Стар Свірл відступає.

— Бувай, — схлипнувши, каже вона.

— Бувай, Луно. Ну, побачимося у минулому, гадаю, — каже Стар Свірл. — Твайлайт, мені треба захопити деякі речі. Мої нотатки стосовно того, що мені треба зробити, щоб тримати петлю стабільною, і мій Елемент. Кілька хвилин, і я буду готовий.

Я киваю, і він повертається всередину. Коли я впевнена, що він вже достатньо далеко, щоб щось почути, я обертаюся до Луни, яка так і не ворухнулася.

— Ти ж знаєш, що він повинен повернутися. Селестія казала мені про вашу доньку. Виявляється, я її нащадок, — кажу я.

— Це правда? — питає Луна. — Визнаю, я припинила стежити за цими речами після правнуків. Після того, як він зник, а Шутінг Стар померла, мій інтерес до решти мого роду сильно зменшився.

— Зник? Вибач, що питаю, але як саме Стар Свірл... пішов?

— Не знаю. Просто одного дня пішов у чергову подорож і не повернувся, — каже вона.

— О, я цього не знала. Вибач, — кажу я. Якщо подумати, це пояснює, чому я не читала ніякої достовірної інформації про його смерть.

— Тобі нема за що просити вибачення. Я занадто спокійна й зібрана, щоб засмучуватися через це. Хіба ти не чула мої слова про те, що я змінилася на краще з тих пір? — питає вона. В її словах відчувається відтінок гіркого сарказму.

— Ну, якщо тобі це не подобається, ти завжди можеш змінитися назад, так? Просто почни поводитися так, як тоді, а якщо відчуєш, що знову втрачаєш себе, поговори з Селестією, або навіть з кимось з наших подруг.

— Це не так просто. Тут залучені зовнішні фактори. Ми з сестрою докладно це обговорювали й вирішили, що ідеальне не повинно бути ворогом хорошого.

— Але що як ти просто...

— Твайлайт, — перериває вона мене тоном, який натякає, що ця тема не підлягає обговоренню, — ти пам'ятаєш нашу розмову в лазареті? Деяким речам краще лишатися в темряві, і це одна з них. Тепер, якщо ти не проти, я б хотіла побути наодинці зі своїми думками. — Вона повертається всередину палацу, не чекаючи моєї відповіді.

Я стою якийсь час на балконі, щоб дати їй фору з поваги до її приватності, перш ніж увійти всередину й піти до лабораторії, де Стар Свірл зберігав більшість своїх речей, доки працював над закляттям. Коли я заходжу, він збирає пачку паперів, а його Елемент Магії лежить на столі поряд.

— Це все? Більше ні з ким не прощатимешся, перш ніж піти? — питаю я.

— Тільки з однією поні, — каже він. Він підходить і кладе копито мені на плече. — З тобою. Дякую тобі за все, Твайлайт. Було дійсно цікаво тебе взнати. Я знаю, що ти багато інформації маєш від мене приховувати, але чи могла б ти сказати мені лише одну річ?

— Яку?

— Мені дійсно треба буде відростити бороду? — питає він, удавано хмурачись і якомога краще намагаючись зобразити цуценячі очі.

Я сміюся і обіймаю його.

— Боюся, що так. Старсвірл Бритий просто не звучить. Але я теж за тобою сумуватиму.

— Хтозна? Може, ми ще зустрінемося у наших відносних майбутніх, — каже він.

— Після того, що сталося з петлею, не думаю, що буду займатися з твоїми закланнями часу, — кажу я.

— Щодо цього. Його, власне, буде не так важко полагодити. Я вже придумав кілька способів вбудувати умову для виходу. І спосіб вирішити окремі петлі, щоб не доводилося щоразу проводити той ритуал, — каже він.

— ...що ти сказав? — питаю я. Мої обійми міцнішають. Їхня схожість на душіння суто випадкова. — Ти хочеш сказати, що версія, яку ти лишив мені, була *навмисне* неповною?

— Твайлайт... повітря... — хрипить він. Я неохоче відпускаю його, і він глибоко вдихає. — Вибач, Твайлайт, але який у мене вибір? Якщо ти ніколи не начаклуєш варіант, який ледве не знищить всесвіт...

— Тоді я ніколи не викличу тебе, і ти взагалі ніколи його не придумаєш. Я достолиха ненавиджу подорожі в часі, — кажу я. — То який у всьому цьому сенс?

— Можливо, його й немає, — каже він, левітуючи Елемент Магії зі столу й надягаючи його. — Я покладу копію з виправленою версією в ту схованку разом з рештою моїх нотаток. Я знаю, що ти все одно рвонеш туди, щойно ми тут закінчимо, і прочитаєш їх.

Я червонію. Не думала, що я настільки очевидна.

— Я б теж так зробив, — каже він. — Не буду затримувати тебе. Бувай, Твайлайт. Живи добре.

— Я б побажала тобі того ж, але у цьому немає потреби. Один спойлер, Стар Свірле. Решта твого життя буде фантастичною, — кажу я. Перш ніж він встигає відповісти, я зосереджуюся й розвіюю закляття виклику, яке тримало його тут. Хотіла б я сказати, що виникає якийсь драматичний спалах або клуб диму, але звучить лише на диво розчаровуючий «хлоп», і він зникає.

Я на мить зупиняюся, осягаючи, що він дійсно зник, а тоді миттєво телепортуюся до своєї кімнати. Там пусто, і в мене є ще година до зустрічі з іншими за вечерею. Достатньо часу, щоб зазирнути в ту схованку. Я обстежую ділянку стіни, про яку сказав мені Стар Свірл, і звичайно ж знаходжу певні сліди магії. Не дивно, що я досі їх не помічала; вони просто зливаються з фоном, якщо не знати, що шукати. Я швидко розвіюю ілюзію, і, звичайно ж, бачу маленьку клямку. Коли я притискаю до неї копито, камінь відсувається, і мені в обличчя вилітає хмарка пилу. Розігнавши її копитом, я засовую копито в заглибину й намагаю товстий записник, на якому лежить конверт. Я витягаю конверт, на якому витіюватим скорописом написано моє ім'я. Я розкриваю його і починаю читати.

Люба Твайлайт,

Ти, мабуть, читаєш це десь за хвилину після того, як відправила мене назад, але для мене пройшло трохи більше часу. Десь близько двадцяти років. Багато з того, що сталося тоді, тепер стає мені більш зрозумілим. Гадаю, буде простіше, якщо я почну з початку.

Коли я повернувся в минуле, я опинився саме там, де був у момент переміщення, у бібліотеці з Селестією. Я розповів їй якомога менше, але єдине, про що я мусив розповісти, була вишукана нова корона, яку я приніс з собою. Обидві принцеси визнали ідею фізичного артефакту, що являє собою фокусну точку для Елементів, такою ж інтригуючою, як і я. За кілька тижнів по тому Луна взяла корону й зникла, нікому нічого не сказавши, навіть Селестії або мені. Майже рік вона не поверталася. Коли вона з'явилася знову, у неї було п'ять гривен, які

вона, за її словами, створила, ґрунтуючись на дизайні корони. Я впевнений, що це ті самі гривни, які твої подруги використовують у твоєму часі, хоча самоцвіти тут іншої форми. Вони, мабуть, здатні змінювати власну фізичну форму, налаштовуючись на своїх Носіїв.

Селестія і Луна сильно посварилися через Елементи, це тривало багато місяців. Селестія вважала, що саме існування таких могутніх інструментів, котрі можуть носити не лише вони, а кожен смертний, становило велику загрозу стабільності Еквестрії, і хотіла, щоб їх заховали. Луна вважала, що необхідні засоби протидії силі Селестії на випадок, якщо вона сама зникне або буде недієздатна, а Селестія без контролю перетвориться на тиранку.

Я оцінив іронію за наступні два десятиріччя.

Луна — найважливіша поні в моєму житті. Нашій доньці зараз близько п'ятнадцяти років, і вона теж вельми талановита у магії. Я ледве не назвав її Твайлайт Спаркл, але Луна знає це ім'я з кошмарів про іншу лінію часу, що мені снилися. Натомість я обрав Шутінг Стар, псевдонім, який ти придумала для мене, коли намагалася приховати від королеви чейнджлінгів хто я такий. Це нагадує мені, наскільки різною може бути одна поні в найкращих і найгірших обставинах, і заохочує мене самого бути трохи краще. Сподіваюся, ти не проти.

Я маю знати, що Елементи зроблять з нею, як вони змінять її між моїм і твоїм часом. Я одержимо вивчав Елементи, і саме це привело мене до немилості Селестії. Вона взагалі не бажала, щоб вони існували, а я, звичайно, не міг сказати, чому це так важливо для мене. Я радий, що ти отримаєш цю копію моїх досліджень, бо я практично впевнений, що вона їх придушить. Закладаюся, ти ніколи не бачила їх у своєму часі, так? Саме це ти й не хотіла мені казати. Я продовжу з цим розбиратися і спробую тримати ці нотатки якомога актуальнішими, але ще важливіше, щоб їх не знайшли до твого часу.

Та попри все це, ти мала рацію. Моє життя було фантастичним. Я бачив і робив речі, які не робив більше жоден поні, і допомагав поні перемогти нездоланні проблеми та небезпеки. Та все ж я так і не зміг

знайти таких друзів, як у тебе. Гадаю, у мене просто нема до цього такого хисту, як у тебе. Цінуй їх.

Ще раз дякую тобі за все.

Твій друг,

~~Старсвірл Борода~~ *Стар Свірл*

Я відкладаю листа, думаючи про те, що я щойно дізналася. Це багато пояснює. Не все; я відчуваю, що є ще кілька відкритих питань і деталей, які я не зовсім розумію, чи може, так воно й має бути. Можливо, не все в житті має задовільну відповідь, або принаймні таку, що ми колись отримаємо. Важливо те, що все це скінчилося, і ми обоє, розділені шістнадцятьма сторіччями, отримали свої щасливі закінчення. Це здається достатнім завершенням.

Хмарка пилу осіла, і я спрямовую трохи світла у темну схованку.

...Дивно. Здається, там є ще один конверт.

Я витягаю інший конверт, і мені в ніс б'є сморід тліну та гниття. Папір у доброму стані, але він вкритий якимись липкими червоно-коричневими плямами. Трохи потрапляє мені на копито, і нюхаю її, а тоді відсахуюся. Так, сморід ішов саме від них.

Невже це засихаюча кров? Якщо схованка була герметична, і закляття стазису працювало...

Я розриваю новий конверт. У ньому ще один лист, цей написаний більш труським почерком.

Твайлайт,

Це знову Стар Свірл. У мене мало часу, скоро я мушу зникнути з цієї часової лінії.

Ми помилялися щодо Елементів. Вони не інструменти. Вони користувачі, а інструменти — ми. Вони розумні й мають план, і я не

думаю, що він піде на користь понству. Та альтернативна лінія часу, де ти стала королевою чейнджлінгів, не єдина, яку вони створили, просто втручання заляття часової петлі завадило їм чітко її відрізати, і вона була першою, яку ми змогли виявити. Існує багато інших, якщо тільки ми встигнемо дістатися туди раніше, ніж вони знищать і їх теж.

Я намагався залишити кілька підказок, але, мабуть, висловився недостатньо тонко, бо вони тепер полюють на мене. Пам'ятаєш «божєвілля і смерть»? Глянь сторінку 247. І нікому не показуй цього листа.

На звороті цього листа координати місця, куди я відправляюся далі. Коли вирішиш, що ти готова, зустрінемося там. Повторюю, нікому це не показуй, ОСОБЛИВО принцесам.

Якщо ти це розумієш і сприймаєш це серйозно, ми зустрінемося через десять хвилин за моїм часом. Якщо ні, я помру через п'ятнадцять.

Сподіваюся скоро тебе побачити.

Примітка автора:

Трилогія «Часова Петля» завершиться цього літа в «Ти можеш боротися з долею».

Ось воно! [You Can Fight Fate](#).

[1] Corn Row — «кукурудзяний рядок», також різновид зачіски з дредів

[2] Reuben — різновид гарячого сандвіча з солониною та сиром